„Cititoarele sunt dependente de cărțile ei!“
New York Times

CURAJUL DE A IUBI

NORA ROBERTS

NORA ROBERTS

Curajul de a iubi

Skin Deep
Nora Roberts

Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.

Lira şi Cdrţi *romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www. 1 itera.ro/lirabooks.ro

Curajul *de a iubi*
Nora Roberts

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Curajul de a iubi / Nora Roberts
trad.: Irina Stoica – Bucureşti: Litera,

2020
ISBN 978-606-33-4833-4
I. Stoica, Irina (trad.)
821.111

NORA ROBERTS
Curajul de a iubi

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA*
2020

prolog

- Nu ştiu ce ne vom face cu fata asta.
- Haide, Molly! Privindu-se în oglindă, Frank O'Hurley îşi mai puse un strop de pudră pe bărbie, ca să se asigure că faţa nu avea să îi strălucească pe scenă. Iţi faci prea multe griji.

-Griji? Intorcându-se să îşi încheie fermoarul de la spate al rochiei, Molly rămase în uşa cabinei, ca să poată privi pe coridorul din culise. Frank, avem patru copii, şi îl iubesc pe fiecare dintre ei. Dar numele lui Chantel este sinonim cu probleme.

- Eşti prea aspră cu fata.
- Pentru că tu nu eşti destul de aspru.

Frank chicoti, apoi se întoarse şi îşi luă în braţe soţia. Mai mult de douăzeci de ani de căsnicie nu îi diminuaseră cu nimic sentimentele faţă de ea. încă era Molly a lui, frumoasă şi strălucitoare, în ciuda faptului că era mama fiului lui în vârstă de douăzeci de ani şi a celor trei fiice ale sale, adolescente.

- Molly, iubito, Chantel este o tânără minunată.
- Iar ea ştie lucrul acesta.

Molly aruncă o privire peste umărul lui Frank către uşa din culise, dorindu-şi ca aceasta să se deschidă. Unde era fata aia? Mai aveau un sfert de oră până să urce pe scenă, iar Chantel încă nu îşi făcuse apariţia.

Când dăduse naştere celor trei fiice ale sale, la câteva minute una de alta, nu ştiuse că cea dintâi avea să îi dea mai multe bătăi de cap

decât celelalte două la un loc.

- înfăţişarea ei o va băga în bucluc, mormăi Molly. Când o fată arată ca Chantel, este obligatoriu ca băieţii să îi dea târcoale.

-Ştie cum să se poarte cu băieţii.

- Poate că şi asta mă îngrijorează. Se descurcă prea bine. Cum se putea aştepta ca un bărbat atât de simplu şi de bun la inimă ca Frank al ei să înţeleagă complexităţile femeilor? Apelă, în schimb, la o scuză veche: Are doar şaisprezece ani, Frank.

-Şi câţi ani aveai tu când noi doi...?

- Aia este altceva, zise Molly, dar fu obligată să râdă observând zâmbetul larg pe care i-l aruncă Frank. Ei bine, a fost. îi îndreptă acestuia cravata, apoi îi scutură pudra de pe revere în timp ce rosti: S-ar putea să nu aibă norocul de a întâlni un bărbat ca tine.

Cuprinzându-i coatele în mâini, el o ţinu nemişcată.

- Adică, ce fel de bărbat?

Cu mâinile pe umerii lui, ea îi privi chipul. Era îngust şi deja ridat, dar ochii erau ai băiatului cu vorbe dulci de care se îndrăgostise până peste cap. Deşi acesta nu venise niciodată cu luna aceea pe o tavă de argint, aşa cum îi promisese cândva, erau parteneri în toate înţelesurile cuvântului. La bine şi la rău, la bucurii şi greutăţi. Fuseseră multe greutăţi. îşi petrecuse mai mult de jumătate din viaţă cu bărbatul acela, se gândi Molly, şi el încă o putea vrăji.

- Unul drag, îi spuse ea şi îşi puse buzele peste ale lui. Auzind închizându-se uşa din spate, Molly se retrase. -Acum, să nu sari la ea, Molly, începu Frank, prinzând braţul soţiei

sale. Ştii că asta ar face-o doar să se retragă, şi, oricum, acum e aici.

Mormăind, Molly se retrase, în timp ce Chantel mergea dansând pe coridor. Purta un pulover roşu aprins şi pantaloni negri strâmţi, care îi puneau în evidenţă formele tinere, în floare. Aerul aspru al toamnei îi adusese culoare în obraji, subliniindu-i osatura elegantă. Ochii îi erau de un albastru adânc şi trădau o expresie vioaie şi mulţumită de sine.

- Chantel.

Cu înclinaţia ei naturală către dramă şi sincronizare, Chantel se opri în faţa cabinei pe care o împărţea cu surorile ei.

- Mamă. Colţurile gurii i se ridicară şi zâmbetul i se lărgi când îl văzu pe tatăl său făcându-i cu ochiul peste umărul lui Molly. Ştia că se putea baza întotdeauna pe tăicuţul ei. Ştiu că am întârziat un pic, dar voi fi gata la timp. M-am distrat de minune. Entuziasmul adăugă scântei frumuseţii sale. Michael mi-a permis să îi conduc maşina.

-Aia grozavă, roşie...? începu Frank.

Apoi tuşi în pumn când Molly îl făcu una cu pământul cu o singură privire.

- Chantel, nu ai permis decât de câteva săptămâni.

Cât de mult îi displăcea să facă morală, se gândi Molly în timp ce se întărea pentru asta. Ştia ce însemna să ai şaisprezece ani şi, tocmai de asta, ştia că nu exista nici o modalitate de a ocoli ceea ce trebuia să facă.

- Eu şi tatăl tău nu credem că eşti gata să conduci fără ca unul din noi să fie cu tine. Şi, oricum, continuă ea, înainte ca Chantel să

apuce să protesteze, nu este un lucru inteligent să te aşezi la volanul maşinii altcuiva.

- Eram pe drumuri lăturalnice. Chantel înaintă şi îşi sărută mama pe ambii obraji. Nu îţi mai face atâtea griji. Trebuie să mă distrez puţin, altfel mă voi usca, pur şi simplu.

Molly recunoscu foarte bine şiretlicul şi rămase fermă pe poziţie.

- Chantel, eşti prea tânără ca să pleci cu maşina unui băiat.

- Michael nu este un băiat. Are douăzeci şi unu de ani.

- Asta nu face decât să îmi demonstreze ideea.

- Este un ticălos, declară calm Trace, intrând pe coridor. Nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană când Chantel se întoarse către el, cu ochii fulgerând. Şi, dacă aflu că te-a atins, îi smulg capul.

-Nu e treaba ta, îi spuse Chantel.

Una era să fie mustrată de mama ei şi cu totul altceva să asculte prelegeri din partea fratelui ei.

-Am şaisprezece ani, nu şase, şi m-am săturat să fiu dădăcită.

- Păcat!

Ii luă bărbia în mână, ţinând-o locului când ea încercă să se smulgă. El avea o versiune mai aspră, mai masculină a frumuseţii lui Chantel. Privindu-i, Frank simţi cum creşte mândria în el, până când avu impresia că era gata să explodeze. Ei erau înflăcăraţi! familiei, semănând mai mult cu mama lor decât cu el. Ii iubea din toată inima.

-Gata acum, gata, interveni, făcând pe

împăciuitorul. Vom discuta mai târziu despre treaba asta. În clipa asta, Chantel trebuie să se schimbe. Zece minute, prinţeso, murmură. Nu mai pierde timpul. Haide, Molly, să mergem să încălzim mulţimea.

Molly îi aruncă lui Chantel o privire tăcută, care o avertiză pe aceasta că nu încheiaseră discuţia, apoi se înmuie şi atinse obrazul fiicei sale.

-Avem dreptul de a ne face griji pentru tine, să ştii.

- Poate. Bărbia lui Chantel era tot ridicată-n vânt. Dar nu este nevoie să o faceţi. Pot să am grijă de mine.

- Mă tem că poţi.

Oftând uşor, păşi alături de soţul său către mica scenă pe care aveau să îşi câştige existenţa pentru restul săptămânii.

Departe de a fi fost domolită, Chantel puse mâna pe clanţa uşii din spatele ei, înainte de a se întoarce cu faţa către fratele ei.

- Eu sunt cea care decide cine mă atinge, Trace. Să ţii minte asta!

-Asigură-te doar că prietenul tău cu maşină de lux se poartă cum trebuie. Asta dacă nu cumva ţi-ar plăcea să îi rup ambele braţe.

- Ah, du-te naibii!

- Probabil că mă voi duce, zise el calm. Apoi o trase de păr. îţi voi ţine un loc, surioară.

Pentru că îi venea să râdă, Chantel deschise brusc uşa, apoi i-o închise în nas. Maddy îi aruncă o privire în timp ce închidea nasturii de la spate ai costumului lui Abby.

-Aşa carevasăzică, ai decis să îţi faci apariţia.

- Nu începe.

Mişcându-se iute, Chantel trase de pe o bară de fier, care se întindea pe toată lăţimea încăperii, o rochie care se asorta cu cea a surorii sale.

-Nu aş îndrăzni una ca asta. Totuşi, a părut interesantă discuţia pe care am auzit-o venind de pe coridor.

- Mi-aş dori să înceteze să se agite atâta pentru mine.

Chantel aruncă rochia pe jos, apoi îşi scoase puloverul. Dedesubt, pielea îi era palidă şi fină, iar curbele – deja moi şi feminine.

- Ia-o astfel, zise Maddy, terminând de încheiat nasturii lui Abby. Sunt atât de ocupaţi să se agite din cauza ta, încât foarte rar se iau de mine şi de Abby.

- îmi sunteţi datoare.

Chantel îşi dezbrăcă pantalonii cu mişcări iuţi şi rămase în sutien şi chiloţi.

-Mama chiar şi-a făcut griji! exclamă Abby.

Din moment ce machiajul şi părul ei erau gata, aceasta aranjă tuburile şi borcănelele care aveau să pregătească faţa lui Chantel pentru scenă.

Simţind un junghi micuţ de vină, Chantel se prăbuşi în faţa oglinzii pe care cele trei o împărţeau.

- Nu trebuia. Eram bine. M-am distrat.
- Chiar te-a lăsat să îi conduci maşina?

Interesată, Maddy luă o perie ca să aranjeze părul lui Chantel.

- Da. Am simţit... nu ştiu, am simţit ca şi

cum ar fi fost important. Aruncă o privire de jur împrejurul încăperii înghesuite, fără ferestre, cu podeaua de beton şi pereţii scorojiţi. Nu voi sta întotdeauna într-o hrubă ca asta, să ştii.

- Acum, semeni cu tata.

Cu un zâmbet, Abby îi dădu un bureţel pentru machiaj.

- Ei bine, chiar nu voi sta. Cu ani întregi de experienţă în spate, Chantel îşi puse pe chip machiajul cu mişcări iuţi. Intr-o zi, voi avea o cabină de trei ori mai mare decât aceasta. Albă toată, cu un covor atât de gros, încât te vei afunda până la glezne.

- Eu aş prefera totul în culori, zise Maddy, visând ea însăşi pentru o clipă. Multe, foarte multe culori.

-Alb, repetă ferm Chantel. Apoi se ridică pentru a-şi pune rochia. Şi va avea o stea pe uşă. Voi merge într-o limuzină şi voi avea o maşină sport care va face ca maşina lui Michael să arate ca o jucărie. Ochii i se întunecară când trase pe ea rochia care fusese reparată de prea multe ori ca să mai ţină socoteala. Şi o casă cu hectare întregi de grădină şi cu o piscină mare.

Pentru că visurile făceau parte din moştenirea lor, Abby detalie în timp ce îi încheia nasturii lui Chantel:

- Când vei intra într-un restaurant, şeful de sală te va recunoaşte şi îţi va da cea mai bună masă şi o sticlă de şampanie din partea casei.

- Vei fi binevoitoare cu fotografii, continuă Maddy, dându-i lui Chantel cerceii. Şi nu vei

refuza niciodată un autograf.

- Normal. Distrându-se, Chantel îşi puse la urechi nestematele de sticlă, gândindu-se la diamante. Vor fi două apartamente enorme în casă, pentru fiecare din surorile mele. Vom sta treze noaptea şi vom mânca caviar.

- Mai bine pizza, comentă Maddy, odihnindu-şi un cot pe umărul surorii sale.

- Pizza şi caviar, interveni Abby, apoi se aşeză de partea cealaltă.

Râzând, Chantel îşi strecură braţele în jurul taliilor surorilor ei. Acum, erau un tot, la fel cum fuseseră în pântece.

- Vom ajunge departe. Vom fi cineva.

- Suntem deja. Abby îşi înclină capul ca să o privească pe Chantel. Tripletele O'Hurley.

Chantel privi la reflexia pe care oglinda o arunca înapoi.

- Şi nimeni nu va uita asta vreodată.

capitolul 1

Casa era mare, rece şi albă. La primele ore ale dimineţii, prin uşile terasei, pe care Chantel le lăsase deschise, pătrundea o adiere care aducea cu ea miresmele grădinii. Pe pajişte, ascuns de casa principală de copaci, se afla un chioşc vopsit în alb, cu glicină căţărându-se pe spaliere. Uneori, când vântul bătea din direcţia aia, Chantel putea simţi de la fereastra dormitorului ei parfumul.

Pe partea estică a pajiştii era o fântână de marmură, lucrată minuţios. Acum, era oprită. Rareori îi dădea drumul atunci când era singură. Lângă fântână, se afla piscina, din piatră, octogonală, înconjurată de o curte largă şi mărginită de o altă casă albă, mai mică. În spatele unui pâlc de copaci se afla un teren de tenis, dar trecuseră săptămâni bune de când nu mai avusese timp ori chef să pună mâna pe o rachetă de tenis.

Un zid de piatră înconjura moşia, de două ori mai înalt decât un om, şi îi dădea, alternativ, senzaţia de securitate ori sentimentul că era împresurată. Totuşi, în interiorul casei cu tavanele înalte şi pereţii albi reci, uita adesea de gard şi de sistemul de securitate, precum şi de poarta electronică; era preţul pe care îl plătea pentru faima pe care o dorise întotdeauna.

Locuinţele servitorilor erau în aripa de vest,

la primul etaj. Acum, nu se agita nimeni pe acolo. încă nu veniseră zorile, iar ea era singură. Erau momente când Chantel prefera asta.

îngrămădindu-şi părul sub o şapcă, nu se sinchisi să verifice rezultatul în oglinda înaltă de un metru aflată în garderoba ei. Cămaşa lungă şi pantofii cu toc jos fuseseră alese pentru confort, nu pentru eleganţă. Chipul care sfâşiase inimile bărbaţilor şi stârnise invidia femeilor rămase neatins de cosmetice. Chantel îl protejă trăgând în jos cozorocul şi punându-şi ochelari de soare enormi. Chiar când îşi luă geanta care conţinea tot ce crezuse ea că avea să îi fie de folos pe parcursul zilei, se auzi sunând interfonul de lângă uşă.

Se uită la ceas. Ora cinci şi patruzeci şi cinci de minute. Apoi apăsă butonul interfonului.

- Exact la timp.
- Bună dimineaţa, domnişoară O’Hurley.
- Bună dimineaţa, Robert. Cobor imediat.

După ce apăsă butonul care deschidea poarta principală, Chantel începu să coboare scara largă care ducea la parter. Balustrada din lemn de mahon se simţea ca satinul sub degetele ei atunci când îşi trecu mâna peste ea. Deasupra capului atârna un candelabru, cu prismele liniştite în lumina slabă. Podeaua de marmură strălucea ca sticla. Casa era o vitrină potrivită pentru vedeta care se străduise să devină. Chantel încă nu lua nimic din toate acestea de-a gata. Era un vis care se născuse din alte visuri şi care apoi se transformase în altele, şi fusese nevoie de timp şi de eforturi,

precum şi de îndemânare, ca să îl susţină. Dar, pe de altă parte, muncise toată viaţa ei şi se simţea îndreptăţită să aibă beneficiile pe care începuse să le obţină.

Chiar când se apropie de uşa de la ieşire, începu să sune telefonul.

La naiba, modificaseră ora la care doreau ca ea să ajungă? Pentru că ea era trează şi servitorii nu, Chantel traversă holul către bibliotecă şi ridică receptorul.

-Alo.

Luă în mod automat un stilou şi se pregăti să noteze.

- Mi-aş dori să te pot vedea chiar în clipa aceasta. Şoapta familiară îi făcu palmele să transpire, iar stiloul îi alunecă din mână şi căzu fără zgomot pe sugativa nouă. De ce ţi-ai schimbat numărul? Doar nu îţi este frică de mine? Nu trebuie să îţi fie frică de mine, Chantel. Nu îţi voi face rău. Vreau doar să te ating. Doar să te ating. Te îmbraci? Eşti...

Cu un strigăt de disperare, Chantel trânti receptorul. Zgomotul respiraţiei sale în casa mare şi goală părea să se reverse asupra ei. începea din nou.

Câteva minute mai târziu, şoferul ei nu observă decât faptul că ea nu îi aruncă zâmbetul lejer şi cochet cu care îl întâmpina înainte de a urca în spatele limuzinei. Odată aflată înăuntru, Chantel îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi se strădui să se calmeze. Peste câteva ore trebuia să se afle în faţa camerei şi să dea tot ce avea mai bun. Aceasta era slujba ei. Aceasta era viaţa ei. Nu putea permite să

interfereze ceva cu asta, nici măcar teama stârnită de o şoaptă la telefon ori de o scrisoare anonimă.

Până când limuzina trecu prin porţile studioului, Chantel îşi recâştigase calmul. Ar trebui ca acolo să fie în siguranţă, nu? Aici, se putea îngropa în munca ei, ce încă o fascina. În interiorul zecilor de clădiri mari şi înalte avea loc magia, iar ea făcea parte din aceasta. Chiar şi urâţenia era prefăcătorie. Crimă, măcel şi pasiune, toate puteau fi false. O lume imaginară, aşa o numea sora ei, Maddy, şi era destul de adevărat. Dar, se gândi Chantel zâmbind, trebuia să munceşti pe brânci ca să faci fantezia să devină realitate.

Ajungea la machiaj la ora şase şi jumătate şi până la şapte avea părul gata coafat. Se aflau în prima săptămână de filmări, şi totul părea proaspăt şi nou. Chantel îşi reciti replicile în timp ce stilista îi aranjă părul în coama curgătoare de un blond-argintiu pe care personajul ei avea să o poarte în ziua aceea.

-Un volum atât de incredibil, murmură stilista, mânuind uscătorul de păr. Cunosc femei care şi-ar vinde cele mai bine cotate acţiuni pentru un păr atât de des ca al tău. Iar culoarea! Se aplecă la nivelul ochilor ca să privească în oglindă rezultatul muncii sale. Chiar şi mie îmi vine greu să cred că este natural.

- Bunica din partea tatălui meu. Chantel îşi întoarse un pic capul ca să îşi studieze profilul din partea stângă. Margo, se presupune că am douăzeci de ani în scena aceasta. Voi reuşi să o scot la capăt?

Râzând, roşcata deşirată se dădu în spate.

-Asta este cea mai mică grijă a ta. Este păcat că vor face să plouă peste asta. Ii înfoie pentru ultima oară părul lui Chantel.

-Mie-mi zici! Se ridică după ce şorţul fu îndepărtat. Mulţumesc, Margo. înainte de a apuca să facă doi paşi, asistentul ei fu lângă ea. Chantel îl angajase pentru că era tânăr şi înflăcărat şi nu avea deloc ambiţia de a deveni actor. Ai de gând să loveşti din bici, Larry?

Larry Washington se înroşi şi se bâlbâi, aşa cum făcea întotdeauna în primele cinci minute petrecute în preajma lui Chantel. Era scund şi solid, abia ieşit de pe băncile facultăţii, şi avea o minte care absorbea detaliile. Cea mai mare ambiţie pe care o avea deocamdată era să deţină o maşină Mercedes.

- Vai, ştiţi că nu aş face niciodată aşa ceva, domnişoară O'Hurley.

Chantel îl bătu uşurel pe umăr, făcând ca tensiunea acestuia să se ridice până la cer.

- Cineva trebuie să o facă. Larry, aş aprecia dacă ai da de urma asistentului de regie ca să îi spui că sunt în cabina mea. Mă voi ascunde acolo până când vor fi gata de repetiţie.

Partenerul ei îşi făcu apariţia cu o ţigară şi ceea ce Chantel estimă a fi o mahmureală urâtă.

-Aţi dori să vă aduc nişte cafea, domnişoară O'Hurley?

În timp ce întrebă, Larry începu să se îndepărteze. Oricine avea creier îşi dăduse seama că cel mai bine era să îl evite pe Sean Carter atunci când acesta venea după o noapte de beţie.

- Da, mulţumesc.

Chantel îi salută înclinând capul pe câţiva dintre membrii echipei, care puneau la punct platoul pentru prima scenă, o gară, cu tot cu şine, vagoane de călători şi o staţie. Acolo avea să îşi rostească disperatul rămas-bun în faţa iubitului ei. Nu putea decât să spere că acesta avea să îşi ţină în frâu durerea de cap până atunci.

Larry ţinu pasul cu ea în timp ce traversară decorul, păşind pe sub lumini şi ocolind cablurile.

-Voiam să vă reamintesc de interviul din după-amia- za aceasta. Reporterul de la *Star Gaze* trebuie să sosească la douăsprezece şi jumătate. Dean, de la publicitate, a spus că vă va însoţi, dacă doriţi.

-Nu, este în regulă. Pot face faţă unui reporter. Vezi dacă poţi face rost de nişte fructe proaspete, sendvişuri şi cafea. Nu, mai bine ceai cu gheaţă. Voi da interviul în cabina mea.

- În regulă, domnişoară O’Hurley. Plin de râvnă, începu să noteze în agenda sa. Mai doriţi ceva?

Ea se opri în faţa uşii cabinei sale.

- De cât timp lucrezi pentru mine, Larry?

-Ah, de puţin peste trei luni, domnişoară O’Hurley.

-Cred că ai putea începe să îmi spui Chantel.

Zâmbi, apoi închise uşa în faţa expresiei lui de plăcere uimită. Cabina fusese redecorată recent pentru confortul său şi după gustul ei. Cu scenariul încă în mână, Chantel trecu prin salonaş şi intră în mica garderobă din spate.

Ştiind că nu avea mult timp la dispoziţie, nu îl irosi. După ce se dezbrăcă de hainele ei, se schimbă în blugii şi în puloverul pe care avea să le poarte pentru prima scenă.

Juca rolul unei studente la arte, de douăzeci de ani, care se lansa în prima ei aventură amoroasă. Chantel aruncă din nou o privire asupra scenariului. Era bun, solid. Rolul pe care îl primise avea să îi ofere oportunitatea de a exprima o arie largă de sentimente, dându-i posibilitatea de a-şi etala talentele creative. Era o provocare, şi tot ce avea de făcut era să profite de ea. Şi asta avea să facă. Chantel îşi promise că avea să o facă.

Când citise scenariul pentru Strangers, se distribui- se singură în rolul lui Hailey, tânăra artistă trădată de un bărbat şi vânată de un altul; o femeie care, în cele din urmă, obţine succesul şi pierde iubirea. Chantel o înţelegea pe Hailey. Înţelegea trădarea. Şi, cugetă privind din nou prin cămăruţa elegantă, înţelegea succesul şi preţul care trebuia plătit pentru el.

Deşi îşi cunoştea foarte bine replicile, îşi păstră scenariul când se reîntoarse în salonaş. Cu puţin noroc, avea timp să bea rapid o ceaşcă de cafea înainte să înceapă să repete scena. Atunci când lucra la un film, lui Chantel i se părea uşor să trăiască doar cu o cafea, un prânz rapid şi uşor şi apoi şi mai multă cafea. Rolul o hrănea. Până când filmul era gata, rareori avea timp de cumpărături, o baie în piscină ori un masaj la club. Acelea erau recompense pentru o treabă bine făcută.

Vru să se aşeze, dar o vază cu trandafiri de

un roşu aprins îi atrase atenţia. „De la unul dintre şefii studioului”, se gândi ea în timp ce merse să citească felicitarea care îi însoţea. Când o deschise, scenariul îi alunecă din mână şi căzu pe podea. „Sunt mereu cu ochii pe tine. Mereu.”

La auzul bătăii în uşă, se dădu brusc înapoi, împiedi- cându-se de masă. În spatele ei, parfumul trandafirilor se împrăştie, ameţitor şi dulce. Cu o mână la gât, privi îndelung la uşă, copleşită de prima frică reală pe care o simţise vreodată.

-Domnişoară O’Hurley... Chantel, sunt Larry. Ţi-am adus cafeaua.

Dintr-o suflare şi suspinând, ea traversă în fugă încăperea şi deschise larg uşa.

-Larry...

- Este neagră, aşa cum îţi... Ce s-a întâmplat?

-Eu... Eu doar... Se întrerupse. „Control”, se gândi ea cu disperare. „Dacă îţi pierzi controlul, pierzi totul.” Larry, ştii ceva despre florile acestea?

Făcu un semn în spate, dar nu se putu uita la ele.

- Trandafirii. A, cineva dintre cei care au adus mâncarea i-a găsit în timp ce punea masa pentru micul dejun. Pentru că aveau numele tău menţionat, i-am pus aici, înăuntru. Ştiu cât de mult îţi plac trandafirii.

- Descotoroseşte-te de ei!

- Dar...

-Te rog. Ieşi din cabină. Oameni. Dorea să aibă mulţi oameni în jurul ei. Scapă de ei, Larry.

- Desigur. Privi îndelung în spatele ei, în timp ce Chantel se îndrepta către platoul de filmare. Imediat!

Patru aspirine şi trei ceşti de cafea îl readuseseră la viaţă pe Sean Carter. Era vremea să muncească şi nimic nu avea voie să împiedice asta – nici o mahmureală ori câteva vorbe înspăimântătoare tipărite pe o felicitare. Chantel muncise din greu pentru a-şi construi o imagine de eleganţă şi stil. Muncise la fel de mult şi pentru a nu căpăta reputaţia unei actriţe temperamentale. Era gata când era chemată şi îşi ştia întotdeauna replicile. Dacă pentru a filma o scenă erau necesare zece ore, atunci zece ore dura. îşi reaminti toate acestea în timp ce se apropie de Sean şi de regizorul lor.

-Cum se face că arăţi întotdeauna ca şi cum ai fi ieşit din paginile unei reviste de modă? mormăi Sean, dar Chantel observă că cei de la machiaj se ocupaseră de cearcănele de sub ochii lui.

Avea pielea bronzată şi bărbierită fin. Părul lui des, de culoarea mahonului, era aranjat nonşalant, căzându-i peste frunte. Arăta tânăr, sănătos şi chipeş – iubitul ideal pentru o fată visătoare.

Chantel ridică o mână şi i-o aşeză pe obraz.

- Pentru că, dragule, aşa este.

-Ce femeie!

Pentru că aspirina îl făcuse să se simtă din nou uman, Sean o apucă pe Chantel şi o lăsă pe spate, într-o înclinare dramatică.

- Dă-mi voie să te întreb ceva, Rothschild,

zise el, stri- gându-l pe regizor în timp ce buzele îi pluteau la câţiva centimetri de buzele lui Chantel. Cum ar putea un bărbat în toate minţile să părăsească o femeie ca asta?

- Nu a fost clarificat dacă tu – ori Brad, se corectă Mary Rothschild, referindu-se la rol – sunteţi în toate minţile.

- Iar tu eşti atât de lipsit de experienţă, îi reaminti Chantel lui Sean.

Mulţumit să îşi amintească asta, Sean o ridică din nou.

- Nu am mai jucat rolul unui tinerel fără experienţă de vreo cinci ani. Nu cred că i-am mulţumit încă aşa cum se cuvine scenaristului.

- O poţi face astăzi, mai târziu, îi spuse Rothschild. Uite-l acolo!

Chantel aruncă o privire către bărbatul înalt şi zvelt, care stătea, fumând ţigară după ţigară, la marginea platoului. II întâlnise de câteva ori, la câteva şedinţe şi în timpul activităţilor de preproducţie. Din câte îşi amintea, spusese puţine lucruri care nu aveau de a face în mod direct cu personajele ori cu cartea lui. înainte de a se întoarce către regizor, ea îi trimise un surâs oarecum prietenos.

În timp ce Rothschild descria scena, ea îşi scoase din minte orice altceva. Tot ce avea să rămână era durerea sufletească şi speranţa pe care personajul ei le simţea în vreme ce iubitul ei se îndepărta. În mod mecanic, cu gândul la unghiuri şi la fluiditate, ea şi Sean revăzută scurta, dar tulburătoarea lor scenă de dragoste.

-Cred că ar trebui să îţi ating faţa în felul

acesta.

Chantel ridică mâna şi îşi odihni palma pe obrazul lui, privindu-l rugătoare în ochi.

-Apoi eu te voi apuca de încheietura mâinii.

Sean îşi înfăşură degetele în jurul încheieturii ei, apoi îi întoarse palma şi o duse la buzele lui.

-Te voi aştepta şi aşa mai departe. Chantel sări peste replici în timp ce unul dintre membrii echipei de producţie aşeză cu zgomot o uşă acolo unde îi era locul. Scoase un mic oftat sfâşietor şi îşi lipi obrazul de al lui. Apoi voi începe să ridic braţele.

- Haide să încercăm asta!

Sean o apucă de umeri, o îmbrăţişă preţ de o clipă, timp în care se priviră în ochi unul pe celălalt, apoi o sărută scurt de o parte şi de cealaltă a gurii.

-Ah, Brad, te rog să nu pleci... Apoi te sărut până îţi clănţăne dinţii.

Sean zâmbi larg.

-Abia aştept.

- Hai să recapitulăm! Rothschild ridică o mână. Femeile regizor încă erau o excepţie. Nu putea permite – nici ei şi nici altcuiva – nici o greşeală. Vreau foarte mult entuziasm când ajungeţi la sărut, le spuse ea amândurora. Continuă să verşi lacrimi, Chantel. Aminteşte-ţi: în adâncul inimii tale, ştii că nu se mai întoarce.

- Chiar sunt un ticălos, zise Sean.

- La locuri! Figuranţii se îngrămădiră la locurile lor. Câţiva cameramani se întrerupseră din planurile lor pentru un joc de pocher.

Linişte pe platou! Rothschild se mută şi ea, până când avu cel mai bun unghi pentru intrarea lui Chantel. Acţiune!

Chantel ţâşni pe platou, privind disperată împrejur, în timp ce grupuri de oameni se învârteau în jurul ei. Pe chipul ei se vedea totul: disperarea, ultimele sclipiri de speranţă, visul care nu era încă pregătit să se stingă. Mulţumită efectelor speciale, o furtună era pe cale să înceapă. Fulgerele luminau, tunetele bubuiau. Apoi îl zări pe Brad. 11 strigă pe nume, făcându-şi loc prin mulţime până când fu alături de el.

Repetară scena de trei ori înainte ca Rothschild să fie destul de mulţumită cât să filmeze. Machiajul şi coafura lui Chantel fură împrospătate. Când fu dat semnalul, era pregătită.

De-a lungul dimineţii, perfecţionaseră prima parte a scenei: căutarea ei, nerăbdarea şi graba mulţimii, întâlnirea ei cu Brad. Dublă după dublă, repetase aceleaşi mişcări, aceleaşi cuvinte, uneori camera aflându-se la nu mai mult de un pas distanţă.

La cea de-a şasea dublă, Rothschild dădu, în cele din urmă, semnalul pentru ploaie. Din stropitori porni o ploaie mocnită care se revărsă deasupra ei, în timp ce stătea faţă în faţă cu Brad. Ochii i se umplură şi glasul îi tremură când îl imploră să nu plece. Până la pauza de prânz, continuată să revizuiască, uzi şi înfriguraţi, ceea ce avea să dureze cinci minute pe ecran.

În cabina ei, Chantel se dezbrăcă de hainele lui Hai- ley şi i le dădu garderobierei ca să le

poată usca. Părul avea să îi fie din nou aranjat şi iar udat leoarcă înainte să încheie munca pe ziua aceea.

Trandafirii dispăruseră, dar i se păru că încă le putea simţi parfumul. Când Larry veni la uşă să îi spună că sosise reporterul, îl rugă să îi îngăduie cinci minute şi apoi să îl trimită înăuntru.

Amânase pentru prea mult timp, îşi spuse ea, ridicând receptorul telefonului. Lucrul acela nu avea să înceteze şi ajunsese în punctul în care nu mai putea continua să îl ignore.

-Agenţia Burns.

-Trebuie să vorbesc cu Matt.

- îmi pare rău, domnul Burns este într-o şedinţă. Pot să...

- Sunt Chantel O'Hurley. Trebuie să vorbesc numaidecât cu Matt.

- Desigur, domnişoară O'Hurley.

Chantel nu îşi putu abţine un uşor zâmbet satisfăcut la cât de iute îşi schimbase recepţionera atitudinea. Căutând un pachet de ţigări pe care îl păstra pentru cazuri de urgenţă, aşteptă ca Matt să vină la telefon.

- Chantel, ce s-a întâmplat?

-Trebuie să te văd. Diseară.

- Păi, iubito, sunt cam ocupat. Ce ar fi să o lăsăm pe mâine?

- în seara asta. O parte din panica ei se făcu simţită. Chantel îşi aprinse ţigara şi inhală adânc. Este important. Am nevoie de ajutor. Lăsă fumul să iasă lent. Chiar am nevoie de ajutorul tău, Matt.

Pentru că nu auzise niciodată până atunci teamă în glasul ei, el nu o întrebă nimic.

-Voi trece pe la, să zicem... opt?

- Da, da, este bine. Apreciez asta.
- îmi poţi spune despre ce este vorba?

-Nu pot. Nu la telefon, nu acum.

Se calma din nou; simplul fapt că ştia că avea să facă un prim pas părea să ajute.

- Cum crezi. Voi fi acolo diseară.
- Mulţumesc.

închise telefonul chiar când se auzi o bătaie în uşă. Chantel stinse cu grijă ţigara, îşi dădu pe spate părul încă umed şi, cu un zâmbet binevoitor, îl invită pe reporter să intre.

- De ce naiba nu mi-ai spus mai demult despre asta?

Matt Burns se plimbă de colo-colo prin spaţioasa sufragerie a lui Chantel, cu un sentiment nefamiliar de neputinţă. În doisprezece ani se căţărase de la o poziţie de funcţionar responsabil de corespondenţă la cea de asistent şi apoi la cea de agent de teatru de top. Nu ajunsese până acolo neştiind ce să facă indiferent de situaţie. Acum, avea în mâini un cuib de viespi şi nu era sigur în ce direcţie să îl arunce.

- Fir-ar să fie, Chantel, de cât timp se petrece asta?

- Primul telefon a fost cu vreo şase săptămâni în urmă.

Chantel şedea pe o canapea joasă de culoarea stridiei şi se juca cu un pahar de apă minerală. La fel ca lui Matt, nu îi plăcea sentimentul de neputinţă. Şi mai mult îi displăcea să fie nevoită să ceară altcuiva să facă ceva în legătură cu o problemă de-a ei.

-Uite ce este, Matt, primele telefoane,

primele scrisori păreau inofensive. Gheaţa făcu zgomot în paharul ei atunci când îl puse jos şi apoi îl ridică din nou. Cum chipul meu apare prin toate revistele şi pe toate ecranele, este de aşteptat să atrag atenţia. Nu toată reclama este bună. M-am gândit că, dacă nu îi dau importanţă, va înceta.

- Dar nu a fost aşa.

-Nu. îşi coborî privirea spre pahar, amintindu-şi cuvintele tipărite pe felicitare. „Sunt mereu cu ochii pe tine. Mereu.” Nu, este şi mai rău. Ridică din umeri, încercând să se prefacă, faţă de ea însăşi şi faţă de el, că nu era chiar atât de rău pe cât suna. Mi-am schimbat numărul şi, pentru o vreme, a funcţionat.

-Ar fi trebuit să îmi spui.

- Eşti agentul meu, nu mama mea.
- Sunt prietenul tău, îi reaminti el.
- Ştiu. întinse o mână. Prieteniile adevărate erau rare în lumea pe care o alesese. De aceea te-am sunat pe tine înainte să o iau razna. Nu sunt o femeie isterică.

El râse, apoi dădu drumul mâinii ei pentru a-şi turna un alt pahar.

-Oricum numai aşa nu.

- Când trandafirii aceia... Ei bine, am ştiut că trebuia să fac ceva, dar nu am ştiu ce.
- Să chemi poliţia.
- Nici vorbă! Când el dădu să obiecteze, ea ridică un deget. Matt, cred că poţi imagina un scenariu la fel de uşor ca mine. Chemăm poliţia, apoi află presa. Titlu de prima pagină: „Chantel O’Hurley vânată de un admirator bolnav. Telefoane în şoaptă. Scrisori de dragoste disperate”. îşi trecu o mână prin păr. Am

putea să râdem de asta şi să trecem peste, ba chiar să ne folosim cumva de situaţie, dar nu ar dura prea mult până când alte fiinţe instabile ar decide să îmi trimită nişte scrisori similare. Ori să se posteze în faţa porţii. Nu cred că pot face faţă mai multora în acelaşi timp.

- Dacă devine violent?

- Nu crezi că m-am gândit la asta?

Scoase din buzunarul lui una dintre ţigările lui franţuzeşti şi aşteptă ca el să i-o aprindă.

-Ai nevoie de protecţie.

- Poate că da. Făcu o pauză scurtă. Poate că sunt aproape gata să recunosc, dar sunt în toiul filmărilor. Aduci poliţişti pe platou, şi oamenii nu vor înceta să vorbească.

- De când te preocupă bârfele?

- Nu mă preocupă. Reuşi să surâdă. Doar atunci când este vorba despre ceva foarte personal. Ah... extraordinarele mele aventuri amoroase şi stilul de viaţă plin de plăceri sunt una. Viaţa mea, aşa cum este în realitate, este cu totul altceva. Fără poliţie, Matt, cel puţin deocamdată. Am nevoie de o altă soluţie.

El luă ţigara de la ea şi inhală, căzut pe gânduri. Prima apariţie pe ecran a lui Chantel fusese negociată de el. Fusese alături de ea în toate, de la reclame la şampon până la filme de lungmetraj, şi se întâmpla rar, foarte rar, ca ea să ceară ajutor pentru ceva personal. În toţi anii de când o cunoştea, chiar şi Matt ajunsese arareori dincolo de imaginea femeii pe care o creaseră împreună.

-Cred că am una. Ai încredere în mine?

-Nu am avut întotdeauna?

- Stai calmă. Voi da un telefon.

Chantel se aşeză din nou şi îşi închise ochii când Matt părăsi încăperea. Poate că exagera ea. Poate că era prosteşte agitată din cauza unui admirator care îşi dusese admiraţia doar câţiva paşi prea departe.

„Sunt cu ochii pe tine... sunt cu ochii pe tine...”

Nu. Incapabilă să stea jos, Chantel sări în picioare să se plimbe în sus şi în jos prin încăpere. Ii plăcea să fie privită – pe ecran. Putea accepta să fie fotografiată de fiecare dată când intra ori ieşea dintr-un club, de fiecare dată când lua parte la o petrecere ori la o premieră. Dar asta era... înspăimântător, recunoscu ea. Ca şi cum cineva se afla afară, la fereastră, privind înăuntru. Gândul acesta o făcu să arunce nervoasă o privire peste umăr. Bineînţeles că nu era nimeni acolo. Avea poarta bine păzită, ziduri zdravene. Dar nu putea rămâne tot timpul încuiată în casă.

Se opri lângă oglinda antică de deasupra şemineului de marmură albă. Iată chipul care îi era familiar, chipul pe care criticii îl numiseră devastator, incomparabil, chiar necruţător de frumos. Un accident norocos, se gândea ea uneori, combinaţia dintre o piele ca perlele, ochi albaştri nordici şi pomeţi ascuţiţi. Nu făcuse nimic ca să merite chipul, forma lui ovală clasică, gura plină şi voluptuoasă ori coama deasă de păr blond ca al unui înger. Fusese născută cu astea, dar pentru toate celelalte muncise. Şi muncise din greu.

Dăduse spectacole încă de când începuse să umble, călătorind fără întrerupere de-a lungul

şi de-a latul ţării cu familia sa, în cluburi şi teatre regionale. Işi câştigase drepturile după muncă asiduă, cu mult înainte de a ajunge în Hollywood, la nouăsprezece ani, nu cu capul în nori, ci hotărâtă. În anii care urmaseră, câştigase roluri şi le pierduse, făcuse reclamă pe stradă la şampon şi vânduse kilograme de parfum în reclame nescuzabil de sexy, adesea ridicole. Atunci când prima ei şansă apăruse, era gata, mai mult decât pregătită, să joace rolul devoratoarei de bărbaţi lipsite de suflet care a apărut pe ecran mai puţin de douăzeci de minute. Furase filmul acela unei perechi de veterane şi ajunsese să joace în propriul film. Nu privise înapoi. Acea primă şansă o adusese la statutul de vedetă la care visase întotdeauna. Şi, în mod indirect, aproape îi distrusese viaţa. Totuşi, supravieţuise, îşi reaminti Chantel privindu-şi propria reflexie. Nu îngăduise ca tot ce se întâmplase cu atâţia ani în urmă să o distrugă. Şi refuza să îngăduie ca situaţia de acum să o facă.

-Vine imediat.

Se întoarse cu spatele la oglindă când Matt intră din nou în încăpere, cu paşi mari.

- Poftim?

- Am spus că vine imediat. Dă-mi voie să îţi prepar o băutură adevărată.

- Nu, trebuie să fiu pe platou la ora şase jumătate. Cine vine imediat?

-Quinn Doran. S-ar putea ca el să fie răspunsul, şi, din moment ce ne cunoaştem de mult timp, am reuşit să îl... conving să se

gândească la asta.

Chantel îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor ei de satin alb.

- Cine este Quinn Doran?
- Este un fel de investigator particular.
- Un fel?

-Are o companie de pază... corporaţii, mici afaceri, orice. La un moment dat, a lucrat într-un soi de operaţiune sub acoperire. S-ar putea să fi fost pentru guvernul nostru, dar nu aş băga mâna în foc.

- Sună fascinant, dar nu cred că vreau un spion, Matt. Un luptător de o sută cincizeci de kilograme ar fi preferabil.

- Şi bătător la ochi, îi reaminti el. Ai putea angaja tu însăţi câţiva bătăuşi pe post de gardă de corp, iubito, dar tu ai nevoie de minte – şi de discreţie. Adică, de Quinn. îşi termină băutura şi se gândi dacă să îşi mai toarne una. Nu face personal prea mult din munca de teren. Are destui agenţi, sau cum s-or numi ei, care să se ocupe de asta. Este disponibil atunci când există vreo problemă. Dar, în cazul acesta, chiar vreau să ai parte de cel mai bun.

-Adică, de Quinn, îl imită Chantel, lăsându-se să cadă pe braţul canapelei. Ce ar trebui să facă?

- Nu am nici cea mai vagă idee. De aceea l-am chemat. Este un nemernic capricios, zise el melancolic. Nu e foarte... ei bine... cizelat, dar mi-aş încredinţa viaţa în mâinile lui.

-Sau, în cazul acesta, viaţa mea.

Expresia lui Matt se schimbă imediat.

- Chantel, dacă eşti într-adevăr atât de îngrijorată...

-Nu, nu. Fluturând din mână, îi alungă neliniştea. Am sentimentul că acest Quinn Doran al tău va asculta, probabil, ce am de spus, îşi va da ochii peste cap şi îmi va ţine o prelegere despre cum să mă comport cu apelantul obscen. Deja nu îl plac.

- Eşti doar neliniştită. Matt îi mângâie genunchiul, apoi se îndreptă către bar. Ai dreptul să fii neliniştită, Chantel.

- Nu, nu am. Zâmbi, hotărâtă să îşi aline propria stare sufletească. Neliniştea nu se potriveşte imaginii mele. Este o imagine pe care tu m-ai ajutat să o modelez.

-Nu ai avut nevoie de nici un ajutor cu asta. Zâm- bindu-i, se întoarse şi studie curgerea satinului alb, care i se potrivea atât de bine. Ai fost născută cu talent. Eu doar te-am ajutat să îl dezvolţi.

Ea îşi înclină capul şi îi dărui un zâmbet larg, voluptuos.

- Cum ne-am descurcat?

- Doar atât voi spune: nimeni care te priveşte astăzi nu ar crede că obişnuiai cândva să îţi cârpeşti dresurile.

Ea izbucni în râs şi se lăsă, alunecând, pe canapea.

- Eşti atât de bun pentru mine, Matt.

- De ani în şir îţi tot spun asta. Se aude soneria. Răspund eu.

Chantel îşi luă apa minerală care se încălzise şi o vântură în pahar. Dacă Matt credea că Quinn Doran era un răspuns, trebuia să îl creadă pe cuvânt. Dar o enerva, o enerva la culme să îşi expună problemele personale unui străin.

Apoi străinul intră.

Dacă ar fi trebuit să distribuie pe cineva în rolul unui spion, al unui investigator particular ori al unui bătăuş, alegerea ei ar fi fost Quinn Doran. Acesta umpluse arcada care dădea în sufrageria ei, fiind cu câţiva centimetri mai înalt decât Matt şi cu câţiva centimetri mai lat în umeri, având totuşi o supleţe care o făcu să creadă că acesta se putea mişca iute şi bine. Chiar înainte să îi privească faţa, acceptă ca fiind naturale bătăile rapide ale inimii date de o aprobare feminină. Apoi i se păru nenatural.

Nu era el cel mai chipeş, dar avea înfăţişarea dură gen „du-te naibii" care ar fi făcut ca pulsul oricărei femei să o ia razna. Cârlionţi negri şi deşi îi înconjurau urechile şi atârnau peste gulerul unei cămăşi de blugi. Pielea îi era bronzată şi întinsă pe osatura puternică a feţei, iar nuanţa ştearsă a ochilor lui părea aproape înspăimântător de rece. Genele îi erau prea lungi şi prea dese pentru un bărbat, dar nu erau deloc feminine. Nu era nimic la el care să nu fie în întregime masculin. Când mergea, mergea cu pasul moale şi măsurat al bărbatului care ştia cum să stea la pândă. Colţurile gurii i se ridicară uşor când se îndreptă către Chantel, dar aceasta nu văzu nici umor şi nici apreciere în ochii lui. Văzu, recunoscu şi se încordă împotriva luării în derâdere.

- Deci acesta este palatul de gheaţă, zise el cu o voce surprinzător de plăcută. Şi regina.

capitolul 2

O mai văzuse, desigur. Pe ecran părea ieşită din comun, invincibilă, de neatins. Chipul ei, aproape mistic de impecabil, putea bântui fanteziile bărbaţilor. O faţadă. Quinn înţelegea aparenţele, cum puteau lua naştere, cum se puteau schimba ori exploata, după cum cereau circumstanţele. Se întrebă, în timp ce cu o privire relaxată înregistră tot ce era în jurul ei, câtă substanţă exista sub exteriorul acela de mătase şi satin.

Matt îl cunoştea pe Quinn de prea mult timp ca să fie deranjat de atitudinea lui cavalerească.

- Chantel, Quinn Doran.

Satin alunecă pe satin când ea se aşeză picior peste picior. Cu o graţie leneşă, îi întinse mâna.

- încântată, murmură ea, încordându-se când degetele lui se curbară ferm peste ale ei.

El nu îi scutură mâna, nici nu i-o duse la buze, în gestul dezinvolt european de care ea îl crezu dintr-oda- tă capabil. Doar i-o strânse, în timp ce ochii lui de un verde stins priviră în ochii ei. Pielea ei era ca satinul pe care îl purta: fină, parfumată şi feminină. A lui era aspră şi înnegrită de soare. Amândoi îngheţară pentru o clipă, ea pe canapea, iar el în picioare, cu mâinile încă împreunate. Chantel se mai aflase în luptă cu bărbaţi şi nu pierduse

decât o dată. înţelese că mănuşa fusese aruncată şi acceptă provocarea.

- Tot votcă cu gheaţă? îl întrebă Matt pe Quinn, în- torcându-se către bar.

-Mda. Cu o uşoară înclinare a capului, Quinn îi arătă că ştia că jocul începuse. îşi relaxă uşor degetele ca să îi permită mâinii ei să alunece din a lui. Matt îmi spune că aveţi o problemă.

- Se pare că da. Chantel luă o ţigară dintr-un portţi- garet de porţelan de pe masă, apoi ridică dintr-o sprânceană. Când Quinn scoase o brichetă din buzunar şi o aprinse, ea îi zâmbi şi se apleca mai aproape. Mă tem că nu ştiu dacă sunteţi bărbatul care să se ocupe de ea – îşi ridică privirea în ochii lui înainte de a se apleca din nou –, domnule Doran.

-Sunt înclinat să fiu de acord cu dumneata... domnişoară O’Hurley. Pentru a doua oară, privirile li se încleştară, şi ceva nu în întregime plăcut hurui între ei. Dar, din moment ce mă aflu aici, de ce nu îmi spuneţi despre ce este vorba? Quinn acceptă paharul de la Matt, apoi îi aruncă o privire înainte de a vorbi. De ce nu o lăsăm pe domnişoara O’Hurley să mă pună la curent, din moment ce este problema ei?

Ca agent, Matt ştia când să negocieze şi când să se retragă.

- Bine, atunci, doar o să îmi umplu gura cu câteva dintre sendvişurile astea.

Se aşeză, lăsându-i singuri.

-Am primit câteva telefoane enervante.

O spusese cu dezinvoltură, dar tensiunea fu vizibilă pentru scurt timp în felul în care

degetele i se îndoită şi i se relaxară. Quinn era obişnuit să observe detalii minore. Pentru moment, observă că mâinile ei erau foarte mici şi înguste, cu degete lungi şi unghii rotunjite date cu lac incolor. Degetele nu îi erau nici o clipă cu adevărat nemişcate.

-Telefoane?

- Şi scrisori. îşi mişcă umerii, şi satinul şopti discret. A început cu vreo şase săptămâni în urmă.

- Telefoane obscene?

Chantel îşi ridică bărbia, neputând rezista impulsului de a a-şi ridica în vânt nasul mic şi drept.

- Bănuiesc că asta depinde de definiţia pe care o dai dumneata obscenităţii. A dumitale ar putea fi foarte diferită de a mea.

Amuzamentul îi apăru în ochi şi i-i făcu straniu de fascinanţi. Ea se întrebă pentru o clipă câte femei păşiseră în culcuşul lui de leu şi fuseseră devorate.

- Sunt sigur că aşa este. Continuaţi!

- La început, s-ar putea spune că am fost aproape amuzată. Părea destul de inofensiv, chiar dacă enervant. Apoi... îşi umezi buzele şi îşi duse ţigara la gură. Apoi a devenit un pic mai îndrăzneţ, mai explicit. M-a făcut să mă simt inconfortabil.

- Ar trebui să vă schimbaţi numărul.

- Am făcut asta. Telefoanele au încetat pentru vreo săptămână. Astăzi au reînceput.

În timp ce ea se lăsă pe spate, Quinn gustă din votcă. Asemenea ei, era de calitate.

- Recunoaşteţi vocea?

-Nu, şopteşte.

-Aţi putea să vă schimbaţi din nou numărul. Gheaţa clincăni în paharul lui când ridică din umeri. Ori să cereţi poliţiei să vă pună telefonul sub urmărire.

- M-am săturat să îmi schimb numărul. Cu oarecare nerăbdare, stinse ţigara. Şi nu doresc să implic poliţia. Prefer să ţin discretă treaba asta. Matt pare să creadă că dumneata eşti răspunsul la asta.

Quinn bău din nou. încăperea era vopsită în diferite tonuri de alb, dar nu era virginală. însăşi absenţa culorii, cu ea în centru, era din cale-afară de atractivă. El era sigur de faptul că ea era conştientă de lucrul acesta. în absolut toate filmele în care jucase, avusese rolul unei femei care se folosise, în mod deliberat, de nevoile unui bărbat, de slăbiciunile lui, de cele mai intime vise ale lui. Quinn nu putea aduna prea multă simpatie faţă de o femeie care proiecta în mod deliberat o imagine destinată să aţâţe bărbaţi, ca apoi să se plângă de câteva telefoane nevinovate.

- Domnişoară O’Hurley, probabil sunteţi conştientă că bărbaţii care dau astfel de telefoane nu fac altceva decât să vorbească. Aş sugera să vă schimbaţi din nou numărul, apoi să puneţi pe unul dintre servitorii dumneavoastră să răspundă la telefon pentru o vreme, până când el se va plictisi.

- Quinn. Matt îşi roti în pahar propria băutură. Avea obiceiul de a-şi mişca tot timpul mâinile şi picioarele când se afla sub presiune. Acum, îşi drese gâtul şi încercă să se calmeze.

Nu prea eşti de ajutor.

- Poate angaja o gardă de corp dacă asta o face să se simtă mai bine. Cu siguranţă securitatea de aici ar putea fi întărită.

- Poate că am nevoie de sârmă ghimpată şi câini de pază feroce, comentă Chantel şi se ridică.

-Acesta este preţul pe care îl plătiţi, îi spuse rece Quinn, pentru ceea ce sunteţi.

-Ce sunt? Ochii ei, de un albastru deja viu, fierbinte, devenită tăioşi. Ah, înţeleg. Defilez pe ecran, nu mă îmbrac într-un sac şi nici nu port un văl peste faţă, deci cer ceea ce primesc. Şi o merit.

Frumuseţea ei rece era fascinantă, dar izbucnirea ei pasională fu ca şi cum ai fi privit la un foc în gheaţă. Quinn ignoră zvâcnirea din măruntaie şi ridică din umeri.

- Cam aşa ceva.

-Vă mulţumesc pentru timpul acordat, spuse ea şi îi întoarse spatele. înainte să se poată stăpâni, se răsuci din nou către el. De ce nu faceţi o plimbare în secolul douăzeci? Faptul că o femeie este atrăgătoare şi nu ascunde lucrul acesta nu înseamnă că merită să fie abuzată – verbal, fizic ori emoţional.

- Nu cred că am spus că o femeie atrăgătoare – de altfel, orice femeie – merită să fie abuzată, comentă Quinn.

Tonul lui nepăsător nu făcu decât să aţâţe focul.

- Doar pentru că sunt actriţă şi sexualitatea face parte din meseria mea nu înseamnă că sunt o pradă uşoară pentru orice bărbat care

vrea o bucăţică din mine. Dacă joc rolul unei criminale asta nu înseamnă că ar trebui să fiu judecată.

-Apelaţi la fanteziile cele mai primitive ale unui bărbat, domnişoară O'Hurley. Este de aşteptat să existe un pic de fierbere.

- Deci ar trebui doar să îmi iau medicamentele, murmură ea. Sunteţi un idiot. Sunteţi genul de bărbat care îşi poartă creierul un pic mai jos de curea. Genul care crede că, dacă o femeie acceptă să ia cina cu el, aceasta trebuie să plătească apoi cu o zbenguială între cearceafuri. Ei bine, îmi pot plăti singură cina, domnule Doran, şi mă pot ocupa singură de problemele mele. Sunt convinsă că puteţi găsi uşa.

- Chantel, începu Matt, dar ea se întoarse către el ca o pisică mânioasă. Voi mai lua câteva sendvişuri, mormăi el.

-Domnişoară O'Hurley.

- Ce? Chantel se răsuci şi dădu cu ochii de majordomul ei înalt, în vârstă, apoi inspiră îndelung ca să se liniştească. Da, Marsh, ce este?

Tonul ei fu cel care îl făcu pe Quinn să îşi mijească ochii. Exista în el o dezinvoltură care ignora orice sistem de caste domestice. Deşi nervii îi încordau puternic trupul, ea îi zâmbi bătrânului.

-Astea tocmai v-au fost livrate.

- Mulţumesc. Chantel traversă încăperea către el şi luă vaza cu magnolii. Nu voi mai avea nevoie de tine în seara asta, Marsh.

- Foarte bine, domnişoară.

Păşind în spatele lui Quinn, ea merse către o masă aflată lângă fereastră.

- De ce nu îl conduci la ieşire pe prietenul tău, Matt? Nu cred...

Avea felicitarea în mâini şi o privea cu ochi mari. Degetele îi tremurară pentru o clipă, înainte să facă hârtia ghemotoc. înainte să apuce să o arunce pe podea, Quinn o ţinea de încheietura mâinii şi retrăgea încet biletul mototolit din mâna ei. Ceea ce citi îi făcu stomacul să se revolte, de data aceasta de dezgust.

- Doar ce merit?

Glasul lui Chantel era rece, aproape detaşat, dar ochii ei, atunci când Quinn privi în ei, erau îngroziţi. Strecură hârtia în buzunarul lui şi o luă de braţ.

- De ce nu luaţi loc?

-Altul? Matt porni către ei, dar Quinn îi făcu semn către bar.

- Dă-i un coniac.

- Nu vreau de băut. Nu vreau să stau jos. Vreau să plecaţi.

Când începu să îşi tragă braţul, Quinn doar îşi spori strânsoarea şi o conduse la canapea.

- Cât de des primiţi aşa ceva?

- Aproape în fiecare zi.

Ea luă o ţigară, apoi o puse la loc.

-Toate sunt la fel de... directe?

- Nu. Luă coniacul şi sorbi din el, nedorind să admită că avea nevoie de el. Asta a început de vreo două săptămâni.

- Ce aţi făcut cu biletele?

- Pe primele le-am aruncat. Apoi când tonul

a început să se schimbe, am vrut să le ard. Coniacul o încălzi, dar nu reuşi să o liniştească. Le-am păstrat. Nu sunt sigură din ce motiv. Bănuiesc că m-am gândit că ar trebui să le am în cazul în care lucrurile aveau să scape de sub control.

- Chemaţi-l înapoi pe servitorul dumneavoastră. Doresc să îi adresez câteva întrebări. Şi mergeţi să aduceţi celelalte scrisori.

Ordinele lui făcură ceea ce coniacul nu reuşise să facă. Chantel simţi cum se îndreaptă de spate.

- Nu este treaba dumneavoastră, domnule Doran. Am stabilit deja lucrul acesta.

-Tocmai s-a anulat ceea ce a fost stabilit.

El scoase din buzunar hârtia şi privi cum Chantel se detensionează uşor.

-Nu doresc ajutorul dumneavoastră.

- încă nu am spus că vi-l voi acorda. Lăsă afirmaţia să atârne în aer în timp ce continuată să se uite fix unul la celălalt. Scrisorile? Doar dacă nu aveţi o idee mai bună despre ce ar trebui făcut în situaţia aceasta.

în momentul acela, în acea sclipire de moment, ea îl dispreţui. Ar fi putut ascunde asta. Era destul de pricepută. Nu se sinchisi. înainte să apuce să vorbească, Matt puse o mână pe umărul ei. Degetele lui se mişcau la fel de agitate ca ale ei.

-Te rog, Chantel. Gândeşte-te înainte să spui ceva.

Ea îşi păstră privirea fixată în a lui Quinn.

- Nu aş vrea să spun ceea ce gândesc. Când buzele lui se curbară din nou, ea scrâşni din

dinţi. Sau poate că da.

- Chantel. Matt o strânse uşurel de umăr. Nu îmi plac ultimatumurile, dar, dacă nu reuşim să ne înţelegem cu Quinn, voi chema poliţia. Nu, continuă el când ea ridică brusc capul, vorbesc serios. Eşti o femeie deşteaptă. Fii practică.

Ura să fie pusă la zid. Quinn putu să îşi dea seama. Era o femeie care insista să fie cea care alege şi care să aibă controlul în propriile mâini. Era un lucru pe care el îl putea admira, ba chiar respecta. Poate, doar poate, Chantel O'Hurley era mai mult decât părea.

- Bine, vom face ca tine. Deocamdată. Se ridică, în acelaşi timp regală şi puternică. Nu îl bate la cap pe Marsh. II privi pe Quinn în ochi, de la egal la egal. Este bătrân şi devine tot mai firav. Nu vreau să îl supăr.

-Nu am făcut rău nimănui, spuse Quinn.

- Pe ziua de azi, poate, murmură ea, apoi dispăru din încăpere.

-O femeie extraordinară clienta asta a ta.

-Aşa este, aprobă Matt. Şi este speriată până în vârful degetelor de la picioare. Nu se sperie uşor.

- Pun pariu că nu.

Quinn scoase o ţigară şi o lovi leneş de pachet. Era obligat să admită că îşi imaginase ca ea doar dramatiza situaţia. Cele câteva propoziţii tipărite pe felicitare îl făcuseră să îşi schimbe părerea. Erau foarte aproape de a putea fi catalogate drept respingătoare. Pentru Quinn, linia de demarcaţie dintre bine şi rău era flexibilă, dar felicitarea căzuse de partea rea. Totuşi, înainte de a hotărî exact cât de

mult dorea să se implice, erau câteva lucruri pe care trebuia să le cunoască.

Aruncă din nou o privire către Matt, urmărindu-l în timp ce acesta se plimba de colo-colo.

- Mai exact cât de apropiaţi sunteţi voi doi?

-Avem un aranjament solid, avantajos de ambele părţi. Matt îi aruncă lui Quinn un zâmbet trist. Şi nu se culcă cu mine.

- Iţi pierzi îndemânarea.

- Ştie ce doreşte şi ce nu. A dorit un agent. Dar ţin la ea. Aruncă o privire îngrijorată către uşă. A trecut deja prin destule.

- Destule ce?

Clătinând din cap, Matt se aşează din nou.

- Este o altă poveste şi nu are nimic de-a face cu asta. Vei putea să o ajuţi?

Quinn trase uşurel din ţigară.

- Nu ştiu.

-Scuzaţi-mă! Marsh se afla în uşă, îmbrăcat încă în costumul său negru, cu gulerul scrobit. Domnişoara O'Hurley a spus că doriţi să vorbiţi cu mine.

- Mă întrebam dacă aţi putea să îmi povestiţi despre persoana care a livrat florile.

Quinn făcu un gest către ele şi îl urmări pe bătrân mijind ochii. „Miop", se gândi el.

- Au fost livrate de un tânăr de vreo optsprezece ani, poate douăzeci. A sunat la poartă şi a zis că avea o livrare pentru domnişoara O'Hurley.

- Purta o uniformă?

Sprâncenele lui Marsh se uniră în timp ce se concentra.

- Nu cred. Nu pot spune cu certitudine.
- I-aţi văzut, din întâmplare, maşina?
- Nu, domnule. Am luat florile de la uşa din spate.
- L-aţi recunoaşte dacă l-aţi vedea din nou?
- Poate. Cred că da.
- Mulţumesc, Marsh.

Marsh ezită. Apoi, amintindu-şi care îi era poziţia, se înclină ţeapăn.

- Foarte bine, domnule.

După ce acesta ieşi în coridor, Quinn o auzi pe Chantel oprindu-l pentru o conversaţie scurtă, şoptită. Vocea ei, observă el, era liniştitoare de la distanţă, tihnită şi blândă. De aproape, timbrul ei fumuriu se putea încolăci în jurul terminaţiilor nervoase ale unui bărbat, făcându-l să dorească. Ea intră din nou, purtând un pachet mic de scrisori.

- Sunt convinsă că vi se va părea o lectură fascinantă, spuse ea, aruncându-le în poala lui Quinn. Bănuiala mea este că se apropie de tehnica pe care o foloseşti dumneata ca să curtezi femeile.

îşi recăpătase starea de spirit, decise Quinn, ignorând-o, şi deschise primul plic. Adresa de pe el, la fel ca textul de dinăuntru, era tipărită cu litere mari scrise mărunt. Hârtia era de proastă calitate. Putea munci săptămâni la rând şi tot nu ar fi reuşit să îi dea de urmă.

Primele câteva bilete pe care le citi erau linguşitoare, pline de admiraţie şi subtil insinuante. Şi bine scrise, remarcă Quinn. Munca unei persoane educate. Pe măsură ce continuă, stilul şi sintaxa rămaseră bune, dar

conţinutul se deterioră. Chiar şi un bărbat ca el care văzuse şi făcuse de toate simţi un dezgust imediat. Scriitorul intrase în detalii grafice şi necruţătoare, schiţându-şi fanteziile, nevoile şi intenţiile. Ultimele câteva scrisori adăugară aluzii voalate cum că cel care le scrisese se afla în apropiere. Privind. Aşteptând.

După ce termină, Quinn aranjă scrisorile într-un teanc ordonat.

- Sigur nu doriţi să implicaţi poliţia?

Chantel se aşezase în faţa lui şi acum îşi împreună mâinile în poală. Nu îl plăcea, îşi spuse în sinea ei. Nu îi plăcea felul în care arăta, felul în care se mişca. Nu îi plăcea faptul că vocea lui era aproape poetică, atât de diferită de chipul lui aspru. Atunci, de ce, dacă toate acestea erau adevărate, simţea că îşi dorea, ba chiar că avea nevoie de ajutorul lui? îşi ţinu privirea aţintită în a lui. Uneori, faci târg cu diavolul.

-Nu, nu doresc poliţie. Nu doresc publicitate legată de treaba aceasta. Ceea ce doresc este ca acest bărbat să fie găsit şi făcut să înceteze.

Quinn se ridică şi îşi turnă un alt pahar. Atât paharele, cât şi frapiera erau Rosenthal. Aprecia lucrurile elegante, la fel cum aprecia lucrurile simple în viaţă. Bere din sticlă ori vin într-un pahar de cristal, chiar nu conta, atât timp cât setea îţi era potolită. Aprecia frumuseţea, dar nu se lăsa păcălit de ea. Un înveliş exterior nu însemna nimic. îşi lepădase el însuşi destule, atunci când fusese nevoie.

Chantel O’Hurley avea frumuseţe, avea eleganţă. Dacă ar fi acceptat slujba, prin însăşi natura acesteia, avea să descopere cât era

înveliş şi cât era substanţă. Lucrul acesta îl făcea să ezite. înţelegea exact cât de periculoasă putea fi cunoaşterea unei alte persoane – pentru toţi cei implicaţi.

Putea controla atracţia pe care o simţea faţă de înfăţişarea ei, atât timp cât alegea să o facă. Dispoziţia lui în legătură cu treaba aceasta se putea schimba de la zi la zi. Ceea ce nu putea controla şi nu fusese niciodată în stare să controleze era curiozitatea lui legată de ceea ce se afla dincolo de aparenţe.

înghiţindu-şi votca, se întoarse cu faţa. Ea şedea sprijinită de spătarul scaunului său, şi cine ar fi privit-o ar fi crezut că era relaxată, chiar distantă. Degetele mâinii ei stângi se mişcau, doar puţin, încovoindu-se, desfăcându-se, ca şi cum reuşise să îşi concentreze nervii doar acolo. El ridică din umeri şi îşi ajustă starea de spirit în funcţie de a ei.

- Cinci sute pe zi, plus cheltuieli.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Fu singura mişcare pe care o făcu. Prin ea transmise o mulţime de sentimente: amuzament, preocupare şi antipatie. Ceea ce nu arătă fu valul de uşurare care o cuprinsese.

- Este o sumă foarte mare, domnule Doran.
- Va merita.
- Insist asupra acestui lucru.

Lăsându-se pe spate, îşi încrucişă degetele sub bărbie, încheieturile mâinilor ei erau zvelte, iar mâinile îi erau la fel de delicate precum chipul. Un diamant străluci pe mâna ei dreaptă, apoi deveni la fel de alb şi de rece ca ea.

- Ce voi căpăta, mai exact, pentru cinci sute

pe zi plus cheltuieli? întrebă ea.

Buzele lui se curbară chiar în clipa în care duse la gură paharul.

-Mă veţi avea pe mine, domnişoară O'Hurley.

Ea zâmbi slab. Disputa ajuta. Ea era din nou în control şi teama se stingea.

- Interesant. Privirea pe care i-o aruncă era făcută să ţintu iască la perete un bărbat şi să îl facă să cerşească. Quinn simţi lovitura şi îi recunoscu puterea. Ce să fac cu dumneata?

- Aţi înţeles greşit.

El se apropie de ea, oprindu-se lângă scaunul ei şi aplecându-se aproape de ea. Ea simţi o urmă de parfum, nu colonie, nici săpun ori pudră, ci o masculinitate crudă şi profund confortabilă. Deşi nu se retrase, se îm- bărbătă, recunoscându-şi propria atracţie.

-Ce, mai exact, am înţeles greşit, domnule Doran?

Ea semăna cu un tablou, unul pe care el avea impresia că îl văzuse la Luvru cu o viaţă în urmă.

- Vorba este ce voi face eu cu dumneata. Cinci sute pe zi, îngeraş, şi încrederea dumitale. Acesta este preţul meu. II plăteşti şi primeşti protecţie timp de douăzeci şi patru de ore, începând cu unul dintre oamenii mei postaţi ca paznic la poarta aceea a dumitale.

- Dacă am deja poarta, de ce am nevoie de un paznic?

-Ţi-a trecut vreodată prin minte faptul că poarta aceea nu face nimic al naibii de bun dacă ai de gând să o deschizi oricui cere?

- Ceea ce nu mi-a trecut prin minte a fost faptul că va trebui să mă încui înăuntru.
- Obişnuieşte-te cu asta, pentru că, oricine ar fi cel care îţi trimite flori, nu este prea zdravăn.

În ochii ei îşi făcu apariţia panica, pentru ca apoi să dispară. El o aprecia pentru cât de iute reuşise să facă asta.

- Sunt conştientă de lucrul acesta.

-Am nevoie de programul dumitale. începând de mâine, unul dintre oamenii mei va merge cu dumneata ori de câte ori vei scoate năsucul dumitale frumos pe uşă.

-Nu. încăpăţânarea familiei O’Hurley ieşi la iveală când ea se ridică să îl înfrunte. Pentru cinci sute pe zi, te doresc pe dumneata, domnule Doran. Dumneata eşti cel în care are încredere Matt şi pentru dumneata plătesc.

Stăteau în picioare aproape unul de celălalt, foarte aproape. El îi putu mirosi parfumul care părea să îi iasă prin pori, nici tihnit şi nici subtil. Perfecţiunea chipului ei putea tăia răsuflarea unui bărbat. Părul îi era dat la o parte de pe el, într-o cascadă splendidă, ca a unui înger. Dacă un bărbat l-ar fi atins, ar fi găsit raiul ori ar fi fost aruncat din nori? La o adică, Quinn nu şi-ar fi făcut griji în ceea ce privea consecinţele.

-S-ar putea să regreţi, murmură el, apoi zâmbi uşurel.

Poate că da. Chantel ştia deja asta, dar mândria nu îi permitea să dea înapoi.

- Plătesc pentru dumneata, domnule Doran. Aceasta este înţelegerea.

- Dumneata eşti şefa. îşi închină băutura către ea. Doi dintre oamenii mei vor trece de dimineaţă ca să instaleze un microfon în telefon.

-Nu vreau...

- Nu voi accepta slujba dacă îmi legaţi mâinile. Zâmbetul lui lejer dispăru la fel de repede cum apăruse. înregistrăm telefonul, poate spune ceva care să îl dea de gol, poate avem noroc şi putem să îi dăm de urmă. Gândiţi-vă la noi ca la nişte medici. îi zâmbi din nou, amuzat. Dacă doriţi să spuneţi... ceva intim unuia dintre... prietenii dumneavoastră, nu vă faceţi griji. Le-am auzit pe toate, ba chiar mai mult.

Enervarea fusese întotdeauna emoţia pe care şi-o stăpânea cu cea mai mare dificultate. Crescu brusc şi fu înăbuşită cu greu înainte ca ea să vorbească din nou.

- Sunt absolut convinsă că aţi auzit. Ce altceva?

- Voi lua cu mine scrisorile. Mă îndoiesc de faptul că vom reuşi să dăm de urma hârtiei, dar vom încerca. Spuneţi-mi, există cineva dintre cei pe care îi cunoaşteţi despre care credeţi că ar putea face asta?

-Nu.

Răspunsul veni imediat şi cu o convingere absolută. El se hotărî să îi verifice pe toţi cei care erau apro- piaţi de ea.

-Aţi părăsit în ultimele luni pe cineva care ar putea să vă poarte pică?

- Câteva mii.

- Drăguţ. îşi scoase din buzunar un carneţel şi un ciot de creion. Am nevoie de numele celor

cu care v-aţi culcat. Vom merge până în urmă cu trei luni.
- Duceţi-vă naibii, zise ea dulceag, apoi dădu să se aşeze.
El îi prinse încheietura mâinii.
-Uite ce este, nu mă voi juca cu dumneata. Nu sunt personal interesant de câţi bărbaţi aţi avut în pat. Aici este vorba despre afaceri.
- Aşa este. îşi dădu capul pe spate. Afacerea mea.
Pielea ei era mai caldă decât părea. Acesta fu un lucru pe care îl îndosarie pentru a se gândi mai târziu la el.
- Se poate ca unul dintre ei să o fi luat razna. Poate v-aţi culcat cu el de câteva ori şi asta l-a făcut să aibă mania grandorii. Gândiţi-vă un pic! Toate acestea au început în urmă cu şase săptămâni, deci cu cine aţi fost înainte de asta?
- Cu nimeni.
Enervarea i se citea pe chip, şi Doran înteţi strânsoarea.
-Mai scuteşte-mă, îngeraş. Nu am la dispoziţie toată noaptea.
-Am spus nimeni. îşi smulse braţul. Pentru o clipă, îşi dori să fi putut flutura o duzină, două de nume, doar ca să îl privească transpirând. Credeţi ce doriţi.
- Iţi voi spune ceea ce nu cred – şi anume, faptul că îţi petreci serile singură, fir-ar să fie.
- Nu sar în pat cu orice bărbat care trece la doi metri de mine.
Cu o mişcare calculată, ea îşi coborî privirea ca şi cum ar fi măsurat distanţa dintre ei.
- îmi par a fi cam douăzeci şi cinci de

centimetri, murmură el.

- îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar trebuie ca mai întâi să fiu interesată, şi nu s-a întâmplat. Şi apoi am avut de lucru, iar asta tinde să îmi ocupe o mare parte din timp. în mod inconştient, se frecă pe încheietura mâinii, acolo unde o apăsaseră degetele lui. Mulţumit?

-Haide, Quinn, las-o mai moale. Simţindu-se prins la mijloc, Matt se mută şi îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Chantel. A avut destul de îndurat.

- Nu este treaba mea să o ţin de mână. Quinn luă scrisorile, deranjat de junghiul de dezgust de sine pe care îl simţi. Voi reveni mâine. La ce oră vă sculaţi?

- La ora cinci şi un sfert. Nu se putu abţine să nu zâmbească satisfăcută când el făcu ochii mari. Plec spre studio la şase fără un sfert. De dimineaţă, domnule Doran. Vă descurcaţi?

- Dumneata doar scrie cecul. Cincisprezece mii în avans.

- II veţi avea. Noapte bună, domnule Doran! A fost neobişnuit.

- Faceţi-vă o favoare şi nu mai răspundeţi la telefon în seara asta.

Cu asta, îl salută pe Matt din cap şi ieşi cu paşi mari. Chantel aşteptă să audă sunetul uşii închizându-se în urma lui. Merse la măsuţa de cafea şi scoase o altă ţigară.

- Prietenul tău este un nemernic, Matt.

- întotdeauna a fost, aprobă el. Dar este cel mai bun.

capitolul 3

Chantel crezuse că nu avea să poată dormi. Casa păruse atât de uriaşă în jurul ei şi atât de groaznic de tăcută. Dar se urcase în pat cu imaginea lui Quinn Doran învârtindu-i-se în minte. Chiar şi doar gân- dindu-se la el devenea furioasă, simţea că îi insulta inteligenţa şi o lovea în amorul propriu. Şi o făcea să se simtă în siguranţă.

Dormi doar şase ore, dar dormi adânc.

Muzica o trezi, revărsându-se din mobila de lângă patul ei. Se rostogoli, înconjurată de perne, acoperită de cearceafuri de pânză de culoarea fildeşului şi de nimic altceva.

Patul fusese unul dintre primele luxuri cu care se răsfăţase, aproape înainte de a şi-l permite. Era imens şi vechi, cu o tăblie cioplită din lemn de cireş care o făcuse să se gândească la prinţese trezindu-se dintr-un somn de o sută de ani. Crescuse dormind întotdeauna în paturi de hotel şi decisese că un pat păcătos de frumos era un răsfăţ pe care îl merita atunci când semnase primul ei contract pentru un film. Un rol micuţ într-un lungmetraj fusese de ajuns pentru a-şi pune toate speranţele în el. Ani mai târziu, când se trezea în patul antic cu baldachin, avea aceeaşi satisfacţie.

Se gândi la timpul în care trăia încă în micul apartament din Los Angeles. Patul ocupase

întreaga încăpere, şi fusese nevoită să se târască peste el ca să ajungă la uşă. Cele două surori ale ei fuseseră la un moment dat în vizită şi toate trei se întinseseră de-a lungul lui şi vorbiseră şi chicotiseră ore întregi.

Îşi dori ca ele să fi putut fi cu ea acum. Sentimentul de siguranţă ar fi fost mai tangibil.

Aproape că îi spusese lui Maddy despre scrisori şi despre telefoane atunci când fusese la New York, cu câteva săptămâni în urmă. O parte din ea dorea, avea nevoie să o facă, dar Maddy fusese atât de preocupată. Avusese tot dreptul, îşi reaminti Chantel ridicându-se şi întinzându-se. Piesa ei urma să aibă premiera şi inima îi era preocupată de bărbatul care o sprijinea. „Totul pentru o cauză nobilă”, gândi Chantel zâmbind. Piesa fusese un succes, iar Maddy îşi punea la cale nunta.

Spera că el avea să fie bun cu ea, cugetă Chantel când vechiul instinct protector se trezi din nou la viaţă. Fusese nevoită să privească una dintre surori trecând printr-o căsnicie nefericită. Nu ar fi putut îndura dacă Maddy ar fi fost şi ea rănită.

Maddy avea să fie bine, se consolă singură. La fel cum şi Abby era bine. Amândouă găsiseră bărbatul potrivit, la timpul potrivit. Aşa că avea o soră care îşi plănuia nunta, iar cealaltă se pregătea de naşterea celui de-al treilea copil. Nu putea strica toate astea revărsân- du-şi asupra lor propriile probleme. La urma urmelor, era cea mai în vârstă dintre triplete, chiar dacă numai cu câteva minute. Pentru Chantel, lucrul acesta însemna că avea

responsabilitatea de a fi cea mai mare. Desigur, ele ar fi fost alături de ea, la fel cum ea ar fi fost alături de ele. Dar ea era cea mai mare.

Ajunseseră atât de departe. Chantel stătu în mijlocul patului şi privi împrejurul încăperii care era mai mare decât întregul ei prim apartament pe care îl avusese în California. De ce simţea că mai avea atât de mult de demonstrat?

Acum, nu era vremea să filosofeze. După ce dădu mai tare radioul, coborî din pat şi se pregăti să dea piept cu o altă zi pe platoul de filmare.

Quinn nu era obişnuit să se trezească înainte de zorii zilei. Stilul lui era mai degrabă de a sta treaz întreaga noapte şi de a-şi căuta patul la răsăritul soarelui decât să se dea jos din el la ora aceea. Nu că nu aprecia un răsărit în Los Angeles. Doar că era mai pe gustul lui să privească cerul colorându-se după o noapte de sărbătoare – în pat ori în afara lui.

Conduse de-a lungul oraşului, sub un cer roz-movu- liu, aruncând din când în când o privire de uşor dispreţ către vreun alergător. Treningurile de firmă nu erau stilul lui. Dacă dorea să se tonifice, mergea la sala de sport. Şi nu la unul dintre centrele acelea cu pereţi pastel, unde se asculta în surdină muzică clasică, ci la o sală de sport adevărată. Acolo nu vedeai colanţi drăguţi, iar sudoarea curgea liberă – la fel ca înjurăturile. O lume a bărbaţilor – şi nimeni nu bea suc rece de morcovi. O femeie ca Chantel O'Hurley nu şi-ar fi băgat nasul de

un milion de dolari pe uşă.

Quinn se fâţâi pe scaun şi se încruntă, fără a avea un motiv anume. Nu îşi mai amintea ultima dată când o femeie îl făcuse să se simtă stânjenit. Felul în care arăta Chantel era menit să facă bărbaţii să se zvârcolească – şi să experimenteze durerea. Lucrul al naibii era că ea ştia acest lucru şi, Quinn era sigur, îl savura.

Nu putea lăsa ca asta să fie o problemă. Ea îl plătea să facă o treabă. Singurul lucru de care trebuia să se ocupe de acum înainte era siguranţa ei. Cecul pe care i-l dăduse îi dădea dreptul de a-l avea pe cel mai bun, iar el era cel mai bun. Şi, oricum, lui nu îi păsa de conţinutul scrisorilor pe care ea i le arătase.

Nu era ca şi cum Quinn ar fi fost un suporter al mişcării feministe. După felul lui de a gândi, bărbaţii şi femeile erau diferiţi. Sfârşitul poveştii. Dacă o femeie care trecea pe lângă un şantier de construcţii era insultată din cauză că primea câteva fluierături ori invitaţii, el era de părere că ea ar trebui să găsească un alt loc prin care să se plimbe. La urma urmelor, nu era decât un amuzament simplu şi curat. Totuşi, nu fusese nimic curat ori amuzant în scrisori. Iar Chantel nu păruse jignită. Dacă ştia ceva, atunci Quinn ştia cum arăta frica autentică.

Mai devreme sau mai târziu, avea să afle cine le scrisese. Asta cerea răbdare. Intre timp, avea să îi acorde lui Chantel, zi şi noapte, protecţia pentru care aceasta plătise. Amintindu-şi de chipul ei, Quinn recunoscu că

avea să fie nevoie de stăpânire de sine. O avea, se gândi el ridicând din umeri în timp ce ajunse la porţile de fier. Oricum, cel mai probabil avea să arate ca o vrăjitoare la ora aceasta a dimineţii.

Ieşi pe fereastra maşinii şi apăsă pe sonerie.

-Da?

încruntarea i se mută în privire. Chiar şi dintr-un singur cuvânt, vocea lui Chantel era uşor de recunoscut. Nu se aşteptase să răspundă ea însăşi la interfon.

- Doran, zise el sec.
- Sunteţi punctual.
- Primiţi ceea ce plătiţi.

Nu primi nici un răspuns, dar porţile se deschiseră încet. Quinn trecu printre ele, apoi se opri, ca să se asigure că acestea se închid bine în urma lui.

în lumina zilei, reuşi să vadă mai bine împrejurimile. Oricine ar fi fost destul de hotărât ar fi putut să sară peste zid. El şi un partener de-al lui escaladaseră odată o stâncă abruptă din Afganistan, cu doar o funie şi îndrăzneală.

Copacii care înfloriseră pe pajişte împrăştiau un parfum dulce. Şi aveau să ofere o acoperire mai mult decât perfectă pentru un intrus. Trebuia să arunce o privire asupra sistemului de alarmă din casă, deşi ştia că orice putea fi instalat putea fi şi dezactivat.

Quinn opri chiar lângă trepte, apoi coborî şi se sprijini de capota maşinii sale. De aici nu se putea auzi nici un zgomot de trafic. Doar sunetul păsărilor. Scoase o ţigară. O privire în

jur îi dezvălui câteva reflectoare şi poate o duzină de balize luminoase, în mod evident aşezate acolo din motive estetice mai degrabă decât pentru o securitate sporită. După ce aruncă un ochi la ceas, Quinn decise să se plimbe în jurul casei ca să verifice singur câteva lucruri.

Poate ca să îi facă în ciudă, Chantel se hotărî să îl lase pe Quinn să aştepte afară, în timp ce ea lenevi în garderoba ei. În alte circumstanţe, poate că l-ar fi invitat la o ceaşcă rapidă de cafea înainte de sosirea limuzinei. Nu se simţea amabilă. În schimb, nu se grăbi, strângându-şi la spate părul, intr-un coc, verificându-şi conţinutul genţii, apoi scriind câteva instrucţiuni cameristei sale. Când soneria de la poartă sună din nou, vorbi cu şoferul, apoi îşi luă scenariul. Coti către dormitor şi dădu peste Quinn. El privi cum şocul iniţial se transformă în furie.

- Ce naiba căutaţi aici?

-Tocmai am verificat sistemul de securitate. Se sprijini de tocul uşii şi notă, cu o tresărire rapidă, faptul că, în ciuda orei, ea arăta fantastic. Este de tot râsul. Un cercetaş cu două insigne de merit ar putea trece de el.

Chantel îşi aranjă pe umăr cureaua genţii şi îşi promise, în sinea ei, că avea să i-o plătească lui Matt, chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să îl facă.

- Atunci când a fost instalat, am fost asigurată că era cel mai bun de pe piaţă.

- De pe piaţa de cartier, poate. Ii voi pune pe oamenii mei să îl întărească.

Ea se născuse practică şi anii care trecuseră nu făcuseră nimic să schimbe asta.

- Cât costă?

- Nu voi şti cu siguranţă decât după ce o vor face. Intre trei şi cinci as zice.

-Mii?’

-Sigur. După cum spuneam...

- Primesc ceea ce plătesc, murmură ea, trecând pe lângă el. În regulă, domnule Doran, daţi-i drumul. În timp ce vorbea, se îndreptă către noptiera ei. Dar, data viitoare când veţi decide să verificaţi sistemul, nu v-aş sfătui să vă strecuraţi în dormitorul meu. Când se întoarse cu faţa, avea în mână un revolver cu mâner perlat. Am tendinţa de a-mi ieşi din fire.

Quinn privi arma cu o sprânceană ridicată. Se aflase la capătul greşit de destule ori.

- Ştii să foloseşti una din alea, îngeraş?

- Doar tragi de trăgaciul acesta mic de aici. Zâmbi. Desigur, am o ţintă îngrozitoare. V-aş ţinti piciorul şi aş sfârşi prin a vă împuşca drept în creier.

- Există o singură regulă când vine vorba despre arme, începu el, apoi se încruntă privind peste umărul ei. Când Chantel se întoarse să se uite, el se năpusti asupra ei. Cu o mişcare prea iute ca să poată fi prezisă, avea arma în mâna lui, iar ea se afla sub el, pe pat. Regula este că nu trebuie să aţinteşti una decât dacă intenţionezi să o foloseşti.

Ea nu se zbătu, ci rămase nemişcată, lăsând fierbinţeala furiei şi a antipatiei să se reverse. Cu un gest natural, el deschise butoiaşul pistolului.

- Nu este încărcat.

-Bineînţeles că nu. Nu aş ţine o armă încărcată în casă.

- O armă nu este un suvenir.

11 închise la loc înainte să îşi coboare privirea asupra ei. Chipul ei era neatins de machiaj şi era la fel de frumos pe cât era de furios. În ciuda lui însuşi, Quinn găsi combinaţia foarte pe placul lui. Trupul ei era mic şi puternic sub al lui, nu atât de moale şi de feminin cum se aştepta se. Dar mirosul ei era prezent, la fel ca în noaptea trecută, din cale-afară de feminin.

- Frumos pat, murmură el, incapabil să se împotrivească impulsului de a-şi plimba privirea asupra gurii ei.

I se păru, dar nu fu sigur, că bătăile inimii ei se înteţiseră.

-Aprobarea dumitale înseamnă totul pentru mine, domnule Doran. Acum, dacă nu te deranjează, trebuie să merg la muncă.

Câţi alţi bărbaţi o ţintuiseră între trupul lor şi salteaua aceasta largă, fermă? Câţi alţi bărbaţi simţiseră această flacără sălbatică şi tăioasă de dorinţă? Ambele gânduri îi trecură prin minte înainte să le poată opri. Pentru că apăruseră, el se rostogoli pe o parte şi o trase în picioare. Dar se afla încă aproape.

- Poate că vom păstra lucrul acesta, îi spuse el încetişor. Sau poate nu.

Deşi pulsul i-o luase la goană, Chantel nu era destul de necinstită cât să pună asta pe seama temperamentului. Dorinţa era un lucru pe care îl înţelegea, chiar dacă arareori o

simţise pentru un bărbat. De asemenea, era un lucru care putea fi controlat. Instinctul o avertiză că era vital să facă asta acum şi să continue să o facă, atunci când era vorba despre Quinn.

- Mă tentaţi să pun gloanţe în arma aceea, domnule Doran.

-Nu ar strica. Quinn aruncă pistolul la loc în sertarul din dulapul de lângă pat. Şi spune-mi Quinn, îngeraş. La urma urmei, am fost în pat împreună.

Luându-i braţul, o însoţi la parter şi afară.

-Bună dimineaţa, Robert. Chantel îi zâmbi şoferului când acesta îi deschise uşa din spate a limuzinei. Domnul Doran mă va însoţi la studio pentru câteva zile.

-Foarte bine, domnişoară O'Hurley.

Lui Quinn nu îi scăpă privirea nostalgică pe care i-o aruncă şoferul înainte de a fi închişi în spatele sticlei fumurii.

- Cum te simţi când îi faci să se îndrăgostească pe masculii speciei?

Chantel se lăsă pe spătar.

- E doar un băiat.

- Şi asta are importanţă?

În spatele ochelarilor întunecaţi, Chantel închise ochii.

-Ah, am uitat. Sunt una dintre femeile acelea lipsite de inimă, care tachinează şi face paradă, apoi se descotoroseşte de bărbaţi, după ce i-a secat, ca pe sticlele goale de suc.

Amuzat, Quinn îşi întinse picioarele lui lungi.

- Cam asta ar fi tot.

-Aveţi un dispreţ remarcabil faţă de femei, domnule Doran.

-Nu, te înşeli. Se întâmplă ca femeile să fie una dintre distracţiile mele favorite.

-Distr...

Chantel se întrerupse înainte de a izbucni. îşi scoase ochelarii de tot, dorind să poată vedea dacă el o tachina ori spunea pur şi simplu adevărul. Dorind să creadă ce era mai rău despre el, alese cea de-a doua variantă.

-Sunteţi un misogin clasic, domnule Doran. Credeam că specia dumitale aproape a dispărut.

-Suntem o rasă rezistentă, îngeraş.

Apăsă un buton şi privi cum minibarul se învârte către el. Quinn se întrebă dacă să amestece un Bloody Mary, dar se mulţumi cu un suc de portocale.

Punându-şi ochelarii la loc, Chantel se hotărî să nu se dea cu capul de un zid.

- Prefer să nu vă prezint ca fiind garda mea de corp. Mă pot lipsi de genul acesta de speculaţii.

- Bine. Cum vrei să procedăm?

-Vor presupune pur şi simplu că sunteţi amantul meu. Cu mult calm, luă din mâna lui paharul cu suc şi sorbi o înghiţitură. Sunt obişnuită cu genul acesta de speculaţii.

- Pun pariu. Este jocul tău. Joacă-l cum doreşti.

Ea îi dădu înapoi paharul.

-Asta intenţionez. Şi dumneata ce vei face?

- îmi voi face treaba. Când trecură prin porţile studioului, îşi goli paharul. Tu doar

zâmbeşte frumos la camere, îngeraş, şi nu îţi face griji.

Descoperi că fălcile îi erau atât de încleştate, încât o dureau. Acţionând din impuls, Chantel se întoarse către el şi îşi încleştă degetele pe cămaşa lui.

-Ah, Quinn, îmi este pur şi simplu atât de teamă. Sunt atât de înspăimântată! Nu ştiu de la un minut la altul dacă voi fi în siguranţă. Glasul i se frânse în timp ce se aplecă, apropiindu-se şi mai mult. Nu îţi pot spune ce înseamnă pentru mine doar să ştiu că vei fi acolo. Să mă aperi. Sunt lipsită de apărare, vulnerabilă. Iar tu eşti atât de... puternic.

Ea era aproape, atât de aproape, încât el îi putu vedea ochii închizându-se temători în spatele ochelarilor coloraţi. Trupul îi tremura uşor, sprijinindu-se de el. Dorinţa se aprinse, alături de o nevoie de a alina şi de a proteja. Ea era moale, supusă şi neajutorată. Trăgând-o mai aproape, mirosul ei se înfăşură în jurul simţurilor lui până când capul începu să îi zvâcnească.

- Nu trebuie să te temi, murmură el. Voi avea grijă de tine.

- Quinn. îşi înclină capul ridicându-l până când buzele ei fură la doar o şoaptă de ale lui. Când îl simţi încordat, se trase iute înapoi şi îi puse ceva în mână. Cecul tău, zise ea nepăsătoare, apoi coborî din limuzină.

Quinn rămase locului preţ de zece secunde şi se întrebă de ce nu avusese până atunci ideea de a o sugruma pe acea femeie. Când ieşi alături de ea, îşi încovoie degetele în jurul

braţului ei.

- Eşti bună. Foarte, foarte bună.

- Da, sunt. Ii aruncă un zâmbet încet, liniştit. Şi devin mult mai bună.

În timp ce Chantel trecea prin rutina ei de dimineaţă – şi anume, machiajul şi coafura –, Quinn nu făcu decât să observe. Fură cel puţin zece oameni cu care Chantel veni în contact numai în prima oră. Erau şi alţi actori, maşinişti şi un şir întreg de asistenţi. Dorea o listă şi începea să îşi dea seama cam cât de lungă avea să fie aceasta. Oricine era cel care o vâna îi cunoştea, cu siguranţă, rutina. Asta făcea ca oamenii alături de care ea lucra să fie prioritatea lui.

-Domnişoară... Ah, Chantel!

Larry se opri lângă ea cu o ceaşcă de cafea proaspătă.

- Ah, mulţumesc. Mi-ai citit gândul.

El se înfoie mulţumit.

- Ştiam că o să dureze mai mult coafatul în dimineaţa asta. Privi cum stilista împletea cu răbdare perle prin aranjamentul şi aşa complicat. Vei fi pur şi simplu superbă pentru scena balului.

- O distanţă ca de la cer la pământ faţă de ieri. Sorbi din cafea. Dacă m-ar mai fi udat o singură dată, m-aş fi topit.

- Domnişoara Rothschild a spus că filmările au fost grozave. Am verificat.

- Mulţumesc.

Prinse cu coada ochiului reflexia lui Quinn în oglindă şi hotărî că acel moment era la fel de bun ca oricare altul.

-Larry, acesta este Quinn Doran, un prieten de-al meu. Doar anii de antrenament reuşiră să o facă să nu se înece cu vorbele în timp ce întinse o mână peste umăr după cea a lui Quinn. Larry este mâna mea dreaptă. Şi adesea şi cea stângă. Quinn va privi filmările pentru câteva zile.

-Ah, păi... Larry îşi drese glasul. Este drăguţ.

Quinn văzu că tânărul credea că nu era deloc aşa. „O altă cucerire”, se gândi el. Dar nu îşi putu permite să simtă compasiune, doar suspiciune.

-Nu voi sta în drum, promise Quinn, profitând la maximum şi mângâind cu degetul mare încheieturile degetelor lui ChanteL Vreau doar să o văd pe Chantel lucrând.

- Nu e drăguţ? zise Chantel cu un zâmbet strălucitor. Quinn se află între două slujbe pentru moment şi are timp la dispoziţie. Haide, nu fi supărăcios, iubitule. Ii mângâie mâna înainte de a şi-o retrage pe a ei. înţelegem cu toţii cât de dificilă este piaţa muncii, mai ales pentru botanişti. Mulţumită, Chantel se ridică. Trebuie să îmi îmbrac costumul.

-Au programat poze pentru publicitate în dimineaţa aceasta, îi spuse Larry după o privire nesigură către Quinn. De îndată ce eşti gata, ar trebui să mergi pe platoul cu sala de bal.

-Bine.

-Voi merge cu tine, iubito. Quinn alunecă un braţ în jurul umerilor ei şi o strânse, un pic cam prea tare. Ai putea avea nevoie de ajutor cu nasturii şi capsele.

- Las-o mai moale, Doran, mormăi ea când se îndepărtară. Port o rochie fără bretele pentru scena aceasta şi nu îmi permit vânătăi.

-Mă tentezi să ţi le fac acolo unde nu s-ar vedea. Botanist?

-Am fost întotdeauna atrasă de genul sensibil, introspectiv.

- Ca Larry?

- Este asistentul meu. Lasă-l în pace!

-Nu îmi spune cum să îmi fac treaba.

- Este un băiat drăguţ, a venit cu referinţe excelente şi...

-Acum cât timp?

Enervată, Chantel deschise smulgând uşa cabinei sale.

-Vreo trei luni.

Când uşa se închise în urma lui, Quinn scoase un carneţel.

- Dă-mi numele lui întreg.

- Larry Washington. Dar nu înţeleg...

-Nu trebuie. Dar tipul de la machiaj?

- George? Nu fi absurd, este destul de în vârstă încât să îmi fie bunic.

Quinn abia îşi mută privirea până când i-o întâlni pe a ei.

- Numele, îngeraş. Nu există limită de vârstă pentru o minte bolnavă.

Ea mormăi, apoi se mută în spate, în garderoba privată.

-Nu îmi place felul în care lucrezi, Doran.

-Voi anunţa departamentul de reclamaţii. Lăsân- du-se pe braţul unui fotoliu, aruncă o privire rapidă, interesată împrejurul cabinei. Asemenea casei ei, aceasta era meticulos

decorată în alb. Dacă tot facem asta, dă-mi şi numele celorlalţi bărbaţi care au de-a face cu tine pe platou.

Urmă o pauză scurtă, plină de semnificaţie.

- Pe toate?

- Exact.

-Asta este imposibil, îi spuse ea. Nu aş putea să îmi amintesc numele tuturor. A, pe cei mai mulţi mi-i amintesc din vedere şi după numele mic, dar nu totul despre toată lumea.

-Atunci, află.

-Am o treabă de făcut. Nu pot...

- La fel ca mine. Fă-mi rost de nume.

Chantel trase de fermoarul de la spate şi se încruntă la peretele care îi despărţea.

- Voi vedea dacă Larry îmi poate da o listă.

- Nu, nu vei face asta. Nu vreau să trezesc bănuiala nimănui.

- În regulă, în regulă.

Pentru o clipă, fu convinsă că leacul era un necaz mai mare decât problema. Apoi îşi aminti conţinutul ultimului bilet. îi plăcea sau nu, avea nevoie de Quinn. Numele regizorului secund este Amos Leery. Al directorului de imagine, Chuck Powers. Şi, la naiba, nu au sosit în oraş de ieri, de azi. Se ocupă de asta de ani întregi. Au familii.

-Ce contează asta? O obsesie este o obsesie.

Când ea se reîntoarse în încăpere, Quinn încă şedea, mâzgălind în carneţelul lui.

- Dar regizorul?

- Regizorul este o femeie. Chantel îşi scoase ceasul şi îl puse deoparte. Cred că o putem exclude.

- Ce îmi poţi spune despre...

Făcu greşeala de a ridica privirea când vorbi. Cuvintele se opriră, pentru că procesul lui de gândire pur şi simplu se dezintegrase. Ea purta roşu, un roşu fierbinte, vibrant, care părea să îi lingă pielea. Rochia avea decolteu adânc şi îi îmbrăţişa sânii, apoi urma liniile trupului ei. Fusta atârna drept, prinsă într-o parte până aproape de şold, unde era fixată cu un cerc de pietre strălucitoare. Gura i se uscă brusc şi complet. Chantel văzu privirea şi o recunoscu. în mod normal, ar fi făcut-o să zâmbească, fie de plăcere, fie din automatism. Acum, descoperi că nu putu, din cauză că inima îi bubuia prea tare. El se ridică uşurel, iar ea se dădu înapoi. Nu avea să îşi dea seama decât mult mai târziu că fusese pentru întâia oară în viaţa ei când se retrăsese în faţa unui bărbat.

-Ţi le voi spune pe celelalte mai târziu, zise ea iute. Sunt aşteptată pe platou.

- Ce se presupune că eşti?

Nu făcu un alt pas către ea. Autoconservarea îl împiedică. Chantel îşi umezi buzele.

-O femeie în căutarea răzbunării.

El o privi din nou, treptat, în sus, apoi în jos, şi iar în sus, până când ochii li se întâlniră.

- Aş spune că o vei obţine.

Făcând un efort conştient, ea trase aer în piept, apoi îl lăsă să iasă. „Joacă rolul”, îşi spuse în sinea ei. Era întotdeauna posibil să joace un rol.

- Iţi place?

Se roti în mod deliberat, descriind un cerc încet, dezvăluind adâncitura îndrăzneaţă a spatelui.

- Este un pic cam mult pentru ora şapte jumătate dimineaţa.

- Crezi? Zâmbi, simţindu-se mult mai confortabil. Aşteaptă să vezi echipamentul care merge cu ea. Cartier ne împrumută un colier şi cercei. Toată strălucirea aceea în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari. Vom avea aici, în curând, două gărzi armate şi un bijutier foarte neliniştit.

- De ce nu folosiţi strasuri? Şi ele strălucesc.

- Pentru că lucrurile veritabile fac o publicitate mai bună. Vii?

O opri la uşă cu doar un deget pe umărul ei gol. Fiecare din ei simţi şocul.

- O întrebare. Porţi ceva pe sub aia?

Reuşi să zâmbească din nou doar pentru că avea mâna pe clanţă.

-Acesta este Hollywoodul, domnule Dórán. Lăsăm astfel de detalii în seama imaginaţiei.

Ieşi, sperând că strânsoarea din pieptul ei avea să dispară înainte de prima dublă.

Până la prânz, Quinn fusese nevoit să îşi revizuiască părerea despre Chantel cel puţin într-un domeniu. Nu era primadona răzgâiată şi capricioasă la care se aşteptase el. Muncea ca un cal – un pursânge, poate, dar încercase iar şi iar, fără să se plângă.

Fusese amabilă cu fotografii, deşi sesiunea durase peste o oră şi jumătate. Nu se răstise la cel care le făcea machiajul, aşa cum făcuse una

dintre colegele ei actriţe, atunci când sosise timpul pentru încă un retuş. Temperatura pe platou era ridicată din cauza luminilor, dar ea nu se ofilise. Intre filmări, sorbea dintr-un pahar omniprezent de apă minerală, neputându-se aşeza, pentru că cei de la garderobă protestaseră la cutele din costumul ei.

Doi paznici aveau ochii lipiţi de ea şi de sfertul de milion în bijuterii pe care îl purta. Acestea i se potriveau, fu el nevoit să recunoască – banda lată de aur incrustată cu diamante şi rubine care îi încercuia gâtul, simfonia de diamante şi pietre roşii fierbinţi care îi atârna de urechi. Le purta cu uşurinţa unei femei care ştia că le merita.

Quinn se ţinu departe de platou şi se întrebă cum de suportau actorii monotonia absolută a repetiţiilor.

- Incredibil, nu-i aşa?

Quinn îşi întoarse capul şi aruncă o privire către bărbatul înalt şi încărunţit care îi stătea alături.

- Ce anume?

- Cum le ia ore şi ore ca să filmeze o scenă de două minute. Scoase o ţigară neagră subţire şi o aprinse de la chiştocul alteia. Nu ştiu de ce vin. Mă nelinişteşte, dar nu pot sta departe în timp ce îmi disecă invenţia.

Quinn ridică dintr-o sprânceană.

-Nu, bănuiesc că nu.

Inhală adânc fumul înainte de a zâmbi.

- Nu sunt nebun – ori poate că sunt. Eu am scris scenariul. Sau mai degrabă am scris ceea ce pare să semene cât de cât cu chestia asta.

întinse o mână bine întreţinută, cam subţire. James Brewster.

- Quinn Doran.

- Da, ştiu. Sunteţi prietenul domnişoarei O’Hurley. Zâmbi din nou, ridicând neglijent din umeri. Vorbele circulă repede în oraşele mici. Este absolut genială, nu-i aşa?

- Nu ştiu prea multe despre asta.

- O, vă asigur, chiar este. Chiar nu era nimeni altcineva care ar fi putut fi Hailey. Rece, răzbunătoare, care să sfâşie cu unghiile şi, în acelaşi timp, vulnerabilă şi disperată după dragoste. Unul dintre puţinele lucruri pentru care nu îmi fac griji în ceea ce priveşte extravaganţa asta micuţă este interpretarea lui Hailey de către Chantel.

- Pare să ştie ce face.

- Mai mult, simte ceea ce face. Brewster trase iute un alt fum în timp ce echipa se pregătea pentru următoarea scenă. îmi face o plăcere enormă doar să o privesc.

Quinn îşi afundă mâinile în buzunare şi îl adăugă mintal pe Brewster la lista crescândă a bărbaţilor pe care trebuia să îi verifice.

- Este o femeie extraordinar de frumoasă.

-Asta este de la sine înţeles. Dar, pe de altă parte, ca să folosesc un clişeu, asta este doar la suprafaţă. Ceea ce este în interiorul lui Chantel O’Hurley este ceea ce fascinează.

Ochii lui Quinn se îngustară uşor.

- Şi ce anume este asta?

- Aş spune, domnule Doran, că fiecare bărbat va trebui să descopere asta de unul singur.

Regizoarea strigă să se facă linişte, şi Brewster se afundă într-o tăcere neliniştită. Quinn medită asupra propriilor sale preocupări.

Intr-adevăr, ea părea să simtă rolul. Scena principală îi cerea să îşi confrunte iubitul la trei ani după ce acesta o părăsise. Chiar şi după şase duble, ochii ei îngheţau la comandă, iar vocea îi căpăta urma necesară de venin. Pe un ring de dans ticsit cu oameni, ea era hotărâtă să seducă şi să umilească. Chantel le făcu pe ambele, aparent cu atâta uşurinţă, încât Quinn simţi că ei îi făcea plăcere.

Chiar şi lui, un bărbat care învăţase să privească dincolo de iluzii, îi păru că ea nu era conştientă decât de bărbatul în braţele căruia dansa. Ca şi cum nu ar fi existat nici o cameră, nici un tehnician, nici o platformă ori maşinărie.

Durǎ ore întregi, dar Quinn fu răbdător. I se păru interesant să vadă că, de fiecare dată când o pauză dura mai mult de cinci minute, asistentul ei apărea lângă ea cu un pahar proaspăt cu apă minerală. Nu doar o dată, regizorul secund venise să îi ia mâna şi să îi murmure ceva. Cel care se ocupa de machiaj îi retuşă faţa iar şi iar, ca şi cum ar fi fost o pânză rară.

Trecuse de ora şapte seara înainte să încheie. Avuseseră o pauză de o oră pentru masa de prânz, şi, în afară de asta, calculă Quinn, ea fusese în picioare timp de paisprezece ore. Una peste alta, hotărî el, ar fi preferat să petreacă opt ore săpând şanţuri.

- Te-ai gândit vreodată la o altă meserie? o întrebă Quinn când se închiseră din nou în cabina ei.

-Vai, nu. Chantel îşi scoase pantofii şi imediat simţi un cârcel în talpă. Iubesc strălucirea.

- Şi unde era strălucirea?

Zâmbetul veni în mod automat.

-Te prinzi repede. Dacă ar fi strigat că doreşte încă o dublă, doar una, aveam de gând să îţi cer să o împuşti în genunchi. Mă ajuţi cu fermoarul, te rog? Braţele mele parcă sunt de cauciuc.

-Asta din cauză că le-ai avut aruncate în jurul lui Carter aproape toată ziua.

- Doar unul dintre avantajele slujbei.

Işi arcui spatele când Quinn îi coborî fermoarul mai jos de şolduri.

- E în regulă dacă îţi place genul fotomodel.

Ea privi peste umăr cu un surâs.

- II ador.

- Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să fie Carter cel care îţi trimite flori?

Ea se încordă un pic, apoi merse dincolo de paravan.

- Este prea ocupat să scape de cea de-a treia soţie. Şi apoi, îl cunosc de ani întregi.

- Oamenii se schimbă ori fac lucruri neaşteptate. Şi petreci câteva ore pe zi într-o îmbrăţişare cu el.

- Este muncă.

- Drăguţă treabă, dacă înţelegi ce spun. În orice caz, nu ar trebui să ai încredere în

nimeni.

- în afară de tine.

-Aşa este. Şi Brewster a părut destul de fascinat de tine.

- Brewster? Scriitorul? Amuzată cu adevărat, Chantel reveni, încă încheindu-şi nasturii bluzei. James este mult mai interesat de personajele lui decât de oamenii care le joacă. Şi este fericit într-o căsătorie de peste douăzeci de ani. Nu citeşti niciodată rubrica de bârfe?

-Nu o ratez niciodată. Se opri în timp ce întindea mâna după o ţigară când ea se aşeză brusc şi se prinse de un picior. Vreo problemă?

- Eşti în agonie de fiecare dată după ce îţi scoţi afurisitele alea de lucruri. Făcu o grimasă, blestemă şi masă. Pot să îţi spun că un bărbat a inventat tocurile înalte – acelaşi care a inventat sutienul.

-Voi, femeile, sunteţi cele care purtaţi lucrurile astea, sublinie el, dar îngenunche şi îi luă piciorul în mâini. Te doare în talpă?

- Da, dar...

Protestul îi muri pe buze când el începu să apese. Cu un oftat prelung şi sincer, se lăsă pe spate.

- Da, este minunat. Ţi-ai ratat chemarea. Ai putea face o avere ca maseur.

-Ar trebui să vezi ce ţi-aş putea face la restul trupului.

Ea deschise un ochi.

-Vom rămâne la picioare, mulţumesc. Dacă eram cu doar câţiva centimetri mai înaltă ori Sean mai scund, aş fi putut purta balerini în

marea parte a filmărilor.

- îţi voi spune un lucru: scenele lui de dragoste cu tine au părut foarte autentice.

-Aşa trebuie. Obosită până în adâncul oaselor, îşi deschise ambii ochi. Uite ce este: suntem profesionişti. A părut astfel pentru că am jucat astfel, nu pentru că vreunul din noi are vreun interes de natură fizică faţă de celălalt.

- De unde stăteam eu, a părut interes. Mai ales când şi-a pus mâinile pe...

- încearcă altceva, Doran.

- Cred că eşti cât pe ce să îmi spui din nou cum să îmi fac slujba.

-Mi-ar plăcea să îţi faci slujba, ripostă ea, în loc să mă baţi la cap despre un bărbat doar pentru că este bun în ceea ce face.

- Doar îl verific, îngeraş.

- Nu vreau ca prietenii şi asociaţii mei să fie spionaţi.

- Dacă voiai pe cineva care se teme să calce pe picioare, nu ai angajat bărbatul potrivit.

-Am ajuns singură la concluzia asta – nu doar o dată. Nu ar fi putut spune de ce enervarea îi creştea atât de repede, dar mâinile lui, care se mişcau alene în susul şi în josul tălpii ei, făceau lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă organismului ei. Işi dorea ca el să iasă şi să plece. De ce nu faci paşi, Doran? Işi smulse piciorul. Pur şi simplu, nu eşti genul meu. Ridicându-se, trecu pe lângă el. Poţi să păstrezi restul.

- Bine.

Era la fel de mânios ca ea şi la fel de

nelămurit asupra motivului. Ştia doar că, pentru o clipă scurtă, simţise ceva pentru ea, ceva moale şi blând. Acum, dispăruse, şters ca şi cum nu ar fi existat vreodată. În locul acelui sentiment erau mânie şi o nevoie, la fel de intensă, care cerea eliberare fizică.

- Dacă tot sunt aici, aş putea la fel de bine să iau un bonus.

O înşfăcă. Ea ştiuse că el nu avea să fie blând. Mâna lui i se încurcă în păr în timp ce gura îi coborî peste a ei. Ea ştiuse că el nu avea să arate prea multă fineţe. Ceea ce nu ştiuse – ori nu recunoscuse – era că avea să îi răspundă cu atâta nerăbdare.

Nici un bărbat nu o îmbrăţişase atunci când ea nu dorise să fie îmbrăţişată. Nici un bărbat nu îi luase ceea ce ea nu îi oferise de bunăvoie. Şi totuşi, el o ţinea în braţe, iar ea nu găsi în interiorul ei nimic ca să îl facă să se oprească. Faţa lui era aspră peste ea, iar degetele lui se adânceau în pielea ei atunci când o strângea aproape. Ar fi fost simplu să se apere, şi totuşi nu se zbătu în braţele lui. Genunchii ei tremurară, dar ea nici măcar nu simţi asta. Totul era redus la senzaţia gurii lui peste a ei şi la explozia gustului lui. Minunată. Buzele ei se depărtară şi îl invitară înăuntru.

El îşi făcea rareori griji de consecinţe şi, chiar şi mai rar, îşi punea la îndoială instinctele. Când simţise nevoia să o atingă, să o ia în felul acesta, aşa făcuse. Deja plătea pentru asta. Ea era mai mult decât îşi imaginase el. Mai moale, mai fină, mai fierbinte. Nu ţinea în braţe o imagine, ci o

femeie pasională, cu sânge fierbinte. Chiar pe măsură ce descoperea şi explora savoarea şi textura buzelor ei, înţelese că avea nevoie de mai mult. Aceea era o capcană, iar el căzuse direct în ea. O îndepărtă pentru că dori să îi vadă chipul după ce ea îl gustase. Ochii ei se deschiseră încet, atât de întunecaţi, atât de intens de albaştri, încât, pentru o clipă, el fu mai vulnerabil în faţa ei decât ar fi putut ghici vreunul din ei. Simţi cum nevoia se transformă în durere, şi durerea în nesiguranţă, înainte de a se smulge de lângă ea.

-A fost o zi interesantă, îngeraş. Şi una pe care se temea că nu avea să o uite cu uşurinţă. De ce nu îi spui lui Matt să îţi găsească pe altcineva?

Trecuse mult timp de când ea nu mai experimentase refuzul. Durea mai mult decât îşi amintea. Antrenamentul şi mândria o făcură să se îndrepte, şi îşi menţinu glasul rece ca gheaţa.

- Dacă ţi-ai terminat demonstraţia de dominaţie masculină, poţi pleca. Imaginea revenise, chiar înainte ca pulsul să înceapă să i se liniştească. Dacă voi auzi că cineva are nevoie de o gardă de corp pentru pudelul său, îi voi da cartea ta de vizită.

Chantel se întoarse cu spatele când sună telefonul. Ridică receptorul, apoi privi peste umăr până când îl văzu pe Quinn deschizând uşa. Intorcându-şi capul, îl duse la ureche.

- Da, alo.

Vocea era prea familiară acum şi un pic mai înspăimântătoare.

- Am aşteptat toată ziua ca să vorbesc cu tine. Eşti atât de frumoasă, atât de incitantă. întreaga zi mi-am imaginat cum vom...
- De ce nu încetezi? îşi pierdu stăpânirea de sine şi strigă în telefon. De ce nu mă laşi în pace, pur şi simplu?

înainte ca ea să poată trânti receptorul în furcă, Quinn i-l smulse din mână.

- Nu fi mânioasă! Disperarea tăioasă din voce îl făcu să se încordeze. Te iubesc. Te pot face fericită, mai fericită decât ai fost vreodată.
- Domnişoara O'Hurley este mai fericită fără tine, spuse calm Quinn. Chiar ar trebui să încetezi să o mai deranjezi.

Urmă o linişte lungă, şi Quinn auzi respiraţia de la celălalt capăt al telefonului devenind mai grea.

-Nu are nevoie de tine. Are nevoie de mine. Are nevoie de mine, repetă vocea înainte ca legătura să se întrerupă.

în tăcere, Quinn puse receptorul la loc. Chantel stătea cu spatele la el, dar, după un moment, se întoarse cu faţa.

Putu să vadă faptul că ea se străduise din greu, chiar şi în acele câteva momente, să îşi recâştige stăpânirea de sine. Dar pielea îi era la fel de albă ca încăperea din jurul lor.

- Am crezut că ai plecat.

-Şi eu.

îşi făcuse o regulă din a nu-şi cere niciodată scuze pentru faptele lui. Nu era din cauză că nu credea că se putea înşela, doar că scuzele aveau tendinţa de a-i slăbi poziţia. în cazul acesta, se hotărî să se apropie cât putea de

mult, fără să treacă linia.

-Uite ce este, nu trebuie să ne plăcem prea mult unul pe celălalt ca să terminăm cu treaba asta, şi nu îmi place să las lucrurile neterminate. De ce nu uităm ce s-a întâmplat mai devreme?

Ei îi displăceau compromisurile în aceeaşi măsură în care lui Quinn îi displăceau scuzele. Dar îi plăcea chiar şi mai puţin gândul de a continua singură. Ca să îşi satisfacă atât nevoile, cât şi mândria, îi aruncă un zâmbet şters.

- S-a întâmplat ceva mai devreme?

El aprobă zeflemeaua cu un uşor semn din cap.

-Absolut nimic. Hai să ieşim de aici!

capitolul 4

Chantel acceptase, cu mult timp în urmă, faptul că nu puteai avea în acelaşi timp intimitate şi faimă. Pentru a ajunge la cea de-a doua şi pentru a o menţine, aproape întotdeauna cea dintâi trebuia sacrificată. Dacă dansa cu o altă celebritate, aveau să existe poze şi speculaţii chiar înainte ca muzica să ia sfârşit. Potrivit presei, viaţa ei era plină de bărbaţi, plină de aventuri sălbatice, fierbinţi şi de legături amoroase înflăcărate. Acceptase asta. De altfel, era destul de perspicace încât să îşi dea seama că, dacă ar fi fost nepoliticoasă ori agresivă cu paparazzii, atât reputaţia, cât şi fotografiile ei aveau să fie nefavorabile. Aşa că era gata, cu măsură, să le intre în graţii şi să prezinte publicului o imagine strălucitoare şi imperturbabilă.

Dar microfonul din telefonul ei şi paznicul de la poartă erau cu totul altceva. Acestea nu făceau parte din misterul pufos de mătase şi diamante pe care alesese să îl prezinte. Dacă avea de ales... De fiecare dată când gândul acela îi trecea prin minte, Chantel strângea din dinţi şi îşi reamintea că nu avea de ales.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Era greu să recunoască lucrul acesta, dar ştia că trebuia să fie recunoscătoare. De la telefonul din cabina ei nu mai fusese nimic – nici scrisori, nici flori, nici o voce şoptită, îşi spuse că

trebuia să se simtă uşurată. în schimb, se simţea ca şi cum aştepta să se întâmple ceva rău.

în timpul săptămânii, munca o ţinuse prea ocupată ca să se gândească. Putuse, pentru câteva ore pe zi, să se afunde în personajul lui Hailey şi în problemele acestei tinere. Atât timp cât mergea banda şi se afla sub presiune, era dificil să se gândească la propria criză. Munca o ajutase să treacă prin alte perioade dificile. Conta pe faptul că avea să facă acelaşi lucru şi de data aceasta.

Dar era sâmbătă, şi filmarea mergea lin, aşa că nu primi nici un telefon. în mod normal, preţuia dimineţile în care putea lenevi în pat pentru câteva ore în plus, răsfăţându-se cu lucrurile despre care se spunea că făceau parte din viaţa ei de zi cu zi.

La ora şapte, fu trează. Dezgustată, se forţă să adoarmă la loc. La şapte şi un sfert, stătea cu ochii în tavan şi gândea mult prea mult pentru propria ei linişte sufletească. Se presupunea că femeile frumoase şi strălucitoare dorm până la prânz, apoi se răsfaţă cu masaje şi tratamente faciale. Ar fi crezut asta ea însăşi dacă nu s-ar fi aflat de atât de mult timp în industria filmului.

Aruncând deoparte cuverturile, merse în biroul alăturat garderobei. Din toate încăperile casei sale, aceasta, şi doar aceasta, arăta cealaltă parte a ei. Mobilierul, deşi sofisticat, era simplu şi funcţional; materialul draperiilor o fi fost el importat din Paris, dar spaţiul în ansamblu era îmbibat de un sentiment de

organizare şi simţ practic. Biroul ei fusese achiziţionat atât pentru caracterul util, cât şi pentru felul în care arăta. Şi chiar îl folosea. De asemenea, folosea computerul care se afla pe el.

Era adevărat că avea un agent şi un manager personal, o echipă de agenţi de publicitate şi un asistent, dar Chantel credea în a deţine controlul asupra propriei vieţi, asupra propriei afaceri. Ştia ce acţiuni avea şi suma pe care o primea de pe urma filmelor pe care le făcuse. Copii ale contractelor sale erau îndosariate meticulos. Chantel nu le semna pur şi simplu, ci le citea.

Merse direct la biroul ei şi, ignorând agenda groasă şi mormanul de mesaje telefonice, luă un teanc gros de hârtii. Erau trei scenarii asupra cărora nu aruncase nici măcar o privire. Filmarea la *Strangers* nu avea să dureze o veşnicie. Cu cât începea să se gândească la următorul ei proiect mai repede, cu atât avea să aibă mai puţin timp pierdut.

Chantel se întoarse în pat, sprijini pe genunchi primul scenariu şi îşi spuse că avea să aştepte până la ora opt înainte de a-şi bea cafeaua. Nu îi luă decât jumătate din timpul acela ca să descopere faptul că primul scenariu era fără speranţă. Povestea în sine avea câteva lucruri bune, dar cele mai multe scene erau cu ea goală, înfăşurată într-o îmbrăţişare pasională după alta. Nu era o puritană, dar nu era dornică nici să îşi folosească trupul ca mijloc de vânzare pentru un scenariu mediocru. În orice caz, se săturase să joace roluri de

vampă ori de victimă. Aruncă deoparte scenariul şi luă un altul. Acesta o captivă de la prima pagină.

O comedie. În sfârşit, cineva îi trimisese o poveste inteligentă, care nu se baza în întregime pe sexualitatea ei ca să se vândă. Nu numai că dialogul era pătrunzător, dar intriga avea răsturnări de situaţie, una după alta, şi o făcu să izbucnească în râs. Glumele erau atât fizice, cât şi verbale şi aveau, era sigură, să o epuizeze. Personajul ei avea să se facă de râs pe ecran iar şi iar. Avea să ajungă cu faţa în noroi. Iar lui Chantel avea să îi placă la nebunie.

„Binecuvântat să fii, Matt!” Ajungând la jumătate, Chantel strânse scenariul la piept. Matt ştia că ea îşi dorise să facă ceva diferit de imaginea pe care o creaseră cu grijă amândoi pe parcursul ultimilor şase ani. Avea să fie un risc. Aveau oamenii să plătească pentru a-i vedea faţa cu noroi pe ea? Chantel era gata să parieze că da.

Fericită cum nu mai fusese de câteva săptămâni, Chantel apăsă butonul interfonului şi ceru ca micul dejun să fie adus sus. Nu avea să se mişte înainte de a termina de citit şi ultima pagină. Iar, după aceea, avea să îl sune pe Matt. Dacă era nevoită să meargă la audiţii pentru asta, avea să o facă. Dacă trebuia să dea o probă pentru el, urma să o dea. Avea să accepte o micşorare de salariu dacă era nevoie, dar rolul acesta trebuia să fie al ei.

Chantel se ghemui din nou pe perne, îşi ridică genunchii şi întoarse pagina.

Când se auzi o bătaie în uşă, era cu totul absorbită. Răspunse absent, apoi începu să chicotească când personajul, personajul ei, îşi făcu ieşirea cu pumnii dintr-o altă criză.

-Trebuie să fie foarte amuzant, comentă Quinn.

Capul lui Chantel zvâcni. Amuzamentul din ochii ei se transformă imediat în iritare. „Păcat”, se gândi ea, „că arată al naibii de bine”.

- Păcat că nu am încărcat arma aia.
- Nu ai împuşca un bărbat care îţi aduce micul dejun la pat.

Traversă încăperea, lăsă tava în poala ei, apoi se aşeză confortabil pe pat, alături de ea. Purta un tricou şi blugi decoloraţi şi părea să nu îi pese de faptul că încălţămintea sport pe care o purta stătea pe cuvertura ei cusută de mână.

- Ce citeşti? întrebă el, apoi şi întinse picioarele şi îşi încrucişă braţele sub cap.
- Rapoartele pieţei de valori.
- Da, şi eu mă dau în vânt după ele.

Pernele purtau mirosul ei, erotic, exotic şi ispititor. Ea era puţin ciufulită după somn, iar părul îi cădea în jurul umerilor şi pe spate. Chiar şi în lumina puternică a dimineţii, nu putu găsi nici măcar un singur defect pe chipul ei. Pe umerii ei se aflau două bretele subţirele şi foarte puţină dantelă jos, pe sâni. El îşi aminti ceea ce nu ar fi trebuit: cum fusese să o ţină lipită de el şi să o sărute până când mintea i se înceţoşase. Luă o felie de pâine prăjită de pe tavă şi se întinse după gem.

- Serveşte-te, mormăi ea, împotrivindu-se impulsului de a se îndepărta de el.
- Mulţumesc.

Se apleca peste tavă în timp ce întinse o porţie zdravănă de gem. Când răsuflarea lui atinse caldă umărul ei gol, ea se încordă şi îşi reaminti ei cât de mult îl displăcea.

- Cum am mai spus, acesta este un pat grozav, continuă el.
- Când voi primi factura pentru spălarea cuverturii, o voi deduce din onorariul tău. Hotărâtă să nu trădeze nici o reacţie, Chantel se întinse după cafetieră şi îşi turnă o ceaşcă. Ce pot face pentru tine, Doran?

El ronţăi din pâinea prăjită şi o privi. Zâmbetul îi înflori încet, foarte încet.

- Nu te jena, îi spuse ea şi sorbi din cafea când era încă prea fierbinte.

Când aceasta îi opări limba, ea hotărî că nu doar îl displăcea. îl detesta.

-O întrebare ridicolă, începu el, apoi se apucă să îşi toarne o ceaşcă de cafea.

- Uite ce este, sunt ocupată, aşa că dacă...
- Da, pot vedea asta.

-Se întâmplă să citesc nişte scenarii.

-Sunt bune de ceva?

Chantel inspiră adânc. Unii bărbaţi erau mai nătângi decât alţii, îşi reaminti ea. Poate că dacă îi făcea un pic pe plac...

- De fapt, chiar da. Aş dori să îl termin pe acesta în dimineaţa asta, aşa că, dacă avem de discutat afaceri...
- în acesta vei mai înghiţi un bărbat?

„Răbdare”, îşi spuse Chantel. Era o dovadă

de compasiune să arăţi răbdare unui idiot.

-Nu. Din întâmplare, este o comedie.

- O comedie? Izbucni într-un hohot lung de râs, înainte să bea. Tu?

Ea miji ochii.

- Nu-ţi forţa norocul, Doran.

- Haide, îngeraş. Faţa ta nu este genul de faţă pe care un bărbat să o împingă într-o plăcintă.

- Este noroi.

- Poftim?

-În cazul acesta, faţa îmi e împinsă în noroi.

El alese o bucată de pepene galben din castronul ei.

-Trebuie să văd asta.

-Mă bazez pe faptul că vor avea atitudinea ta câteva milioane de oameni. Cu un talent înnăscut, scoase şervetul din inel şi i-l înmână. Eşti, la urma urmei, bărbatul tipic, nu-i aşa?

-Cât se poate de tipic, zise el cu nonşalanţă.

-Acum, de ce nu îmi spui motivul pentru care te afli aici în dimineaţa asta, cu picioarele pe patul meu şi cu mâinile în mic dejunul meu?

- Face doar parte din slujbă. Grozavă cafea!

- Ii voi transmite complimentele tale bucătarului. Acum, de ce nu treci la subiect?

- Nu ai de gând să mănânci?

- Doran.

- Bine. Scoase un dosar mic de lângă tavă şi îl deschise. Am câteva rapoarte preliminare. M-am gândit că te-ar interesa.

- Rapoarte despre ce?

- Larry Washington, Amos Leery, James

Brewster. Şi mai am câte ceva despre tipul de la machiaj şi despre şoferul tău.

- Şoferul meu? II investighezi pe Robert? Cum pofta de mâncare îi pierise, Chantel se ridică mai sus în pat. Quinn văzu sub dantelă mătase de culoare roz-închis

şi se întrebă cât de jos mergea. Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

- îngeraş, nu citeşti niciodată romane poliţiste? Cel pe care îl bănuieşti cel mai puţin este întotdeauna cel care a făcut-o.

-Nu te plătesc ca să joci rolul lui Sam Spade, şi afurisită să fiu dacă pot să stau şi să mă uit cum te plătesc ca să faci investigaţii despre oameni ca Robert şi George.

După o examinare scurtă, Quinn se decise asupra unei căpşune.

-Ai observat vreodată cum te priveşte Robert al tău?

Dantela se ridică, apoi se linişti din nou, odată cu respiraţia ei. în mod deliberat, Chantel îşi înclină capul.

- Dragule, toţi bărbaţii mă privesc aşa.

El o privi îndelung, înainte de a sorbi din nou din cafea. Chiar şi lui îi era greu să diferenţieze jocul ei de realitate.

- Din moment ce trebuie să încep de undeva, încep cu bărbaţii care îţi sunt cel mai aproape.

- Următorul lucru pe care mi-l vei spune este că îl investighezi pe Matt. Când el nu spuse nimic, ea se uită din nou la el. Cred că glumeşti! Matt este...

- Un bărbat, încheie Quinn în locul ei. Tocmai ai spus că asta este de ajuns.

Furioasă, Chantel ridică tava, apoi o trânti în poala lui. Cafeaua sări peste marginile ceştilor.

- Uite ce este, hai să încetăm în clipa aceasta! Nu voi permite ca oamenii la care ţin

să fie spionaţi şi stânjeniţi. Matt este cel mai apropiat prieten pe care îl am, şi aveam impresia că îţi este şi ţie prieten.

- Aici este vorba despre afaceri.
- Hai să zicem că afacerea noastră a luat sfârşit! Telefoanele au încetat, la fel şi scrisorile.
- Pentru patruzeci şi opt de ore întregi.

-Asta este de ajuns pentru mine. îţi voi plăti onorariul până astăzi şi vom...

Se întrerupse, vorbele rămânându-i în gâtlej când telefonul de lângă pat începu să sune. Fără să îşi dea seama, Chantel se trezi cu mâna în a lui Quinn, cu degetele puternic strânse.

-Vor răspunde de jos, murmură el. Nu te panica! Dacă este el, rămâi calmă. încearcă să îl faci să vorbească, să rămână pe linie cât se poate de mult. Avem nevoie de timp ca să îi dăm de urmă.

Când interfonul sună, ea sări.

- Adună-te, Chantel! Poţi face asta.

Străduindu-se să îşi menţină respiraţia regulată, Chantel vorbi în interfon.

-Da?

- Este un bărbat la telefon, domnişoară O'Hurley. Nu doreşte să îşi dea numele, dar spune că este important. Să îi spun că nu sunteţi disponibilă?
- Da, eu... Mâna lui Quinn i se strânse în jurul încheieturii. Nu, nu, voi răspunde. Mulţumesc.
- Ia-o uşor, îi spuse Quinn. Doar lasă-l să vorbească.

Degetele ei erau ţepene şi reci când ridică receptorul. -Alo.

Quinn trebui doar să se uite la chipul ei pentru a-şi da seama că ea auzea şoapta familiară.

- Nu te pierde, îi spuse el încet, ţinându-i mâna liberă într-a lui. Doar ţine-l la telefon. Stai calmă şi răspunde-i.

- Mulţumesc, reuşi ea să îngaime, în ciuda nodului din gâtlej. Da, da, am primit toate scrisorile tale. Nu, nu sunt supărată. îşi închise ochii şi încercă să se poarte de parcă lucrurile pe care el i le spunea nu îi făceau pielea de găină. Aş dori să îmi spui cine eşti. Dacă ai... Prinsă între frustrare şi uşurare, depărtă de la ureche receptorul. A închis.

- La naiba!

După ce aşeză tava pe podea, lângă pat, Quinn se aplecă peste ea şi apăsă câteva butoane pe telefon.

-Sunt Quinn. Blestemă din nou. Da, continuă! Exact. Nu a fost timp destul, îi spuse lui Chantel, închizând din nou telefonul. A spus ceva care să-ţi sune familiar, ceva care să te facă să te gândeşti la cineva cunoscut?

-Nu. Se cutremură o dată înainte de a-şi recâştiga calmul. Nimeni din cei pe care îi cunosc nu are o minte ca asta.

- Bea nişte cafea!

Ii mai turnă puţină cafea în ceaşcă, apoi i-o dădu. Ea o bău ca să scape de strânsoarea din gâtlej.

-Quinn. Fu nevoită să înghită din nou. A spus... a spus că are o surpriză pentru mine, o

surpriză mare. Când întoarse capul ca să se uite la el, ochii ei erau imenşi şi întunecaţi. A spus că nu va mai dura mult.

- Lasă-mă pe mine să îmi fac griji în legătură cu el. Avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru cei lipsiţi de apărare. Lucrul acesta îl mai băgase în bucluc – în America de Sud, în Afganistan şi în alte nenumărate locuri. Deşi ştia că putea fi periculos într-un fel mai personal, strecură un braţ în jurul umerilor ei şi o trase aproape. Pentru asta mă plăteşti, îngeraş.

-Mă va prinde. O spuse cu o asemenea certitudine, încât el îşi întări strânsoarea. O simt.

- Ii va fi greu să facă asta cu mine în calea lui. Ascultă, am doi oameni care patrulează prin zonă şi alţi doi care monitorizează telefoanele.

-Nu pare să fie de ajutor. îşi închise ochii şi, pentru o clipă, îşi permise să se sprijine de el. Poate e din cauză că nu îi pot vedea.

-Mă poţi vedea pe mine, aşa-i?

-Da.

Şi îl putea simţi, putea simţi muşchii tari, puternici ai braţului şi ai umărului, pielea nu chiar atât de fină a chipului lui.

-Vrei să vezi mai mult din mine?

Precaută, Chantel ridică ochii ca să se uite la chipul lui. Era amuzament acolo, dar – era sigură că se înşela – părea să existe şi o îngrijorare autentică.

- Poftim?

- îmi place cum faci asta. îngeraş, ai putea înmuia genunchii unui bărbat fără să ridici un deget.
- Este unul dintre talentele mele. Explică-mi, Doran!
- Ce ar fi să mă mut la tine pentru un timp? Acum, nu îţi lăsa mândria să te înfrângă, o avertiză el când ea începu să se încordeze. Ai destule camere disponibile, şi, deşi capăt un adevărat ataşament faţă de patul tău, mă mulţumesc şi cu altul. Ce spui, îngeraş? Doreşti un coleg de apartament?

Ea se uită încruntată la el, urând să admită faptul că s-ar fi simţit mult mai în siguranţă cu el în preajmă tot timpul. Casa era destul de mare ca să se poată evita unul pe celălalt, deşi avea să fie nevoită să renunţe la intimitate. Problema adevărată avea să fie faptul că urma să îşi amintească exact cum o făcuse el să se simtă în timpul acelui unic sărut fierbinte. Dacă avea să se afle în preajmă douăzeci şi patru de ore pe zi, poate că amintirea nu avea să fie de ajuns.
- Poate că ar trebui să cumpăr câinele acela fioros, mormăi Chantel.
- Este alegerea ta.

Asta era adevărat. Aşa era. Iar ea ştia exact cum să se descurce – şi cum să se poarte cu el.
- Du-te şi fă-ţi bagajele, Doran. îţi vom găsi un loc în care să dormi.

Ridicându-se în capul oaselor, răsfoi din nou scenariul. Se simţea mai bine, nu putea nega asta. Pumnul de gheaţă din stomacul ei îşi

slăbise strânsoarea.

- Cât o să mă coste în plus treaba asta?

- Mesele – şi vreau mai mult decât un castron cu fructe dimineaţa –, accesul la facilităţi şi, din moment ce asta va da peste cap viaţa mea socială, încă două sute pe zi.

- Două sute? Chantel pufni scurt, lipsit de eleganţă, îmi imaginez că viaţa ta socială nu face mai mult de cincizeci. Nu asta este plata în saloanele de masaj?

- Ce ştii tu despre saloanele de masaj?

Ea îi aruncă o privire piezişă.

- Doar ce văd în filme, dragule.

- Ce ai spune despre o demonstraţie?

El ridică un deget şi îi coborî una din bretele de pe umăr. în loc să o pună la loc, Chantel continuă, pur şi simplu, să studieze scenariul.

- Nu, mulţumesc. Mă îndoiesc că există ceva ce să mă poţi învăţa.

- Mă gândeam mai degrabă invers.

Când el dădu la o parte şi cealaltă bretea, Chantel îşi ridică privirea într-a lui. El o momea, iar ea nu era încă gata să muşte din momeală.

- încearcă atunci când voi avea câteva săptămâni libere, Doran. Cu tine, mă tem că va trebui să o luăm de la zero.

- învăţ repede.

El îşi lunecă mâna pe umărul ei, în sus, până când degetul lui mare îi atinse bărbia.

înainte să îşi dea seama, ea îi apucă încheietura mâinii, dar glasul îi rămase calm:

- Fii atent!

- Dacă eşti atent, pierzi prea mult.

Dorise să o atingă din nou, să îi simtă pielea fină şi caldă. Dorise să îi vadă ochii întunecându-se, pe de o parte, din cauza mâniei, pe de alta, de dorinţă, atunci când avea să o atingă. Ea păru gata să îi sfâşie faţa, dar muşcătura unghiilor ei nu avea să îl oprească să încerce focul pe care îl ţinea atât de bine zăgăzuit înlăuntrul ei. Focul pe care îl lăsa să ardă atât de exploziv pe ecran.

Când mâna ei liberă se ridică, el o apucă. Ea îi ţinea o mână, el ţinea una din mâinile ei. În ceea ce îl privea pe Quinn, erau egali. Crezu că mândria era cea care o împiedica să se zbată, mândria şi încrederea că l-ar fi putut aduce în genunchi oricând ar fi dorit ea. El nu era chiar atât de sigur pe cât dorea că ea nu ar fi putut.

Era gata să îi dea drumul când bărbia ei se înălţă, şi ochii ei îl provocară. Fusese întotdeauna slab atunci când venea vorba despre provocări.

Cu ochii deschişi şi fixaţi în ai ei, îşi coborî gura. Dar nu o sărută. Chantel simţi impactul, în acelaşi timp surprinsă şi excitată, atunci când el îi prinse între dinţi buza inferioară. Lipsa de reacţie glacială pe care fusese hotărâtă să o arate începu să se înfierbânte.

Ar fi putut să îl oprească. Fratele ei, Trace, le învăţase pe ea şi pe surorile ei cum să se apere de membrii excesiv de iubăreţi ai sexului opus. Chantel era conştientă că ar fi putut să îl ia prin surprindere şi să îl facă să se îndoaie şi să se sufoce cu o singură lovitură rapidă de genunchi. Rămase nemişcată, hipnotizată de ochii verzi care o priveau.

Nu ar fi trebuit să aibă genul acesta de sentimente, genul acesta de foame. Le blocase cu ani în urmă, atunci când emoţiile o făcuseră de râs. Nu ar fi trebuit să aibă senzaţia aceasta de ghem în stomac. Oasele ei nu ar fi trebuit să se lichefieze la o atingere. Jucase scene de dragoste peste scene de dragoste – coregrafiate, cenzurate, trase şi retrase pentru cameră – şi nu simţise nimic în afară de ceea ce era de aşteptat de la personaj. Ştia exact cât de puţin putea însemna cea mai pasională îmbrăţişare pentru cei doi oameni implicaţi.

Această muşcătură uşoară asupra buzei ei ar fi trebuit să nu facă altceva decât să o enerveze. Dar rămase nemişcată, prizoniera unei dorinţe urgente de a absorbi toate sentimentele care dădură năvală.

Imposibil. Trebuia să fie imposibil, însă el simţi inocenţa vibrând în jurul ei. Dacă era doar teatru, era mult mai pricepută decât ar fi avut dreptul să fie. Dacă nu era... Dar nu putea gândi. Ii făcuse ceva minţii lui, ceva ce nu ar fi trebuit să i se permită să facă. îşi croise cu forţa drum în mintea lui şi i-o umpluse, până când era gata să uite totul în afară de ea.

Dorinţă. Dorinţa era un lucru uşor de potolit şi uşor de uitat. Avea să merite să îşi amintească asta. Era normal ca orice bărbat să o dorească. Dar nu era sigur că vreun bărbat ar fi fost în stare să o uite. Exista în ea prea multă putere, puterea de a face un bărbat să flămânzească, de a-l face să sufere, de a-l face slab. Quinn nu îşi putea permite să piardă frâiele. Cu buzele ei calde şi moi sub ale lui, îşi

aminti de faptul că avea două priorităţi. Una era să o ţină în siguranţă. Cealaltă era să aibă grijă de el însuşi.

Când se simţi afundându-se, se retrase. Terenul era prea nesigur aici. De data aceasta avea, într-adevăr, să fie atent la ceea ce făcea.

- Ştii să te aperi, îngeraş.

„încetişor”, îşi spuse ea, străduindu-se să îşi găsească un punct de sprijin. Pentru el nu însemna nimic, nimic mai mult decât eternul război dintre voinţa bărbaţilor şi cea a femeilor. El nu se înmuiase înlăuntrul său şi nici nu simţise nevoia de a fi iubit, dorinţa de a crede că poate, doar poate, lucrul acesta era bun. Nu avea să îi dea satisfacţia de a afla că ea simţise asta.

- Data viitoare, te voi strivi.

-Ai putea avea dreptate, mormăi el şi se depărtă. Pielea ta e un pic cam palidă. îşi trecu privirea peste umerii ei goi şi se blestemă pentru junghiul de nevoie pe care îl simţi. îmbracă-te, şi hai să ne întâlnim lângă piscină. Te voi pune la curent cu ceea ce avem până acum.

Se rostogoli de pe pat şi, luând cu el dosarul, o lăsă singură. Avea nevoie de aer, rapid.

Quinn tăia apa piscinei ca un tipar, lin, repede şi tăcut. Când Chantel apăru în curtea interioară, rămase în lumina soarelui şi îl privi. Nu se înşelase atunci când îi simţise muşchii. Acum, îi putea vedea, încordându-se cu fiecare mişcare a braţului, strângându-se la fiecare

mişcare de picior. Alesese un pantalon scurt negru din grămada de costume de baie pe care ea le ţinea pentru oaspeţi în casa de lângă piscină. Talia era joasă şi îi stătea mulat pe şolduri.

Totuşi, ea îşi închipui că el îl alesese pentru confort, mai degrabă decât pentru impact. Din câte îşi dădea ea seama, Quinn Doran se considera prea irezistibil ca să se gândească la astfel de lucruri. Alese un scaun aflat lângă o masă cu umbrelă şi aşteptă ca el să iasă la suprafaţă.

Efortul fizic fusese de ajutor. Quinn îşi dăduse seama că, în ceea ce o privea, se apropiase de limită mai mult decât intenţionase. încă nu era sigur de ce făcuse o mişcare spre ea când ştia că ea era genul de femeie faţă de care un bărbat inteligent păstra distanţa. Iar el fusese întotdeauna inteligent. Aceasta era modalitatea în care supravieţuiai. Dar, de asemenea, avusese întotdeauna obiceiul de a ceda în faţa tentaţiei. Aceasta era modalitatea în care trăiai. Deşi viaţa lui nu fusese niciodată plictisitoare, Chantel O'Hurley era cea mai mare tentaţie din viaţa lui de până atunci.

După ce traversase piscina înainte şi înapoi de treizeci de ori, cea mai mare parte a tensiunii se scursese, în alte circumstanţe, ar fi folosit un sac de box ca să scape de ea, dar era gata să se folosească de orice îi stătea la îndemână.

Dându-şi la o parte de pe faţă părul ud, se ridică la capătul mai puţin adânc, cu apa

clipocindu-i pe coapse. Şi o văzu.

Lăsată pe spate pe scaun, cu faţa umbrită de o umbrelă mare, albă, era întruchiparea frumuseţii reci, sfâşietoare. îşi strânsese părul sus, la spate, aşa încât faţa îi era liberă. Nu avea nevoie să îi fie încadrată. Stilul rafinat, sever, nu făcea decât să accentueze acest lucru. Bluza mulată pe care o purta îi dezvăluia umerii şi era băgată în pantalonii scurţi care îi scoteau în evidenţă picioarele lungi. Privirea lui zăbovi pe acele picioare în timp ce se ridică şi ieşi din piscină.

-Ai un loc dat naibii, îngeraş.

-Aşa mi se spune. întinzând mâna, ridică un prosop de lângă ea. Văd că te descurci foarte bine pe aici.

îi aruncă prosopul, dar el nu făcu altceva decât să şi-l atârne pe după gât. Lumina soarelui lucea pe picăturile de apă de pe pielea lui bronzată.

- Frumoasă piscină.
- îmi place.

-Atunci, ar trebui să o foloseşti mai mult. înotul este o modalitate grozavă de a te menţine în formă.

-Voi avea singură grijă de forma mea, Doran. Iras- cibilitatea începea să iasă la suprafaţă. Chantel o înveli în sarcasm. Va dura mult? Vreau să îmi fac unghiile în după-amiaza aceasta.

- O să ne facem timp şi pentru asta.

-Noi? Nu îşi putu împiedica un zâmbet când el se aşeză în faţa ei. Cumva, nu mi te pot imagina într-un loc în vogă ca „Nail It Down”.

- Am fost în locuri mai rele. îşi mută uşor scaunul, aşezându-se în lumina soarelui. Mai ai ceva în program astăzi?
- A, poate să admir vitrinele de pe Rodeo Drive, spuse ea într-un impuls de moment, doar ca să îngreuneze un pic lucrurile. Prânzul la Ma Maison, cred, ori poate la Bistro. îşi sprijini bărbia pe dosul mâinii. Au trecut câteva zile de când nu m-am mai întâlnit cu nimeni. Ai ceva potrivit de îmbrăcat, nu-i aşa?
- Mă descurc. Apoi diseară este cina aceea, de caritate.

Zâmbetul ei se stinse.

- Cum de ştii despre asta?
- Este treaba mea să ştiu. Deşi nu avea nevoie de ele, Quinn îşi răsfoi notiţele. Secretara mea l-a contactat pe Sean Carter şi i-a explicat faptul că vei mai avea un însoţitor.

-Atunci, îl poate contacta din nou. Eu şi Sean am convenit să mergem împreună ca să ajutăm la promovarea filmului.

- Eşti dornică să urci într-o limuzină întunecată cu un bărbat care ar putea fi...
- Nu este Sean.

După ce îl întrerupse, Chantel întinse mâna să ia pachetul de ţigări pe care Quinn îl aruncase pe masă.

-Vom face cum zic eu. Quinn luă bricheta şi o aprinse. Te voi duce la mica ta petrecere şi, dacă doreşti, te poţi îmbrăţişa cu Sean pentru camere. Cum rămâne cu ziua de mâine?

Chantel îi aruncă o privire otrăvitoare.

-Tu să-mi spui.

Quinn îşi deschise răbdător dosarul.

-Ai un reporter şi un fotograf care vin la ora unu ca să facă un reportaj despre tine şi despre casă. Asta este tot ce am.

Ea aruncă ţigara într-o scrumieră şi o lăsă să ardă mocnit.

- Pentru că asta este tot. Am câteva chestiuni personale de care trebuie să mă ocup aici, acasă, apoi voi merge la culcare devreme, pentru că luni este zi de muncă.

-A zis Matt că eşti practică. Quinn dădu pagina. Larry Washington.

- Continuă, îi spuse ea. Nu vei fi mulţumit până nu o vei face.

- Puştiul pare destul de curat la suprafaţă. A absolvit UCLA anul trecut, cu o diplomă în managementul afacerilor. Se pare că a avut întotdeauna un interes faţă de teatru, dar a preferat lucrurile legate de scenă şi de culise în locul actoriei.

- Exact acesta este motivul pentru care l-am angajat.

-Aparent, a avut o treabă destul de serioasă cu o colegă de facultate, până în urmă cu vreo şase luni. O foarte atrăgătoare blondă cu ochi albaştri. Ea i-a dat papucii.

Nu fu nevoie să precizeze implicaţiile.

-Multe femei au ochi albaştri şi multe dintre legăturile amoroase din facultate să destramă.

-Amos Leery, continuă el, ignorând-o. Ştiai că prima lui soţie a divorţat de el din cauză că nu putea să îşi ţină mâinile departe de alte femei?

- Da, ştiu. Şi asta a fost acum cincisprezece

ani, deci...

-Obiceiurile vechi mor greu. George McLintoch.

-Asta e demn de milă, Doran. Chiar şi pentru tine.

-Se ocupă de machiaj de treizeci şi trei de ani. Are cinci nepoţi şi un altul care se va naşte în toamnă. De când i-a murit soţia, în urmă cu doi ani, a avut ceva probleme cu sticla.

-Ajunge.

Se ridică şi păşi până la marginea piscinei. Apa era calmă şi limpede precum cristalul. Aşa fusese şi viaţa ei până în urmă cu câteva săptămâni.

- Chiar este de ajuns. Nu am de gând să stau aici şi să te ascult cum diseci problemele personale ale oamenilor alături de care muncesc. Privi înapoi peste umăr. Ai o meserie mizerabilă.

-Aşa este.

Nu îşi dezvălui propriile sentimente nici măcar prin- tr-o clipire.

-James Brewster, continuă el. Pare să aibă o situaţie familială stabilă. Căsătorit de douăzeci şi unu de ani, cu un fiu care studiază dreptul în est. Este interesant faptul că merge la psiholog de peste zece ani.

- Toată lumea din oraşul acesta merge la psiholog.

-Tu, nu.

-Voi merge dacă te ţin pe tine în preajmă.

El zâmbi scurt, apoi întoarse pagina.

- Şoferul tău, Robert, este un personaj

interesant. Tânărul Robert DeFranco are după el un şir lung de doamne.

- Fix genul tău de bărbat.

-Nu pot să nu îi admir rezistenţa. Matt Burns.

Atunci, ea se întoarse cu totul. De data aceasta, el nu văzu mânie, ci dezgust. Ceva înlăuntrul lui se sfâşie.

- Cum ai putut? Spuse asta încet şi cu durere. Este prietenul tău.

- Asta este slujba mea.

- Este slujba ta să spionezi vieţile private ale oamenilor la care se presupune că ţii?

Continuă să o privească în ochi.

- Nu îmi permit să îmi pese de nimeni altcineva în afară de clienţii mei atunci când aceştia mă plătesc. Asta cere meseria.

- Atunci, ţine partea aceasta pentru tine. Orice dez- gropi despre Matt nu vreau să aflu.

Nu avea să îi îngăduie să îl facă să regrete ceea ce făcuse. Făcuse lucruri mai rele, mult mai rele. Se întrebă cum l-ar privi ea dacă ar şti.

- Chantel, va trebui să iei în consideraţie toate posibilităţile.

-Nu, tu va trebui să o faci. Şi la momentul actual primeşti şapte sute pe zi ca să o faci. Este treaba ta să afli cine mă vânează şi să mă ţii în siguranţă în acelaşi timp.

-Acesta este modul în care o fac.

- Bine. Atunci, tot ceea ce doresc să văd din partea ta este factura.

Porni ca o furtună spre casă, dar el îi blocă drumul.

- Maturizează-te!

Luând-o de umeri, o ţintui locului. Ea suferea, îşi dădu el seama, chiar suferea pentru oamenii la care ţinea. Trebuia să o convingă că nu îşi putea permite asta.

- Absolut oricine ar putea să dea telefoanele acelea. Poate că este cineva pe care nici măcar nu l-ai întâlnit vreodată, dar instinctul îmi spune altceva. Te cunoaşte. O scutură un pic ca să îşi sublinieze ideea. Şi te doreşte foarte tare. Până când îl vom găsi, va trebui să faci exact cum spun.

Telefonul din dimineaţa aceea era încă mult prea proaspăt în mintea ei. Dacă trebuia să facă un compromis, avea să îl facă. Dar nu avea să îi placă asta.

-Voi face ceea ce spui, Doran, până la un punct. Voi accepta să îmi fie ascultat telefonul, voi accepta afurisiţii de paznici la poartă şi pe tine în casa mea, dar nu voi asculta gunoaiele acestea.

- Cu alte cuvinte, cooperezi, dar nu vrei să ştii detaliile.

- Ai înţeles.

El îşi lăsă mâinile să îi cadă pe lângă corp.

- Credeam că ai mai mult curaj.

Ea deschise gura ca să ţipe, apoi o închise la loc, pentru că el avea dreptate. Doar că nu avea tăria să accepte asta.

-Şterge-te, Doran!

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. Cum stătea privind-o, Quinn hotărî că instinctul îi era la fel de demn de încredere ca întotdeauna. În situaţii tensionate, ea nu avea să se

prăbuşească.

capitolul 5

Când trecură de sfârşitul săptămânii fără să se sfâşie unul pe celălalt, Chantel hotărî că poate aveau să supravieţuiască. Nu o încântase prea tare să meargă la cină cu el şi să se prefacă, în faţa a trei sute de oameni, că îi făcea plăcere să fie cu el. Chantel îşi spusese să privească asta ca pe o sarcină – o sarcină deosebit de dificilă şi de neatractivă. Apoi Quinn o surprinsese în mod plăcut. Fusese încântător.

În mod surprinzător, smochingul i se potrivea. Deşi nu îi ascundea în întregime părţile mai necizelate, acesta i le făcea cu atât mai captivante. El nu avea niciodată să fie curtenitor, subtil ori strălucitor. Din nu se ştie ce motiv, Chantel descoperi că era mulţumită să ştie asta. Poate că purta o cravată de mătase şi gătelile sofisticării, dar ştiai – cel puţin dacă erai femeie ştiai – că dedesubt se afla un barbar.

înainte ca seara să se încheie, el băuse şampanie cu cel mai de succes actor din anul acela şi dansase cu o actriţă care câştigase premiul Oscar de trei ori. Veterana de şaptezeci de ani o bătuse pe Chantel pe genunchi şi îi spusese că gustul ei în materie de bărbaţi se îmbunătăţise. Deşi lucrul acesta fusese destul de dificil de înghiţit, Quinn nu îi dăduse nici măcar o dată ocazia lui Chantel să

se încrunte la el în seara aceea.

Duminică o lăsase singură. Când veniseră reporterii, iar ea le dăduse un interviu şi le făcuse turul casei, fusese ca şi cum el nici măcar nu era acolo. Ştia că el se afla acolo, undeva, dar nu îi încălcase intimitatea. Fusese liberă să se întoarcă la cititul ei, să se răsfeţe cu o baie lungă şi calmantă în jacuzzi şi să ajungă la zi cu scrisorile şi cu alte câteva chestiuni neplăcute legate de afaceri. Până să părăsească casa luni dimineaţă, Chantel era aproape gata să îşi schimbe părerea despre el.

Se simţea liniştită şi dornică de muncă. În noaptea de dinainte, terminase scenariul pe care începuse să îl citească sâmbătă dimineaţă şi era mai entuziasmată decât fusese vreodată. II trezise pe Matt dintr-un somn adânc ca să îi spună să meargă să îi obţină rolul. Era poate puţin înainte de ora şase dimineaţa, dar Chantel se simţea minunat.

Aruncă o privire către Quinn, care se afla alături de ea, cu picioarele întinse şi ochii închişi în spatele ochelarilor de soare. După cum arăta, nu se bărbierise de sâmbătă. Părea nedrept ca aerul acela de vag dezmăţ să i se potrivească atât de bine.

- Ai avut o noapte grea?

El deschise un ochi. Apoi, găsind că era un efort prea mare, îl închise din nou.

-Joc de pocher.

-Ai jucat pocher azi-noapte? Nu ştiam că ai ieşit.

- În bucătărie, mormăi el, întrebându-se cât de curând avea să poată să pună mâna pe o

altă ceaşcă de cafea.

- În bucătăria mea? Chantel se încruntă, un pic necăjită de faptul că nu fusese invitată să joace. Cu cine?

- Cu grădinarul.

- Rafael? Abia dacă vorbeşte engleza.

-Nu este nevoie de asta ca să ştii că un full bate culoarea.

- înţeleg. Pe buze îi apăru un zâmbet. Deci tu şi Rafael aţi jucat pocher în bucătărie, v-aţi îmbătat şi aţi spus minciuni.

-Şi Marsh.

- Şi Marsh ce? Se opri în timp ce se întindea după un pahar. Marsh a jucat cărţi? Marsh al meu?

- Un individ înalt, fără prea mult păr.

- Serios, Quinn, are aproape optzeci de ani şi scârţâie foarte tare. Nu m-aş fi aşteptat nici măcar de la tine să profiţi de pe urma lui.

-Mi-a luat 83 de dolari. Viclean afuris...

- Aşa meriţi, zise ea cu satisfacţie. Dacă stai în bucătăria mea, înghiţind bere şi fumând trabucuri şi te lauzi cu femeile tale când eu te plătesc pentru timpul tău.

- Dormeai.

- Nu prea cred că are importanţă. Eşti plătit să ai grijă de mine, nu să joci pocher.

- Pocher cu cinci cărţi în mână, nu cu două; valet sau mai mare. Şi aveam grijă de tine.

-Serios? Duse un pahar de suc la buze. Ciudat! Nu am văzut nici urmă de tine ieri.

-Am fost prin preajmă. Ţi-a plăcut baia din jacuzzi?

- Poftim?

- La naiba, ai stat aproape o oră în cada aia.

El îi luă paharul din mână şi îl goli. Poate avea să poată spăla amărăciunea din gura ei.

- Ciudat, m-am gândit că o femeie ca tine ar trebui să aibă o duzină de costume de baie. Bănuiesc că nu ai găsit nici unul.

- M-ai supravegheat.

Ii dădu paharul şi se făcu din nou comod.

- Pentru asta mă plăteşti.

Fu străbătută de indignare, în timp ce trânti paharul la loc, în suportul său.

-Nu te plătesc să tragi cu ochiul. Fă-ţi plăcerile libidinoase în timpul tău liber.

-Timpul meu este timpul tău, îngeraş. Am văzut aproape la fel de mult când am irosit patru dolari jumătate ca să văd filmul *Thin Ice.* Şi apoi, dacă aş fi dorit distracţie, aş fi intrat lângă tine.

-Te-aş fi înecat, îi aruncă ea, dar el doar zâmbi şi închise din nou ochii.

Capul îi bubuia de parcă avea în el un ciocan pneumatic. Mai dormise puţin şi altă dată, dar, de obicei, din proprie iniţiativă. Jocul de pocher fusese felul lui de a-şi distrage atenţia de la faptul că ea dormea sus, felul lui de a uita cum arătase ea în după-amiaza aceea, întinsă în apa cu spumă din jacuzzi.

Nu o urmărise, aşa cum dorea să o facă să creadă. O văzuse intrând în căsuţa de lângă piscină. Apoi, când nu mai ieşise, mersese să verifice ce se întâmpla cu ea. Era întinsă în cada mare, cu Rahmaninov susurând din boxele de deasupra capului. Părul îi era

desfăcut şi plutea în apa înspumată. Iar trupul ei... trupul ei era lung, zvelt şi cu pielea palā. Putea simţi încă impactul, ca un ciocan, direct în plexul solar.

Nu rămăsese să o tachineze şi să o enerveze, ci plecase, la fel de tăcut cum venise. Avusese o teamă, o teamă clară că, dacă ea şi-ar fi deschis ochii şi l-ar fi privit, el s-ar fi târât în genunchi.

Gândul la ea îl bântuise zi şi noapte. Ştia că ar fi trebuit să fie capabil să împiedice asta. Nimic şi nimeni nu avea voie să aibă putere asupra lui. Dar începea să înţeleagă cum o femeie putea deveni o obsesie prin simpla ei existenţă. începea să înţeleagă cum un bărbat putea deveni copleşit de propriile fantezii.

Lucrul acesta îl făcu să se îngrijoreze pentru el însuşi, dar îl făcu să se îngrijoreze şi mai mult pentru ea. Dacă un alt bărbat devenise obsedat de ea, iar acel alt bărbat trecuse de anumite limite, până unde ar fi putut merge ca să o aibă? Scrisorile şi telefoanele deveniseră din ce în ce mai insistente. Când avea să înceteze cu ele pentru a încerca ceva mai disperat?

Quinn nu credea că Chantel, oricât de înspăimântată era, avea vreo idee despre cât de departe putea nebunia aceasta să împingă un bărbat. Cu cât se afla mai mult în preajma ei, cu atât îşi dădea mai bine seama cât de departe se putea ajunge.

În ziua aceea, aveau să filmeze pe platoul ridicat în aer liber. O altă echipă de filmare se

afla deja în New York, filmând exterioarele. Chantel aştepta cu nerăbdare momentul în care ea şi ceilalţi membri ai echipei de filmare aveau să zboare în est pentru cele câteva scene care trebuiau filmate în afara studioului. Lucrul acesta avea să îi ofere şansa de a o vedea pe sora ei, Maddy, şi, cu puţin noroc, să îi prindă piesa care juca pe Broadway.

Gândul acesta îi readuse starea de spirit veselă pe care o avusese mai înainte. Veselia ei rezistă chiar şi în ciuda unei ore de întârziere în care tehnicienii făcură câteva reparaţii.

- Zici că e Noua Anglie, comentă Quinn privind platoul în aer liber.
- Massachusetts, ca să fim mai exacţi, îi spuse Chantel, ronţăind dintr-un rulou cu miere. Ai fost acolo vreodată?
- M-am născut în Vermont.
- Eu m-am născut într-un tren. Chantel rupse o altă bucăţică din rulou şi râse. Ei bine, aproape. Părinţii mei erau în drum spre un spectacol când mama a intrat în travaliu. S-au oprit cât să ne nască pe mine şi pe surorile mele.
- Pe tine şi pe surorile tale?
- Exact. Sunt cea mai în vârstă dintre triplete.

-Trei ca tine. Sfinte Dumnezeule!
- Sunt doar una, Doran. Ii vârî în gură o bucăţică din ruloul ei, bucurându-se de aerul proaspăt şi de soare. Suntem triplete, dar fiecare dintre noi reuşeşte să fie unică. Abby creşte cai şi copii în Virginia, iar Maddy îi uimeşte, la momentul actual, pe cei de pe

Broadway.

- Nu pari genul familist.

-Serios. Se simţea prea bine ca să se simtă ofensată. Am şi un frate. Nu îţi pot spune cu ce se ocupă, pentru că nimeni nu este cu adevărat sigur de asta. Eu înclin spre gigolo de carieră ori hoţ internaţional de bijuterii. Te-ai înţelege de minune cu el. Privi cum unul dintre bărbaţii care se ocupau de recuzită ridică un bolovan şi îl mută câţiva metri. Uimitor, nu-i aşa?

Quinn cercetă copacii. Păreau reali, exact precum cei de acasă, până când văzu soclul de lemn pe care stăteau.

- Este ceva real pe-aici?

-Nu prea. Dă-le câteva ore, şi ar putea transforma asta într-o junglă din Kenya.

Intinzându-se pentru a se dezmorţi, se jucă cu gheaţa din paharul ei. Era obişnuită să aştepte.

- Aveam de gând să filmăm asta pe teren, dar au fost nişte probleme.

- Se aşteaptă mult în meseria asta.

- Nu este pentru cei fără astâmpăr. Am mers înapoi în cabină şi am aşteptat ore întregi să fiu chemată înapoi pentru o scenă de cinci minute. În alte zile, munceşti încontinuu timp de paisprezece ore.

- De ce?

- De ce ce?

- De ce faci asta?

- Pentru că este ceea ce mi-am dorit întotdeauna să fac. Era răspunsul clasic. Nu ştia de ce se simţea obligată să elaboreze. Când eram mică, stând într-un teatru şi văzând

ce se putea întâmpla, am ştiut că trebuia să fac parte din asta.

- Deci întotdeauna ţi-ai dorit să fii actriţă.

Ea îşi dădu părul pe spate şi zâmbi.

- întotdeauna am dorit să fiu actriţă. Doream să fiu un star.

- Se pare că ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit.

-Aşa se pare, murmură ea, scuturându-se de umbra aceea de depresie. Dar tu? Ţi-ai dorit întotdeauna să fii un... orice eşti?

-Voiam să fiu un delincvent juvenil şi mă pricepeam destul de bine la asta.

- Sună fascinant. Dorea să afle mai mult. Dacă era să fie cinstită, voia să ştie totul despre el, dar avea să aibă grijă la felul în care punea întrebările. De ce nu eşti închis pentru zece sau douăzeci de ani la San Quentin?

-Am fost recrutat. Zâmbi larg, dar ea simţi că gluma era una personală. Armata construieşte bărbaţi.

- Cam aşa ceva. Oricum, am învăţat să fac ceva la care eram bun, să obţin un profit şi să evit închisoarea.

- Şi la ce eşti bun?

El îşi întoarse capul, doar atât cât ea să poată vedea amuzamentul şi provocarea din ochii lui.

- Uită că am întrebat, continuă ea. Să încercăm altceva. Cât timp ai fost în armată?

- Nu am spus că am fost în armată.

îi oferi o ţigară, apoi şi-o aprinse lui însuşi când ea clătină din cap.

-Ai spus că ai fost recrutat.

-Am fost. Recrutat şi antrenat de către

guvern. Mai doreşti cafea?

-Nu. Cât timp ai stat acolo?

- Prea mult.

-Acolo ai învăţat să nu dai un răspuns direct?

- Da. îi zâmbi din nou. Apoi, înainte ca vreunul din ei să îşi dea seama de intenţia lui, întinse mâna şi îi atinse părul. Arăţi ca un copil.

Inima ei nu ar fi trebuit să bată ca un ciocan, dar asta se întâmpla. La urma urmei, fusese doar o atingere, doar câteva vorbe şi o privire lungă într-o lume falsă, care fremăta de oameni.

-Asta este şi ideea, reuşi ea să rostească după un moment. În scena asta, am douăzeci de ani, sunt inocentă, dornică, naivă... şi pe cale de a-mi pierde virginitatea.

- Aici?

-Nu... de fapt, chiar acolo. Arătă către o poieniţă în pădurea pe care o crease echipa. Nemernicul de Brad mă seduce, promiţându-mi dragostea lui eternă. Captează pasiunea pe care până acum nu am dăruit-o decât picturii mele, apoi o exploatează.

Quinn spuse pe un ton dezaprobator:

- Cu toţi oamenii ăştia privind.

- Îmi place la nebunie să am spectatori.

-Şi te-a deranjat că te-am privit când erai în cadă. -Tu...

- Sunt gata pentru tine, Chantel.

După ce îi răspunse încuviinţând din cap asistentului său, Chantel se ridică, apoi îşi scutură cu grijă pantalonii.

- Găseşte-ţi un loc bun, Doran, îi sugeră ea. Ai putea învăţa ceva.

Ascultându-i sfatul, Quinn o privi repetând scena de câteva ori, nu cu foarte multă convingere. Din punctul lui de vedere, părea o scenă călduţă – o femeie credulă şi un bărbat convingător, într-un decor primăvăratic drăguţ. „Plastic”, se gândi el, „doar plastic, până la frunzele din copaci”. Quinn îşi păstră privirea aţintită asupra lui George cât timp acesta refăcu machiajul lui Chantel, astfel încât să păstreze intactă aparenţa aceea proaspătă, de fecioară neatinsă. Unul dintre recuzitori îi dădu înapoi carnetul de schiţe şi creionul.

- La locuri. Linişte pe platou. Zarva se stinse, fiind înlocuită de linişte. Atenţie! Filmăm.

Clacheta coborî pentru prima dublă.

- Acţiune.

începu în acelaşi fel, cu Chantel şezând pe o piatră, schiţând. Sean îşi făcu intrarea şi rămase privind-o preţ de o clipă. Când Chantel ridică ochii şi îl văzu, Quinn simţi cum i se usucă gura. Tot ce îşi putea dori un bărbat se afla în privirea aceea. Dragoste, încredere, dorinţă. Dacă un bărbat avea o femeie care să îl privească în felul acela, putea câştiga războaie şi escalada munţi.

Nu dorise niciodată să fie iubit. Iubirea te ţinea legat, te făcea responsabil de altcineva, nu doar de tine. Cerea la fel sau chiar mai mult decât oferea. Asta crezuse, de asta fusese sigur, până când văzu privirea aceea apărând în ochii lui Chantel.

Era un film, îşi reaminti când îşi dădu seama că pierduse cinci minute din filmare. Trăgeau deja a doua dublă. Privirea din ochii ei era la fel de falsă ca pădurea în care se aflau. Şi, oricum, nu fusese îndreptată către el. Era un film, ea era o actriţă şi totul făcea parte din scenariu.

Prima oară când Sean Carter o atinse, Quinn simţi cum i se încleştează fălcile. Din fericire pentru el, regizoarea întrerupse scena.

Când reluată, Quinn îşi spuse în sinea sa că era stăpân pe sine. îşi spuse că se afla acolo doar pentru că era plătit să se afle acolo. Ea nu însemna nimic pentru el. Era un caz. Nu avea importanţă pentru el cu câţi bărbaţi făcea ea dragoste, în faţa camerei ori dincolo de ea.

Apoi privi cum ea îşi atinse buzele uşor, ezitant, de cele ale lui Sean şi se gândi la crimă.

Era doar o scenă dintr-un film, cu pietre false, copaci falşi şi emoţii false. Dar părea atât de real, atât de sincer. Erau zeci de oameni în jurul lui, cu maşini care făceau să funcţioneze luminile, microfoanele. Când Sean o trase mai aproape pe Chantel, o cameră se apropie mai tare de ei.

Dar ea tremura. La naiba, o văzu tremurând când Sean îi scoase bentiţa din păr şi i-l lăsă să cadă liber. Glasul ei tremură când îi spuse că îl iubeşte, că îl doreşte, că nu se temea. Quinn descoperi că mâinile îi erau strânse pumn în buzunare.

Ochii ei se închiseră când Sean îi presără săruturi pe toată faţa. Ea părea atât de tânără,

atât de vulnerabilă, atât de pregătită să fie iubită. Quinn nu observă când camera se apropie. 11 văzu doar pe Sean care îi desfăcea nasturii bluzei şi ochii ei, largi şi albaştri, fixaţi în ai iubitului ei. Ezitând, ea îi desfăcu nasturii cămăşii. Culoarea îi inundă obrajii când dădu la o parte cămaşa şi îşi lipi obrazul de pieptul lui. Se lăsară pe iarbă.

-Tăiaţi!

Quinn reveni brusc la realitate. O privi pe Chantel ridicându-se, spunându-i apoi ceva lui Sean, ceva care îl făcu pe acesta să râdă. Ea purta un sutien îngust, fără bretele, care avea să stea sub aria de filmare a camerei, şi o pereche de blugi largi. Larry îi puse pe umeri bluza pe care ea o dezbrăcase, iar ea îi aruncă un surâs absent.

- Să o tragem din nou. Chantel, după ce îi dai jos cămaşa, vreau să îţi ridici capul. Mary Rothschild se ghemui în timp ce Chantel îşi încheia din nou nasturii bluzei. Vreau un sărut aici, unul bun şi lung, înainte ca amândoi să vă lăsaţi pe iarbă.

Cândva, în timpul celei de-a treia duble, Quinn îşi regăsi obiectivitatea. Cercetă chipurile celor care priveau. Dacă avea o senzaţie inconfortabilă în stomac, acum o putea ignora. Sarcina lui era să afle nu cine ar fi putut-o privi pe Chantel rece sau aprobator, în timp ce îşi filma scena, ci cine ar arăta mâncat de viu de gelozie sau ar visa cu ochii deschişi. Nu avea să le facă bine nici unuia din ei dacă acela era el.

Quinn scoase o altă ţigară şi privi chipurile

din jurul lui. Primise informaţii despre toţi, de la directorul de imagine până la recuzitori. Instinctul îi spunea că, oricine ar fi fost cel care îi trimitea scrisori, era cineva pe care ea îl cunoştea, cineva cu care ea ar fi putut discuta dezinvolt în fiecare zi.

Quinn dorea să îl găsească – şi voia să îl găsească repede. înainte să devină el însuşi obsedat.

Regizorul secund îşi puse braţul în jurul umerilor lui Chantel şi, cu capul aplecat spre urechea ei, o conduse în afara platoului de filmare. înainte să apuce să ajungă la rulota care îi servea drept cabină lui Chantel, Quinn se afla în faţa lor.

- Mergeţi undeva?

Chantel îl privi cu ochii mijiţi, dar îşi reţinu mânia.

- Dacă vrei să ştii, aveam de gând să scap de soare pentru o vreme. Amos îmi spunea care este programul pentru restul zilei. Va trebui să îl scuzi pe Quinn, Amos. Este un pic cam... posesiv.

-Nu poţi să îl condamni. Blajin şi un picuţ rotunjor, Amos o bătu pe umăr. Ai fost extraordinară, Chantel. Pur şi simplu, extraordinară. Te vom chema când vom avea nevoie de tine pentru prim-planuri şi pentru restul. Ar trebui să ai la dispoziţie cam o jumătate de oră.

- Mulţumesc, Amos. Aşteptă până când el se îndepărtă destul cât să nu o poată auzi şi se întoarse către Quinn. Nu face asta!

- Ce să fac?

-Nu mai aveai nevoie decât de un cuţit, mârâi ea, deschizând cu putere uşa rulotei. Ţi-am spus că Amos este inofensiv. El...

-Are obiceiul de a atinge femeile. Una dintre aceste femei este clienta mea.

Chantel alese o băutură fără zahăr dintr-un frigider mic şi se prăbuşi cu ea pe canapea.

- Dacă nu aş fi dorit ca el să mă atingă, crede-mă, nu ar fi făcut-o. Aceasta nu este prima oară când lucrez cu Amos şi, doar dacă nu cumva insişti să te porţi ca un idiot, nu va fi nici ultima.

Quinn deschise frigiderul şi, spre satisfacţia lui, găsi o bere.

- Uite ce e, îngeraş, nu pot restrânge lista suspecţilor astfel încât să se potrivească cerinţelor tale. Este vremea să încetezi să te mai prefaci că persoana de care te temi nu este cineva cunoscut.

- Nu mă prefac, începu ea.

- Ba da. Dădu peste cap nişte bere înainte să se aşeze lângă ea. Şi nu te prefaci nici măcar pe jumătate cu abilitatea cu care te rostogoleai acolo, pe iarbă, cu doar câteva minute în urmă.

- Acolo era vorba despre muncă. Aici, este vorba despre viaţa mea.

- Exact. Ii apucă bărbia într-un fel care o făcu să clipească. Se presupune că trebuie să am grijă de ea. Dacă te face să te simţi mai bine, aproape că l-am eliminat pe Carter.

- Sean? Simţi un val iute de uşurare, apoi unul de precauţie. De ce?

- Un raţionament destul de simplu. Mai luă

o gură de bere şi o ţinu în suspans. Mi se pare că, dacă un bărbat ar fi obsedat de o femeie... Suntem de acord că avem de-a face cu o obsesie?

-Da, la naiba! îi smulse sticla din mână. Unde vrei să ajungi?

- Doar că, dacă aş fi un bărbat înnebunit de o femeie, nu aş fi în stare să mă ridic, să mă scutur de praf şi să îi întorc spatele după ce aş fi petrecut o bună parte din zi încolăcit, aproape gol, cu ea.

-Aşa deci? Chantel îi dădu berea înapoi. Mă voi asigura că voi ţine minte asta. Din nou relaxată, Chantel se lăsă pe perne şi îşi întinse picioarele. Aşadar, ce părere ai despre scenă?

- Ar trebui să zăpăcească ceva oameni.

- Ei, haide, Quinn! Işi ridică băutura şi privi mărgelele de umezeală de pe marginea sticlei. Nu a fost vorba doar despre sex, să ştii. A fost trădarea inocenţei şi a încrederii. Ceea ce i s-a întâmplat lui Hailey în pădurea aceea din Noua Anglie îi va afecta restul vieţii. O rostogolire rapidă pe conurile de pin nu face asta.

- Dar o rostogolire rapidă pe conurile de pin vinde bilete.

-Asta este televiziunea. Ne interesează audienţa. Fir-ar să fie, Quinn, am pus mult suflet în scena aceea. Este momentul de cotitură din viaţa lui Hailey. Dacă nu înseamnă mai mult decât...

-Ai fost bună, interveni el şi o făcu să se uite lung la el.

-Măi, să fie! Işi puse jos băutura. Vrei să repeţi?

-Am spus că ai fost bună. Nu eu dau premiile, îngeraş.

Ea îşi ridică genunchii şi îşi lăsă bărbia pe ei. În raza subţire a soarelui care intra printre draperii, încă arăta tânără şi inocentă.

- Cât de bună?
- Cum reuşeşti să îţi hrăneşti orgoliul ăsta când eşti singură?
- Nu am negat niciodată mărimea orgoliului meu. Cât de bună?
- Destul de bună încât să mă faci să doresc să îi învineţesc un ochi lui Carter.
- Serios?

încântată, îşi prinse buza de jos între dinţi. Avea să o ia uşurel. Nu avea nici un rost să îl lase să îşi dea seama exact cât de mult însemna pentru ea să îl audă lăudân- du-i munca.

- înainte ori după ce camerele au pornit? întrebă ea.
- înainte, în timp ce rulau şi după. Pe nepusă masă, întinse mâna şi apucă partea din faţă a cămăşii ei. Şi nu îţi încerca norocul, îngeraş. Am obiceiul de a lua ceea ce mi se pare că arată bine.
- Câtă clasă, Doran! îi desfăcu degetele de pe bluza ei. Una de joasă speţă.
- Să ţii minte asta. Ştii, îngeraş, am simţit o tresărire ori două când v-am privit pe tine şi pe Carter mângâin- du-vă unul pe celălalt.

-Nu ne...

-Spune-i cum vrei. Dar, oricât de bună eşti, nu mi-am petrecut tot timpul privindu-te. M-am uitat în jur şi am văzut câteva lucruri interesante.

-Cum ar fi?

- Brewster a fumat jumătate de pachet de ţigări în timpul în care tu şi Carter... munceaţi.

-Este un bărbat neliniştit. Am văzut scriitori care făceau mai rău când le era filmat scenariul.

- Leery practic ţi-a căzut în poală, încercând să privească mai de-aproape.

-Este sarcina lui să privească.

- Iar asistentul tău aproape şi-a înghiţit limba când Carter ţi-a scos cămaşa.

- încetează odată!

Sărind în picioare, merse până la una dintre ferestre. Aveau să o cheme în curând. Nu ar fi avut nici un rost să îngăduie ca spusele lui Quinn să o facă să se agite.

- în ceea ce mă priveşte, nu faci decât să împroşti cu nămol pe toţi cei aflaţi pe platou.

- Asta îmi aminteşte de altceva, zise el.

Se lăsă pe spate şi aşteptă ca ea să se întoarcă şi să se uite la el.

-Matt încă nu a apărut pe platou. Ciudat! Nu eşti clienta lui cea mai valoroasă?

Ea îl privi fix pentru un lung moment.

- Eşti hotărât să mă laşi fără nimeni, fără absolut nimeni.

-Aşa este. Ignoră gustul amar care îi apăru iute în gâtlej. Pentru moment, trebuie să ai încredere în mine şi doar în mine.

- Mă vor chema în curând. Mă voi întinde un pic.

Fără să îl mai privească, merse în fundul rulotei şi intră pe o uşă.

Quinn avu un impuls feroce de a azvârli cu

sticla de perete. Doar ca să o audă cum se sfărâmă. Nu ar fi trebuit ca ea să îl facă să se simtă vinovat. El o apăra. Pentru asta era plătit. Şi ar fi fost mult mai uşor dacă ea ar fi fost mai bănuitoare. Dacă asta însemna că avea să verse câteva lacrimi, nu avea ce face. El nu îşi făcea griji pentru asta. Lui nu îi păsa nici cât negru sub unghie.

Blestemând, trânti sticla pe masa de lângă el. Făcându-şi în tot timpul acesta singur morală, traversă cu paşi mari rulota către dormitor.

- Uite ce e, Chantel...

Ea şedea la marginea patului, holbându-se la un plic pe care îl ţinea în mâini. El simţi parfumul întunecat şi dulce al trandafirilor sălbatici înainte să îi vadă pe măsuţa de toaletă.

- Nu îl pot deschide, murmură ea.

Când ea ridică privirea spre el, ceva se răsuci în stomacul lui. Nu era vorba doar despre paloarea ei. Nu era doar teama pe care o putea vedea în felul în care degetele ei tremurau. Fu disperarea totală şi absolută din ochii ei.

- Pur şi simplu, nu mai pot suporta.

-Nici nu trebuie. Cu o compasiune pe care crezuse că o ştersese din el cu ani în urmă, se aşeză lângă ea şi o strânse în braţe. De asta sunt aici. Trase plicul din degetele ei amorţite. Nu vreau să mai deschizi nici o scrisoare. Dacă sosesc, mi le dai mie.

-Nu vreau să ştiu ce spune. îşi închise ochii şi se urî pentru asta. Rupe-o, pur şi simplu.

- Nu îţi face griji. îndesă scrisoarea în buzunarul de la spate şi o sărută pe creştetul capului. Avea întrebări de pus, o mulţime de întrebări legate de cine ar fi putut să intre în rulota ei în ziua aceea. Să ai încredere în mine face parte din înţelegere. Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate.

Capul care se odihnea pe umărul lui se clătină o dată, negând repede.

-Nu poţi să te ocupi de felul în care mă face să mă simt chestia asta. întotdeauna mi-am dorit să fiu cineva, întotdeauna mi-am dorit să mă simt importantă. Oare acesta este motivul pentru care se întâmplă asta? Suspinând, se retrase de lângă el. Poate că aveai dreptate. Poate că am căutat-o cu lumânarea.

- încetează! O apucă de umeri cu putere şi se rugă ca ea să îşi controleze lacrimile pe care le vedea ameninţând să cadă. Am fost deplasat. Eşti frumoasă, eşti talentată şi te-ai folosit de asta. Asta nu înseamnă că eşti de vină pentru boala psihică a cuiva.

- Dar pe mine mă vrea, zise ea încet. Şi mă tem.

- Nu voi permite să ţi se întâmple nimic.

Oftă prelung în timp ce mâna i se înfăşură în jurul mâinii lui.

-Semnezi cu sânge?

El zâmbi şi îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

-Al cui?

Având nevoie de contact, ea îşi odihni obrazul de al lui preţ de o clipă. Gestul îl zdruncină.

- Mulţumesc.
- Pentru puţin.

-Uite ce este, ştiu că nu am făcut ca lucrurile să fie uşoare pentru tine. Se retrase din nou. Aşa cum sperase el, lacrimile nu curseră. Nu am vrut asta.

- Greutăţile fac parte din slujba mea. Şi apoi îmi place stilul tău.

- Dacă tot suntem drăguţi unul cu celălalt, bănuiesc că voi spune că şi mie îmi place al tău.

- O zi festivă, murmură el şi îi duse mâna la buze.

Fu o greşeală. Amândoi înţeleseră asta în clipa în care contactul avu loc. Peste degetele lor unite, privirile li se întâlniră şi se susţinură. Ei i se păru că putu simţi tensiunea trecând din palma lui într-a ei. Nu era o chestiune de tentaţie, ori de mânie, ori de pasiune aprinsă brusc, ci de nevoie. Ea simţea nevoia de a-i simţi din nou braţele în jurul ei, strângând-o cu putere. Avea nevoia de a simţi pe buzele ei buzele lui calde, puternice. Orice altceva avea să dispară, ea ştia asta, doar dacă se uneau acum.

Mâinile le erau încă unite, dar ea nu protestă atunci când degetele lui se strânseră dureros peste ale ei. La ce se gândea el? Dintr-odată păru imperativ ca ea să înţeleagă, să vadă ceea ce simţea el în mintea şi în inima lui. O dorea, era oare posibil ca el să o dorească la fel de mult cum îl dorea ea în acest moment...?

Nici o altă femeie nu îl făcuse vreodată să sufere astfel. Nu doar de dorinţă. Nici o altă

femeie nu îi făcuse sângele să curgă vijelios. Nu doar din priviri. Se gândi că ar fi fost posibil să stea acolo o eternitate şi doar să privească chipul acela. Era doar frumuseţea ei? Era posibil ca el să fie răscolit doar din cauza unei apariţii fără cusur?

Sau era vorba despre altceva, ceva ce părea să strălucească din interior? Era ceva ce scăpa, aproape misterios, care apărea în ochii ei doar dacă priveai rapid şi cu destulă atenţie. I se păru că putea să vadă asta acum. Apoi nu se mai putu gândi decât la cât de mult o dorea.

Ridică mâna liberă ca să îi treacă degetele prin păr. Fire de aur, ca ale unui înger. La asta îl făcu să se gândească. Dar ea era trup şi sânge. Nu o fantezie, ci o femeie. Se aplecă, apropiindu-se, apoi îi privi genele fluturând şi coborând.

Bătaia în uşa rulotei o făcu să sară ca o săgeată din- tr-un arc. îşi puse ambele mâini pe faţă, dar clătină din cap atunci când Quinn întinse mâna.

- Nu, este în regulă. E doar semnalul pentru a merge pe platou.

- Stai jos! Le voi spune că nu te simţi bine.

- Nu. Işi lăsă mâinile pe lângă trup. Nu, asta nu va interfera cu munca mea. Degetele mâinii ei stângi se adunară într-un pumn, dar el putu vedea că ea se străduia să îşi recapete controlul. Nu pot permite una ca asta, întorcând capul, privi lung la trandafirii de pe masă. Nu o voi permite.

El voia să treacă peste dorinţa ei, dar ştia că acesta era principalul lucru pe care îl admirase

la ea, încă de la început. Era puternică, destul de puternică încât să riposteze.

- Bine. Ai vrea câteva minute în plus?
- Da, poate.

Ea merse la fereastră şi dădu la o parte draperiile, ca să lase să intre mai mult soare. Era înfricoşător, mult prea înfricoşător să se gândească la întuneric. Noaptea era singură cu gândurile şi cu imaginaţia ei. Soarele era pe cer, îşi reaminti, oftând adânc. Avea de lucru.

-Ai putea să îi anunţi că voi ieşi într-un minut?

- Voi avea grijă de asta. Ezită, dorind să meargă la ea, ştiind totuşi că ar fi fost o greşeală pentru amândoi. Voi fi afară, Chantel. Nu ieşi până nu eşti pregătită.
- Voi fi în regulă.

Aşteptă până când îl auzi îndepărtându-se înainte să îşi sprijine fruntea pe geam. Plânsul ar fi fost o uşurare bine-venită. Dacă ar fi plâns şi ar fi strigat, dacă s-ar fi descătuşat, pur şi simplu, ar mai fi scăpat de apăsarea pe care tensiunea o pusese pe organismul ei. Dar nu putea să se descătuşeze, la fel cum nu îşi putea îngădui să se agite în felul acela. Mai erau ore întregi de muncă pentru ziua aceea. Avea nevoie de discernământ şi de putere.

Avea să reuşească, îşi promise Chantel în sinea ei. Inspirând adânc, se întoarse de la fereastră. Florile dispăruseră. Privi lung la masă cu un sentiment prostesc de uşurare. El le luase. Nici măcar nu trebuise ca ea să îl roage.

Ce fel de bărbat era? Grosolan şi aspru

pentru o clipă, tandru în următoarea. De ce nu putea fi uşor de înţeles şi uşor de ignorat? Scuturând din cap, porni spre partea din faţă a rulotei. El era imposibil de înţeles. Şi stârnea multe înlăuntrul ei. Era oricum, mai puţin genul de bărbat alături de care o femeie putea fi în largul ei. Şi se simţea atât de în siguranţă ştiind că el era în preajmă.

Dacă nu s-ar fi cunoscut pe sine atât de bine şi nu ar fi fost atât de sigură de propriul autocontrol, aproape că ar fi crezut că se îndrăgostea de el.

capitolul 6

Numai o săptămână liniştită şi odihnitoare nu fusese, deşi Chantel petrecuse o bună bucată din ea în pat. Patul era mare, pufos şi bogat împodobit – şi se afla pe platou, în studioul D. Scena principală care trebuia filmată era noaptea nunţii sale – noaptea nunţii lui Hailey – nu cu bărbatul pe care îl iubea, ci cu cel pe care dorea să îl iubească.

Recuzita includea o frapieră cu şampanie, o blană de samur în mărime naturală aruncată pe un scaun şi o masă încărcată cu trandafiri care trebuiau constant stropiţi ca să se păstreze proaspeţi. Don Sterling, un actor relativ necunoscut, fusese ales să joace rolul bărbatului cu care avea să se căsătorească. Acesta fusese ales în principal pentru înfăţişare şi chimie. Deşi ultima lectură cu Chantel fusese excelentă, emoţia îl făcuse să rateze scena de şase ori pe parcursul dimineţii.

Prinsă în braţele lui, Chantel îl simţi încordându-se. înainte ca el să o facă, ea compromise scena, sperând să ridice un pic din presiunea care îl apăsa.

- îmi pare rău. Ridică delicat din umeri. Putem lua o pauză de cinci minute, Mary? încep să mă sufoc.

- Luaţi zece, ordonă Rothschild, apoi se întoarse să se consulte cu asistentul ei.

- Ce zici de o ceaşcă de cafea?

Chantel acceptă halatul care îi fu înmânat şi se strecură în el, zâmbindu-i lui Don.

- Doar dacă mă pot îneca în ea.

- Să încercăm mai întâi să o bem.

îi făcu semn lui Larry, apoi găsi două locuri într-un colţ relativ tăcut. Când îl văzu pe Quinn dorind să se apropie, clătină din cap şi se apropie mai mult de Don.

- Este o scenă grea.

-Nu ar trebui.

El îşi trecu o mână prin părul des şi negru.

- U ite ce este, cu ordinea în care filmează acest mi- niserial, nu am avut decât câteva scene împreună până acum. Dintr-odată, suntem căsătoriţi şi în luna de miere. Luă cafeaua de la Larry. Nu ştiu care e părerea ta, dar eu cred că e mai uşor să sari în pat cu cineva dacă ai o relaţie mai strânsă, care nu este doar o cunoştinţă trecătoare.

El ţinu ceaşca cu cafea cu ambele mâini şi reuşi să chicotească.

- Se presupune că sunt actor.

-Şi eu.

- Ai putea face scena asta cu ochii închişi. Sorbi din cafea, apoi, cu un zgomot de dezgust, o puse alături. Voi fi cinstit. Mă intimidezi al naibii de tare.

Când ea nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană, el oftă lung şi îşi feri privirea.

-Când m-a sunat agentul meu şi mi-a spus că am rolul acesta şi că voi juca alături de tine, aproape că am intrat în comă, continuă el.

-Asta face să fie dificil să creezi vreun fel de

pasiune, îşi puse o mână peste a lui. Ascultă, proba pe care ai dat-o cu mine a fost foarte bună. Nimeni altcineva nici măcar nu s-a apropiat de tine.

- Partea din studioul de artă al lui Hailey. îşi luă cafeaua, cu o privire jalnică. Nici un pat prin preajmă.

- Prima scenă de dragoste pe care am jucat-o vreodată a fost alături de Scott Baron. Legenda Hollywoodului – cel mai atrăgător bărbat al lumii. A trebuit să îl sărut, şi îmi clănţăneau dinţii, atât de speriată eram. M-a luat deoparte, mi-a cumpărat un sendviş cu ton şi mi-a spus poveşti, dintre care jumătate erau, cu siguranţă, minciuni. Apoi mi-a spus un lucru adevărat. A zis că toţi actorii sunt copii şi tuturor copiilor le place să se joace. Dacă nu jucam bine, trebuia să devenim adulţi şi să ne luăm nişte slujbe adevărate.

Tensiunea pe care o observase în jurul gurii lui dispăruse deja.

- A funcţionat? întrebă el.

- A fost fie asta, fie tonul mâncat, dar ne-am întors pe platou şi ne-am jucat.

- I-ai furat filmul acela.

Ea zâmbi.

-Am auzit spunându-se asta. Continuă să zâmbească în timp ce sorbi din cafea. Să nu cumva să crezi că te voi lăsa să îmi furi filmul acesta.

-Ai ratat acea ultimă replică în mod voit.

Ea putea deveni o primadonă cu doar o înclinare a capului.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Ai reputaţia de a fi rece şi motivată,

cugetă el. Nu m-am aşteptat niciodată să fii... ei bine... drăguţă.

-Nu lăsa să se afle. Ridicându-se, îi întinse o mână. Hai să începem luna asta de miere!

Scena merse ca unsă. Quinn nu ştia ce spusese Chan- tel în timpul scurtei discuţii pe care o avusese cu partenerul ei de film, dar rezolvase problema. În ceea ce îl privea, el învăţa să nu se încordeze atunci când Chantel se afla în braţele altcuiva. Era dificil să devii ranchiunos când era implicată atât de multă tehnologie în pregătirea scenelor. Lumina trebuia aranjată în aşa fel încât să simuleze lumina lumânării. Chantel şi Don stăteau întinşi în pat, el gol până la brâu, iar ea într-un furou până la coapse. Camera mai că era peste ei. Regizoarea îngenunche pe pat şi recapitulă mişcările. La un semnal, Chantel şi Don se întoarseră unul spre celălalt ca şi cum erau singurii oameni de pe pământ.

Ei îi venea atât de uşor, remarcă Quinn, să denote pasiune. Când o privea astfel, se întreba dacă ea avea şi sentimente autentice. Emoţiile ei erau oprite şi pornite după cum indica regia. Ca o păpuşă excelent făurită, cu forme minunate la exterior, goală pe dinăuntru.

Şi totuşi, o îmbrăţişase el însuşi. Simţise pasiunea pâlpâind în ea. Sentimentele, nevoile, incertitudinile fuseseră acolo. Oare fuseseră şi ele doar parte din jocul ei? Nu trebuia să conteze pentru el, îşi reaminti, aprinzându-şi o ţigară. Nu putea permite să conteze. Ea era doar o misiune şi nimic mai mult. Dacă stârnea sentimente înlăuntrul lui, aşa cum o făcea cu o regularitate incredibilă, trebuia doar să facă un

pas înapoi. Legătura cu o femeie ca Chantel O'Hurley era suicid pentru un bărbat care nu avea control deplin asupra lui însuşi.

Dar, când o privi, i se uscă gura.

„Doar dorinţă”, îşi spuse. „Sau, mai exact, poftă trupească.” Nu exista îndoială că a o dori era la fel de uşor şi de natural ca a respira. Dar nu fusese dorinţă ori poftă trupească ceea ce simţise când o ţinuse în braţe în urmă cu doar câteva momente.

Prin urmare, mai avea o urmă de compasiune rămasă înlăuntrul lui. Quinn găsi un scaun, apoi descoperi că era prea nervos ca să stea jos. Ar fi fost destul de josnic dacă nu ar fi simţit compasiune ori nu ar fi fost capabil să ofere alinare unei femei înspăimântate şi vulnerabile.

Dar nu fusese compasiune, ci mânie. O recunoştea chiar şi acum, acea furie fierbinte, docotindă la gândul că femeia lui era ameninţată. *Femeia lui.* Aceasta era problema. Cu cât stătea mai mult alături de ea, cu atât devenea mai uşor să se gândească la ea ca fiind a lui.

„Fă un pas înapoi, Doran”, îşi ordonă el. „Şi fă-l repede.” Dacă nu avea să îşi revină în curând, avea să fie complet depăşit de situaţie. Un bărbat nu îşi putea ţine respiraţia la nesfârşit.

îşi strivi ţigara şi îşi dori ca ziua aceea interminabilă să ia sfârşit.

Mai fuseseră încă două scrisori săptămâna aceea, scrisori pe care el nu i le arătase. Tonul se schimbase din rugăminte în aproape scâncet, ceea ce îl îngrijora pe Quinn mai mult

decât ameninţarea subtilă pe care o conţinuseră scrisorile de la început. Autorul era pe cale să izbucnească. Quinn era sigur că, atunci când avea să se întâmple asta, avea să fie ca un gheizer, rapid şi violent. Din cauza propriei lipse de răbdare, spera că lucrul acesta avea să se întâmple curând. I-ar fi dat o supapă de evacuare a mâniei ce creştea înlăuntrul lui.

- Filmarea s-a încheiat, oameni buni! Nu vă distraţi prea mult în weekend. Luni avem nevoie de voi în viaţă şi coerenţi.

încă în furou, Chantel şedea pe marginea patului şi purta o conversaţie însufleţită cu Don. Gelozie. Quinn nu avea nici o idee de unde venise şi din ce motiv. Quinn fusese întotdeauna genul de persoană care se ghida după principiul „Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască”. Dacă o femeie, chiar şi una de care se simţea legat sufleteşte, hotăra să se uite la un alt bărbat, era dreptul ei. Fără constrângeri, fără necazuri, fără complicaţii. Reuşise asta ani în şir. Nu mai simţise niciodată răsucirea aceasta din măruntaie, cauzată de o femeie. O simţise acum, şi nu îi plăcea, cum nu se plăcea nici pe el însuşi. Incapabil să se oprească, merse şi o ridică pe Chantel.

- Gata cu joaca, zise el şi o trase după el.

- Dă-mi drumul, îi spuse ea printre dinţi, în timp ce el se îndrepta către cabina ei.

Larry înaintă cu halatul ei în mâini, văzu privirea lui Quinn şi se retrase.

- Ţine-ţi gura!

- Doran, acesta este locul meu de muncă, dar, dacă vei continua, voi crea cea mai mare şi

mai scandaloasă scenă pe care şi-o poate imagina creierul tău bolnav. Vei citi în ziare despre ea săptămâni la rând.

- Dă-i drumul!

Ea strânse din dinţi.

- Care este, de fapt, problema ta?

-Tu eşti problema mea, doamnă. Pentru o femeie care ar trebui să fie foarte grijulie, ai fost extrem de prietenoasă cu puştiul acela.

-Puşti? Don? Pentru numele lui Dumnezeu, este un coleg – şi nu este puşti. Este cu doi ani mai în vârstă decât mine.

- L-ai zăpăcit de tot.

- Nu te saturi să tot baţi apa în piuă? Se smuci, eliberându-şi braţul, şi deschise singură uşa cabinei. Dacă ţi-ai făcut treaba, ai deja un raport despre Don Sterling şi ştii că, practic, este logodit cu o femeie cu care are o legătură de doi ani, spuse ea.

- Iar femeia despre care vorbeşti se află la cinci mii de kilometri distanţă, în New York.

- Ştiu asta. Când îşi dădu la o parte părul de pe faţă, furoul se mişcă, şoptind mătăsos peste pielea ei. Nu făcea decât să îmi spună că are să ia zborul de noapte ca să ajungă pe coasta de est, ca să poată petrece cu ea sfârşitul de săptămână. Este îndrăgostit, Doran, chiar dacă tu poate nu înţelegi termenul.

- Un bărbat ar putea fi îndrăgostit de o altă femeie şi totuşi să te dorească.

Ea trânti uşa cabinei şi se sprijini cu spatele de ea.

- Ce ai putea să ştii tu despre dragoste? Ce

ai putea şti despre vreo emoţie adevărată?

- Vrei emoţie?

îşi lipi cu zgomot palmele de uşă, de o parte şi de alta a capului ei. Deşi ochii i se deschiseră larg, ea rămase neclintită.

-Vrei să guşti din genul de emoţie pe care o poţi scoate dintr-un bărbat? Genul real, îngeraş, nu ceva ieşit din paginile unui scenariu. Crezi că poţi suporta?

Inima îi bătea în gâtlej. Era o nebunie chiar să îşi dorească să fie lipită de el cu forţa, să fie posedată, secată şi slăbită. Nu putu vedea decât furie pură în ochii lui, dar, cumva, asta o încântă. Dacă asta ar fi fost tot ce putea simţi el pentru ea, aproape că era de ajuns. Ar fi fost dispusă să se mulţumească şi cu atât, iar asta o sperie al naibii de tare.

- Lasă-mă în pace, şopti ea.
- Eşti deşteaptă să te temi de mine.
- Nu îmi este frică de tine.

El se aplecă, apropiindu-se un pic mai mult.

-Tremuri.

- Sunt furioasă.

îşi apăsă palmele umede de uşă.

- Poate că eşti. Şi asta poate din cauză că nu eşti foarte sigură de ceea ce se va întâmpla. Nu este scris clar pentru tine, nu-i aşa, Chantel? Nu este atât de uşor să aprinzi şi să stingi butonul.
- Dă-te la o parte din calea mea!
- încă nu. Vreau să ştiu ce simţi. Trupul lui se lipi uşor de al ei. Vreau să ştiu *dacă* simţi.

Ea pierdea teren, iar ce îi rămânea se clătina. Se temea că, dacă el ar fi atins-o acum,

dacă ar fi atins-o cu adevărat, ar fi pierdut totul. Cum i-ar fi putut spune ce simţea, când ceea ce simţea ea era împotriva tuturor regulilor? Voia să fie ţinută în braţe, protejată, preţuită, iubită. Dacă i-ar fi spus asta, el nu ar fi făcut decât să zâmbească şi să ia ceea ce îşi dorea. Ea mai fusese lăsată golită, şi nu avea să i se mai întâmple vreodată – niciodată.

Chantel ridică bărbia şi aşteptă până când buzele lui se opriră la doi centimetri de ale ei.

- Nu eşti cu nimic mai presus decât bărbatul de care te-am angajat să mă protejezi.

Se dădu înapoi ca şi cum ea l-ar fi pălmuit. Privirea înmărmurită de pe chipul lui o făcu să îşi dorească să îl atingă. În schimb, se lipi cu spatele de uşă şi aşteptă următoarea lui mutare.

- Pune nişte haine pe tine, îi spuse el şi se întoarse, dându-se la o parte.

În timp ce ea se depărtă, el îşi luă o bere din frigider. Ea avea dreptate. Quinn desfăcu berea şi luă două înghiţituri lungi. Voise să o înspăimânte, să îi slăbească puterile, apoi să o ia acolo, în condiţiile impuse de el. Dacă ar fi putut să îşi dovedească lui însuşi că ceea ce se petrecuse între ei fusese rece şi calculat, ar fi putut crede că ea nu însemna nimic pentru el.

Voise să o rănească. Ea îi ameninţa liniştea sufletească, iar el avea nevoie să contracareze asta. Ar fi folosit sexul pentru a se curăţa pe sine şi pentru a-i plăti pentru nopţile de nesomn cauzate de ea. Valul de dezgust pe care îl simţi faţă de sine însuşi îi era la fel de necunoscut şi de neplăcut ca răbufnirea de

gelozie pe care o simţise mai devreme.

îşi spusese să facă un pas în spate, şi totuşi făcuse un salt înainte, sfârşind în nămol. La viaţa lui făcuse şi văzuse lucruri care pe alţii i-ar fi făcut să pălească ori i-ar fi lăsat muţi. Totuşi, pentru prima oară în viaţa lui, se simţea cu adevărat murdar.

Când o auzi revenind, aruncă sticla la gunoi. Ea purta pantaloni largi de pânză de culoare roz şi o jachetă cu un desen floral discret. Arăta rece, calmă şi nu avea nimic în comun cu personajul neliniştit pe care îl jucase întreaga zi.

Fără o vorbă, trecu pe lângă el şi puse mâna pe clanţă. înainte să poată deschide uşa, Quinn îşi pusese mâna peste a ei. Se blestemă în sinea lui atunci când ea se crispă şi îi aruncă o privire rece, indiferentă.

-Ai dreptul la câteva lovituri, zise el cu blândeţe. Nici măcar nu mă voi feri.

Preţ de o clipă, ea nu spuse nimic. Apoi, în timp ce mânia îi dispărea, oftă. Era obosită, epuizată din cauza jocului constant de du-te-vino al emoţiilor.

-Voi lăsa pe altă dată.

Când ea apăsă clanţa, el îşi întări strânsoarea mâinii aflate pe mâna ei.

-Chantel...

- Ce este?

Voia să îşi ceară scuze. Nu era stilul lui, dar voia din suflet să îi spună că îi părea rău. Nevoia era prezentă, dar vorbele nu ieşeau.

-Nimic. Să mergem!

Merseră în tăcere cu maşina spre casă, în

timp ce vina îl rodea. „Avea să treacă”, se asigură în sinea lui. Nu era decât o altă emoţie stranie pe care ea o scotea la iveală din el. Părea epuizată acum, deşi el îşi amintea că arătase bine – de fapt, arătase minunat – înainte ca el să fi...

La naiba, nu îşi putea pierde timpul făcându-şi griji pentru astfel de lucruri. Avea o treabă de făcut şi, dacă întrecuse măsura, nu avea să se întâmple a doua oară. Subiect închis. O conduse în casă, se asigură că uşile erau încuiate şi alarma pornită. Apoi se relaxă. Trebuia să revizuiască raportul dat de omul său aflat pe teren, deşi era deja conştient de faptul că nu descoperiseră nimic la papetărie. Aveau nevoie de o greşeală. Până acum, indiferent de cât de instabil mintal era admiratorul lui Chantel, acesta fusese inteligent.

Quinn se lăsă pe spate în timp ce limuzina trecu de porţi, dorind să poată spune acelaşi lucru despre el însuşi. Insă el prefera să acţioneze din impuls. Când ea ieşi din maşină, el nu ezită şi nu pierdu timpul. Luând-o de mână pe Chantel, începu să o conducă pe după lateralul casei.

- Ce faci?

- Este vineri seara şi m-am săturat să stau încuiat în casa aia. Vom lua masa în oraş.

Se opri lângă maşina lui şi îi făcu semn din cap unuia dintre bărbaţii care stăteau de pază.

- Ţi-a trecut vreo clipă prin cap că poate nu am chef să ies?

-Acolo unde merg eu, mergi şi tu.

Deschise uşa şi începu să o împingă înăuntru.

- Doran, am muncit şaizeci de ore săptămâna aceasta şi sunt obosită. Nu vreau să merg la un restaurant unde să se holbeze lumea la mine.

- Cine a spus ceva despre vreun restaurant? Tu doar intră, îngeraş, nu vrei să te faci de râs în faţa omului meu aflat acolo.

-Nu îmi este foame.

- Mie, da.

O împinse uşor, apoi închise uşa după ea.

-A menţionat vreodată cineva faptul că îţi lipsesc cu desăvârşire manierele şi orice abilităţi sociale?

- În mod constant.

Porni motorul, şi maşina ţâşni cu viteză pe alee. Chantel întinse mâna după centură.

- Dacă distrugi rabla asta cu mine în interior, producătorii îţi vor servi capul pe tavă.

Pentru o clipă, ea se gândi dacă nu cumva ar fi meritat.

- Speriată?

-Nu mă sperii, Doran, pur şi simplu mă enervezi.

-Toată lumea trebuie să se pricepă la ceva.

Dădu drumul radioului, şi din el se revărsă un rock zgomotos, trepidant. Chantel îşi închise ochii şi se prefăcu a-l ignora.

Când maşina se opri, ea nu făcu nici o mişcare. Hotărâtă să nu arate decât indiferenţă, rămase nemişcată, în timp ce liniştea se intensifică. În afara maşinii, auzi crescând zgomotul şi forfota traficului de sfârşit de săptămână. Nu avea idee unde se aflau şi îşi spuse că nici nu îi păsa. Uşa lui

Quinn se deschise şi se închise, dar ea rămase nemişcată. Insă îşi deschise ochii.

II văzu îndreptându-se către mica dugheană cu produse fast-food şi îşi reţinu un chicot. Nu avea să se amuze. Acasă, putea avea un pahar bun de vin şi o salată proaspătă cu sosul special făcut de bucătarul ei. Dumnezeu ştia ce aducea Quinn la maşină în punga albă. Pur şi simplu, ea nu avea să mănânce.

Inchizându-şi din nou ochii, încercă să nu aibă nici o reacţie atunci când aromele, cu adevărat minunate, umplură maşina. El îi aruncă o privire, zâmbi, apoi porni din nou maşina.

Din nou, ea nu ştia încotro se îndreptau, dar drumul începuse să şerpuiască, iar zgomotul traficului se stingea. Aproape că aţipi în timp ce trupul ei se relaxă în plimbarea liniştită din apus. Nu era conştientă de faptul că avea nevoie să evadeze: de la muncă, din casa ei, poate chiar de ea însăşi. Avea să fie dificil să nu îi fie recunoscătoare. Dar Chantel îşi spuse în sinea ei că avea să se descurce cumva.

Când maşina se opri din nou, ea refuză să se mişte. Curiozitatea o rodea, dar îşi ţinu ochii strâns închişi. Fără să spună nimic, Quinn luă punga, agitând-o, ca mirosul se pătrundă în maşină. Apoi ieşi şi închise uşa în urma lui.

Stomacul lui Chantel se strânse, amintindu-i că platoul de brânzeturi şi fructe pe care îl avusese la prânz nu era de ajuns. Putea şi el măcar să o oblige să mănânce ceva, aşa cum o obligase să facă şi alte lucruri pe care nu şi le dorise. Dar nu, se gândi ea când enervarea

începu să îi crească, el avea să plece pur şi simplu să înfulece ce era în pungă şi avea să o lase să moară de foame.

Deschizând ochii, Chantel împinse uşa. Când el o lăsă să se trântească în urma ei, ecoul zgomotului păru să răsune o veşnicie. Uimită, privi în jurul ei.

Erau undeva sus, pe dealuri, mai departe decât fusese ea vreodată. Dedesubt, la kilometri distanţă, Los Angelesul se întindea nesfârşit, strălucind vag, în timp ce luminile pâlpâiau. Putea vedea straturile separate de culoare de pe cer, pe măsură ce soarele cobora. Un albastru adânc trecea spre un albastru mai deschis, iar albastrul deschis către mov şi trandafiriu, şi roz, toate strălucind într-o nuanţă de auriu. Prima stea prinse viaţă deasupra capului şi aşteptă răbdătoare ca şi celelalte să i se alăture. Adierea vântului fluieră prin desişuri, dar oraşul pe care ea îl cunoştea atât de bine părea capsulat în sticlă, atât era de tăcut.

- De-a dreptul impresionant, nu-i aşa?

Ea se întoarse şi îl văzu pe Quinn sprijinit de un H uriaş. Era panoul pentru Hollywood, îşi dădu ea seama, şi aproape izbucni în râs. 11 văzuse atât de des, încât nu îl mai observa. De pe dealuri, părea alb, invulnerabil şi chiar nemuritor. De aproape, la fel ca oraşul pe care îl anunţa, era mai degrabă o iluzie. Era mare şi îndrăzneţ, desigur, dar un pic murdar, un pic şubred. La bază erau îngrămădite desene graffiti.

- I-ar prinde bine un strat proaspăt de

vopsea, murmură ea.

- Nu, este mai autentic în felul acesta. Dădu cu piciorul într-o cutie de bere. Adolescenţii vin aici sus ca să îşi piardă vremea – şi să se giugiulească.

Ea îşi înclină capul.

- Dar tu?

-A, mie pur şi simplu îmi place panorama. Se căţără cu uşurinţă pe câteva pietre şi se postă la baza unui L. Şi liniştea. Dacă eşti norocos, poţi urca aici şi să nu auzi absolut nimic, cu excepţia unui coiot din când în când.

- Coiot?

Ea aruncă o privire peste umăr.

- Exact. Fără să se deranjeze să îşi ascundă zâmbetul larg, scotoci în pungă. Vrei un taco?

-Un taco? M-ai târât până aici ca să mâncăm taco?

-Am şi nişte bere.

-Minunat.

- Se încălzeşte. Ar fi bine să o bei.

- Nu vreau nimic.

- În regulă. îndepărtă ambalajul şi muşcă. Am şi nişte cartofi prăjiţi, zise el cu gura plină. Poate un pic cam uleioşi, dar măcar nu s-au răcit.

-Nu ştiu cum de pot rezista.

Se întoarse cu spatele la el şi privi din nou în jos, către oraş. în mod ironic, o pală de vânt aduse mirosurile picante către ea. îi lăsă gura apă. Chantel privi încruntată către lumini şi îşi dori ca Quinn Doran să se ducă dracului.

- Bănuiesc că o femeie ca tine strâmbă din nas dacă nu i se oferă şampanie şi caviar.

Răsucindu-se, Chantel se propti bine pe

picioare, cu oraşul şi apusul în spate. Quinn îşi simţi inima răsucin- du-i-se în piept. Nu arătase niciodată mai frumoasă.

-Nu ştii nimic despre mine, absolut nimic. Acum, vocea ei avea ceva trist şi sincer, care îl făcu să mijească ochii. Mi-am petrecut cea mai mare parte din primii douăzeci de ani din viaţa mea mutându-mă din oraş în oraş, mâncând cu linguri unsuroase ori deasupra unui reşou într-o cameră de motel. Uneori, dacă eram norocoşi, iar spectacolul fusese bun, reuşeam să înfulecăm o masă în bucătăria hotelului. Dacă nu eram prea norocoşi, erau întotdeauna ouă fierte şi cafea. Nu sta acolo, în mica ta lume îngâmfată, aruncând cu pietre în mine, Doran. Nu ştii ce sunt ori cine sunt. Tot ce ştii este ce am făcut de una singură.

El puse uşurel berea pe piatra din spatele lui.

-Măi, măi, zise el încet. Nu aş putea citi nimic din toate astea în biografia ta oficială, nu-i aşa?

Ea nu putu decât să caşte ochii. Ce anume o făcea să îşi piardă controlul când era vorba de el? De ce se simţea obligată să îşi dezvăluie rădăcinile în faţa lui?

- Vreau să mă întorc.

-Nu, nu vrei. Acum, glasul lui nu era brutal, ci blând. Era blândeţea aceea care îi dărâma orice zid de apărare. Nu este nimeni aici în afară de mine, Chantel. De ce să nu ne aşezăm aici, sus, şi să privim în jos, la restul lumii, pentru câteva clipe?

înainte de a analiza propunerea lui, ea

făcuse deja un pas către el. Când el se ridică şi întinse o mână să o ajute să urce, ea o acceptă fără ezitare. Ezitarea veni în momentul în care palma lui o atinse pe a ei. îşi aminti de felul în care se simţea, de puterea ei – şi ochii i se aţintiră în ai lui. Stătută acolo preţ de o clipă, cu cerul întunecându-se în jurul lor. Apoi el o ridică.

- îmi pare rău.

Scuzele îl surprinseră la fel de mult cum o surprin- seră pe ea.

- Pentru ce?

Dădu să îşi tragă mâna din a lui, dar el întinse mâna să îi dea părul pe spate.

- Pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Nu ştiu de ce, dar ceva la tine mă face irascibil.

Ea îşi păstră privirea la acelaşi nivel cu a lui.

-Atunci, suntem chit.

Vântul îndepărtă părul de pe chipul lui. El ştia că, în orice situaţie, venea la un moment dat şi vremea onestităţii. Poate că acesta era un astfel de moment.

- Chantel, te doresc. îmi este al naibii de greu să rezist la asta.

O mai doriseră şi alţi bărbaţi, şi alţi bărbaţi îi spuseseră asta, în moduri mai frumoase. Dar vorbele lor nu îi făcuseră niciodată picioarele să se înmoaie.

-Te-aş putea concedia.

- Nu ar conta.

- Nu, bănuiesc că nu.

îşi feri privirea, surprinsă de cât de puternică putea fi dorinţa.

- Quinn, nu mă pot culca cu tine.

- M-am gândit că asta vei zice.
- Quinn. îi luă din nou mâna când el începu să se îndepărteze. Nu ştiu care crezi tu că îmi sunt motivele, dar te asigur că te înşeli.
- Nu sunt genul tău, zise el, luându-şi din nou berea. Nu sunt din liga ta.

Chantel îi smulse sticla şi o azvârli cât acolo. Picăturile se revărsară pe pietre înainte ca sticla să se spargă.

- Nu îmi spune tu ce cred. Nu îmi spune ce simt.

-Atunci, spune-mi tu.

O înhăţă şi o trase, lipind-o de el.

- Nu sunt obligată să îţi spun nimic. Nu trebuie să mă justific în faţa ta. Lua-te-ar naiba, nu vreau decât puţină linişte. Nu vreau decât câteva ore în care să nu fiu sub presiune. Nu ştiu dacă mai rezist prea mult să fiu stoarsă din toate părţile.
- Bine, bine.

Slăbi imediat strânsoarea. Mormăi, şi mâna lui îi mângâie spatele, în sus şi în jos.

-Ai dreptate, spuse el. Nu te-am adus aici ca să mă cert cu tine, dar mă faci să fiu irascibil.

- Hai să ne întoarcem!
- Nu, ia loc! Te rog, adăugă el, atingându-i părul cu buzele. Hai să vedem dacă putem sta împreună aici, sus, timp de o oră, fără să ne luăm unul de celălalt. Ia un taco!

îi zâmbi şi o trase să se aşeze. Chantel aruncă o privire către pungă şi renunţă.

- Mor de foame.
- Da, mă gândeam eu.

îi dădu un teanc de şerveţele. în următoarele câteva minute, mâncară într-o linişte

prietenoasă.

-Ai avut o copilărie grea? întrebă el.

Chantel se opri în vreme ce deschidea un pliculeţ cu sare pentru cartofii prăjiţi.

-A, nu, nu asta am vrut să spun. A fost doar altfel. Părinţii mei erau artişti pe atunci. Sunt cântăreţi şi dansatori de peste treizeci de ani. Noi şase am călătorit împreună în toată ţara, şi unele dintre locuri erau spelunci. Dar membrii familiei mele... Zâmbi, acceptând absentă o bere. Sunt minunaţi. Trace avea câteva numere, dar era cel mai bun la pian. Obişnuia să mă frustreze mereu faptul că, oricât de mult mă străduiam, nu puteam cânta mai bine decât o făcea el.

- Rivalitate frăţească.

- Desigur. Viaţa ar fi foarte plictisitoare fără ea. Eu şi Trace eram atât de asemănători, încât nu puteam sta prea mult departe unul de celălalt. Nu am simţit niciodată rivalitatea asta cu surorile mele. Eram prea mult parte dintr-un întreg. Luă o gură de bere direct din sticlă şi privi în jos, la oraşul aflat dedesubt. încă suntem. Dumnezeule, uneori este atât de greu să fiu departe de ele. Când eram mici, ne imaginam că vom juca împreună în spectacole pentru totdeauna. Işi aminti asta cu un junghi mic de regret. Apoi am crescut.

- Ce fel de spectacole?

Râzând, îşi linse sarea de pe degete.

-Nu ai auzit niciodată de Tripletele O’Hurley?

- îmi pare rău.

- Probabil ţi-ar fi părut mai rău dacă ai fi auzit de noi. Armonie pe trei voci, muzică de

spectacol şi cântece populare, câteva melodii clasice, vechi, inserate ici şi colo.

- Cânţi?
- Doran, nu doar cânt, ci sunt extraordinară.
- Nu cânţi niciodată în filmele tale.

Ea ridică dintr-un umăr.

-Nu a fost să fie. Matt tot spune că ar trebui să facem o surpriză publicului şi să obţinem un rol în care să cânt şi poate să şi dansez. Da, adăugă ea atunci când el o privi pieziş, ştiu şi să dansez – altfel, tatăl meu ar fi murit de ruşine.

- De ce nu o faci?

-Nu a fost niciodată momentul potrivit. Şi apoi, m-am concentrat la ceea ce fac cel mai bine.

El făcu ghemotoc punga rămasă goală şi o puse la picioare.

- Şi la ce te pricepi cel mai bine?

Ea îi aruncă o privire rapidă, zâmbind ironic.

-Joc roluri.

în loc să îi întoarcă zâmbetul, el îi dădu părul după ureche.

- Părerea mea este că, în momentul acesta, nu faci asta.

Ea îşi întoarse iute capul şi privi în depărtare. Cerul se întunecase aproape de tot, dar nu erau decât câteva stele răzleţe.

-Nu poţi fi sigur. Eu însămi nu sunt sigură uneori.

- Eu cred că eşti sigură.

Când îşi întoarse din nou capul, gura lui era aproape. Aproape şi tentantă.

- Nu. Ţi-am spus că...

Dar buzele lui i le atinseră pe ale ei, uşor ca o şoaptă, şi o întrerupseră brusc.

-Ştii cum m-am simţit astăzi, când stăteai lungită pe patul acela, cu Sterling?

- Nu. Nu vreau să ştiu. Ţi-am spus, este munca mea.

Era deja pe jumătate sedusă; el putea auzi asta în glasul ei. El simţi un fior de anticipare când se gândi să o ducă dincolo de următorul pas.

- Nu eram sigur dacă voiam să îmi pun mâinile în jurul gâtului lui sau în jurul gâtului tău, dar ştiam că voiam să mă priveşti în felul în care îl priveai pe el.

-Este doar un rol. Trebuie să...

-Aici nu există camere, Chantel. Suntem doar noi doi. Şi cred că de asta te temi. Nu este nimeni aici care să îţi spună ce ar trebui să simţi. Nimeni nu va striga „Tăiaţi” înainte ca lucrurile să ajungă un pic prea departe.

- Nu am nevoie de nimeni care să îmi spună ce să simt. Nu am nevoie de nimeni, repetă ea şi îi trase gura spre a ei.

O dorea. Voia să simtă potopul sălbatic de senzaţii pe care doar el i-l putea aduce. Nimeni altcineva. Ar fi putut să îi spună că nu o mai atinsese nimeni în felul acesta, dar el nu ar fi crezut-o niciodată. Imaginea ei era aproape sculptată în piatră – şi o lustruise ea însăşi. Ce se afla înăuntru îi aparţinea. Era hotărâtă ca nimeni să nu mai împărtăşească vreodată partea aceea din ea.

Dar putea avea căldura, nevoia, disperarea.

Le putea lua şi i le putea oferi la rându-i, atât timp cât îşi promitea
ei înseşi că nu avea să îi dea prea mult. Atât timp cât nu îi dădea lui totul.

Cerul se întunecă deasupra lor, şi vântul fluieră prin tufişuri.

Ea scotea ceva din el, extrăgea ceva din el. Nu părea capabil să o oprească. Mâinile lui tremurau atunci când se ridicară ca să se afunde în părul ei. Mintea îi înota într-o ceaţă formată din nevoile lui, dar nevoile nu erau atât de simple pe cât îşi spusese în sinea lui că trebuiau să fie. Dorinţa putea să doară, dar nu trebuia să îi permiţi să te taie şi să te deschidă.

Voia să o aibă acolo, pe pietre şi în praf. Voia să o trateze ca pe un bibelou, cu delicateţe.

Trupul lui era foarte încordat, gata să explodeze. Dumnezeule, trebuia să o atingă, chiar dacă doar o dată. Cu o singură mângâiere, îşi duse mâna de-a lungul piciorului ei, peste şold, până când îi găsi şi îi cuprinse un sân. Era mică, incredibil de fragilă şi moale. Fără să se poată abţine, îi deschise cei doi nasturi ai jachetei ca să se înfrupte din carnea caldă de dedesubt.

Trecuse atât de mult, atât de mult timp de când permisese să fie atinsă, de când simţise nevoia de intimitate. îşi dorea mâinile lui pe trupul ei, buzele lui asupra ei, trupul lui puternic şi provocator lipit de al ei. La naiba cu locul în care se aflau, cu cine erau! La naiba cu preţul pe care avea să îl plătească, negreşit, pentru faptul că îşi îngăduia să îl iubească!

într-un act de capitulare care îl cutremură,

ea îşi ridică braţele, îmbrăţişându-l, şi îşi îngropă faţa în gâtul lui.

- Chantel...

Dădu să îi ridice chipul, tânjind, din motive de care nu putea fi sigur, să observe ce se vedea în ochii ei. Insă auzi un foşnet în tufişuri, apoi al doilea şi se încordă.

- Ce? Ce este? Auzise şi ea şi îşi afundase degetele în braţul lui. Un animal?

- Da, probabil.

Dar nu credea asta. Nervii îi bâzâiau în timp ce o trase într-o parte.

-Unde te duci?

- Să arunc un ochi. Stai aici!

- Quinn...

Ea era deja în picioare.

- Stai liniştită! Probabil e doar un iepure.

Nu era nici un iepure. O auzi în glasul lui. Nu era nici pe departe un actor la fel de bun ca ea. Teama o făcu să vrea să se retragă. Mândria o făcu să îl urmeze pas cu pas.

- Merg cu tine.

- Chantel, stai jos!

-Nu.

11 luă de braţ şi se împiedică pe pietre.

Resemnat, Quinn o ajută să-şi recapete echilibrul.

-Bine, atunci, fii atentă! Dacă te alegi cu vreo zgârietură, eu voi fi învinuit.

- Bineînţeles, la naiba!

Pentru că era întuneric bine, merse la maşină şi găsi o lanternă.

-De ce nu stai tu...

-Nu.

Blestemând printre dinţi, o luă din nou de

braţ. Merse încet către tufişuri, înclinându-şi lejer trupul ca să îl protejeze pe al ei.

- Este mult vânat aici, începu el, dar muşchii îi erau încordaţi şi pregătiţi.

Se mişca uşor, dând tăcut la o parte tufişurile, în timp ce Chantel se agăţa de mâna lui.

- îmi amintesc, coioti.

-Da.

Se lăsă pe vine când observă urme în praf. Raza lanternei lui trecu peste ele, apoi se opri.

Chantel îşi lipi strâns buzele.

- Coioţii nu poartă pantofi, presupun.

- Eu nu am văzut vreunul. Ura să audă urma aceea de teamă din glasul ei. Ascultă, probabil că a fost vreun puşti.

-Nu. Nu crezi asta – şi nici eu.

Privi lung la urmele de încălţări. Tufişul în care se aflau acestea nu era la mai mult de cinci metri de locul în care stătuseră cu o clipă în urmă.

- Cineva ne-a urmărit, şi cred că amândoi ştim de ce. Dumnezeule! îşi apăsă ochii cu degetele. A fost aici. A fost chiar aici, privind. De ce nu încetează? De ce nu...

- Linişteşte-te!

Quinn o luă de umeri şi o zgudui. Ea trase adânc aer în piept, apoi aproape urlă când sunetul unui motor care pornea răsună până la ei.

- M-a urmărit. Se opri din tremurat. Trupul îi era prea paralizat chiar şi pentru asta. De câte alte ori a fost în umbră, urmărindu-mă?

- Nu ştiu.

Frustrat, Quinn privi cu atenţie şoseaua

întunecată. Chiar dacă ar fi îndrăznit să o lase acolo singură, nu ar fi reuşit niciodată să prindă din urmă cealaltă maşină.

- Aminteşte-ţi, ne priveşte chiar acum. Nu îi voi îngădui să ajungă la tine, spuse el.

- Pentru cât timp? întrebă ea încet, apoi se răsuci. Vreau să mă întorc.

capitolul 7

-Nu pare că ajungem undeva.

Chantel îşi turnă un coniac, apoi îi reumplu paharul lui Matt.

- îmi pare rău, Chantel. Aş fi jurat că, dacă cineva putea găsi un răspuns, acela era Quinn.

- Nu dau vina pe el.

Cuprinzând paharul cu ambele mâini, se îndreptă către fereastră. Soarele apunea. îi amintea de un alt apus. Cu paharul la buze, urmări căderea nopţii.

-Ţi-ai schimbat atitudinea faţă de prima oară când am vorbit despre el.

„Mai mult decât ştii”, se gândi ea, dar ridică din umeri.

- Nu pot pretinde că nu face tot ce îi stă în putinţă, asta e tot.

-Atunci, poate că trebuie să o fac eu, replică Matt, urând să audă resemnarea obosită din glasul ei. Nu a venit cu nimic sigur. Cum a rămas cu scrisorile?

- Hârtia pe care au fost scrise putea proveni dintr-o duzină de magazine de papetărie ieftine. Nu există nici o modalitate de a-i da de urmă.

- Dar florile? Neliniştit, Matt merse până lângă pianul alb şi înapoi, către şemineu, ţigara lui lăsând în urmă o dâră de fum. Trebuie să existe o modalitate de a găsi locul din care au fost cumpărate.

-Se pare că nu. De cele mai multe ori, acestea apar, pur şi simplu, în cabina mea ori undeva pe platou. Până acum, nu a văzut nimeni cine le aduce.

- Florăriile ţin evidenţa.

- Dacă plăteşti în numerar şi ridici florile tu însuţi, nu există nici un motiv să ţi se ceară un act de identitate.

Işi apăsă cu degetele ceafa, masând fără succes un nod de încordare.

- Cineva ar putea să îşi amintească cine...

- Quinn mi-a spus că oamenii lui au verificat florăriile din zonă. Nici un rezultat.

- Telefoanele primite.

-Nu au reuşit să le localizeze.

- Fir-ar să fie!

Dacă exista ceva – ori cineva –, Matt simţea că trebuia să fie o cale de a-i da de urmă.

-Chantel, poate ar trebui să te mai gândeşti la poliţie.

Ea se întoarse. Cu el, îşi putea permite să îşi arate oboseala.

-Matt, chiar crezi că poliţia ar putea face mai mult decât a făcut Quinn?

-Nu ştiu. Disperarea tăcută din ochii ei era greu de înfruntat. Privi încruntat în jos, la coniacul lui. Pur şi simplu, nu ştiu. Punând jos paharul, se apropie de ea. Eram sigur că treaba asta o să ia sfârşit în câteva zile.

-Nu este atât de simplu. Se pare că este deştept – ori precaut, în orice caz.

- Eşti sigură că i-ai spus lui Quinn tot ce ştii?

- Ce nu îi spun află singur. Nervozitatea o

făcu să îşi rotească uşor coniacul în pahar, fără să îl bea. A făcut investigaţii despre toţi cei pe care îi cunosc, continuă ea.

-Ei bine, asta...

- Inclusiv despre tine.

El se opri şi o privi lung. Cu o grimasă, îşi înfipse mâinile în buzunare şi îşi scoase nervos bricheta.

- Este meticulos, oricum.

-Nu îmi place asta, Matt. Pentru întâia oară, o emoţie reală apăru în glasul şi în ochii ei. Mă simt... nu ştiu, murdară, când mă gândesc că el îşi bagă nasul în viaţa oamenilor din cauza mea.

Nu foarte relaxat, Matt îşi strecură un braţ în jurul umerilor ei.

-Uite ce e, scumpo, dacă faptul că el cotrobăie prin câteva secrete din viaţa mea ajută să dăm de cap chestiei ăsteia, atunci merită. Tăcu o clipă, apoi îşi drese glasul. Ce a aflat?

- Despre tine?

- E un punct bun de pornire.

- Nu ştiu.

Oftând îndelung, îşi sprijini capul pe umărul lui. Soarele dispăruse complet, lăsând doar o urmă de culoare care străbătea norii.

- I-am spus că nu vreau să ştiu, Matt. A început să îmi dea informaţii despre oameni ca Larry şi James Brewster, şi nu mi-a plăcut absolut deloc.

încă îşi putea aminti dezaprobarea lui rece faţă de laşitatea ei. Chantel scrâşni din dinţi la această amintire.

- Am căzut de acord că voi lua măsurile de

precauţie necesare şi că el va ţine pentru el orice informaţii obţine.

El aprinse cu o mână bricheta de argint cu monogramă cu care se juca.

-Asta înseamnă să îţi îngropi capul în nisip, Chantel.

-Nu îmi pasă.

- Ascultă, nu există nimeni, chiar nimeni, trecut de vârsta de douăzeci de ani care să nu fi făcut ceva de care să îi fie ruşine, ceva care ar prefera să rămână ascuns. Se mută de pe un picior pe celălalt, dar rămase realist. Quinn are dreptul de a investiga – şi nimic din ceea ce află nu ajunge mai departe.

- Mulţumesc pentru votul de încredere.

Quinn se opri în uşă şi îi studie. Matt avea un braţ în jurul ei. Capul lui Chantel se odihnea pe umărul lui în timp ce lumina slabă, ce pătrundea prin fereastra din spatele lor, se aşternea pe părul ei. Părea în largul ei cu el, îşi dădu seama Quinn, cu un fior de ranchiună. Părea ca şi cum ar fi fost mulţumită să se cuibărească lângă el şi să stea aşa ore întregi.

- Eu sunt cel care ţi l-a recomandat, zise Matt cu le- jeritate. Mi-ar displăcea foarte tare să spun că am făcut o greşeală.

- Nu ai făcut. Quinn merse la bar şi îşi turnă o porţie dublă de coniac. Ce ai mai făcut, Matt? Am crezut că te vom vedea mai des.

- Am fost ocupat.

Simţind tensiunea dintre ei, Chantel făcu un pas în faţă.

- încetează, îi spuse ea lui Quinn. Nu te lua de el.

- îmi spui din nou cum să îmi fac treaba,

îngeraş.

- Nu îţi voi permite să îmi interoghezi prietenii.

Quinn dădu coniacul peste cap.

- Păcat că mi-am lăsat bastonul sus.

- De ce nu luăm loc? Matt puse o mână pe umărul lui Chantel. Apreciez asta, scumpo, dar nu este nevoie. Privirea i se întâlni cu a lui Quinn. Bănuiesc că, atunci când i-am spus lui Chantel să te angajeze, ar fi trebuit să îmi dau seama că vei afla.

Quinn îi întâlni privirea, dar nu lăsă să se vadă ce simţea.

- Da, ar fi trebuit.

- Ce să afle? întrebă Chantel.

Quinn ridică paharul în semn de salut.

- Poate ai vrea să îi spui tu însuţi.

- Da, aş vrea. Ia loc, Chantel! Când ea nu făcu decât să îl privească, Matt o strânse uşor de un umăr. Te rog, ia loc!

Ea simţi învolburarea, acum familiară, din stomac în timp ce alese un scaun.

- în regulă, stau jos.

- în urmă cu vreo câţiva ani, aproape zece, am avut nişte probleme financiare.

îşi recupera coniacul şi luă o înghiţitură zdravănă.

- Matt, nu trebuie să îmi povesteşti despre asta.

- Ba da. Aruncă o privire înapoi, către Quinn. Vreau să auzi de la mine. Ridică o mână, înainte ca ea să apuce să protesteze din nou. Ascultă ce am de spus. Când voi termina, poate că nu mă voi mai simţi ca şi cum aş sta cu o sabie deasupra capului.

- Bine, zise ea, dar mâna ei stângă se mişca fără astâmpăr pe braţul scaunului.

- Jocuri de noroc, zise el cu o urmă de teamă în voce.

-Matt, este absurd. Aproape că izbucni în râs. Nu joci nici măcar pe beţe de chibrit.

-Acum. Dar atunci... Nu mă puteam abţine să nu pariez pe cai. Cu un zâmbet autoironie, îşi întoarse din nou privirea către ea. Este o nebunie, iar a mea lua amploare, până când am pariat mai mult decât îmi puteam permite. Eram disperat. împrumutasem bani de la un anumit grup de oameni – genul care îţi rup oase mici din corp dacă nu îşi primesc plata săptămânală.

- Vai, Matt!

-Aveam nevoie de zece mii, pe care nu îi aveam. Am falsificat un cec. Un cec al unui client. închise ochii înainte de a lua o altă înghiţitură. Chantel rămase în tăcere. Desigur, nu a durat mult ca lucrul acesta să iasă la lumină. Clientul meu nu a vrut publicitate, aşa că nu a depus plângere. Mi-am ipotecat sufletul, apoi am amanetat restul ca să îi înapoiez banii. Ai putea considera ăsta momentul de cotitură al vieţii mele. De data aceasta râse, dar fără urmă de umor. Cariera mea era în pericol, aşa că m-am analizat serios. Pentru că ceea ce am văzut m-a zguduit foarte tare, m-am înscris într-o organizaţie pentru cei obsedaţi de jocurile de noroc. Sunt aproape opt ani de când nu am mai jucat. Deşi pariurile aproape că mi-au ruinat viaţa, trebuie să mă lupt în fiecare zi cu nevoia de a face măcar un pariu. Puse paharul jos şi o privi. Dacă vrei alt

agent, voi înţelege.

Ea se ridică uşor şi merse la el. Fără nici un cuvânt, îşi puse braţele în jurul lui şi îl trase aproape. Peste umărul lui, ea îi aruncă lui Quinn o privire lungă, ce nu spunea nimic.

-Nu vreau alt agent. Ştii că insist să îl am pe cel mai bun.

Cu un râset înăbuşit, el o sărută pe frunte.

- Eşti o femeie specială.

- Cineva îmi spune asta mereu.

Ii strânse cu putere degetele, iar ea simţi cât de umede erau palmele lui.

-Nu te-aş dezamăgi, Chantel.

- Ştiu.

O sărută din nou, înainte de a se retrage.

-Trebuie să plec. Mă vei suna dacă pot ajuta cu ceva?

- Desigur.

Se întoarse către Quinn. Cei doi bărbaţi se studiată preţ de o clipă dintr-o parte în cealaltă a încăperii. Dacă exista regret din partea vreunuia, nu arătară.

- Ai grijă de ea.

-Asta intenţionez.

Cu un salut scurt din cap, Matt ieşi. Chantel se întoarse imediat către Quinn.

-Cum ai putut? Cum l-ai putut umili în felul acela?

- Era necesar.

Dar, necesar sau nu, îi lăsase un gust neplăcut. Quinn îşi mai turnă un pahar de coniac, ştiind că gustul nu avea să dispară cu uşurinţă.

- Necesar? De ce? Ce are de-a face o

datorie la jocuri, din urmă cu aproape zece ani, cu ce mi se întâmplă acum?

- Dacă un bărbat face o obsesie pentru un lucru, poate face şi pentru altul.

- Este ridicol.

-Nu, este adevărul.

Ea fu cutremurată – nu de teamă, ci de mânie.

- Matt Burns nu a încercat niciodată să fie pentru mine altceva decât agentul şi prietenul meu. Şi a avut ocazii din plin.

- Lai fi permis?

Chantel luă o ţigară, apoi încercă de trei ori să aprindă bricheta înainte de a reuşi.

- Ce legătură are asta?

El se apropie, încolăcindu-şi cu tărie mâna în jurul braţului ei.

- I-ai fi permis?

-Nu. Ridicându-şi capul, suflă fumul. Nu.

- Iar el o ştie. Când ea îşi trase braţul, el o privi cum se plimbă prin încăpere. Te pricepi la scenarii. Incear- că-l pe acesta. Omul lucrează pentru tine ani în şir, te priveşte zburând direct în vârf. Te-a ajutat, pas cu pas, să creezi iluzia aceea de sexualitate rece, glacială. Poate îşi doreşte ceea ce te-a ajutat să creezi.

Pe şira spinării îi trecu un fior, dar ochii îi rămaseră calmi şi indiferenţi când se întoarse către el.

-Nu merge, Doran.

- Ba da, la fel ca orice altceva.

- Nu, nu merge. Teama revenise. Se străduia din răsputeri să nu o arate. Un bărbat pe care îl cunosc, de care sunt apropiată de ce

nu m-ar aborda în mod deschis?

- Pentru că este un bărbat pe care îl cunoşti, de care eşti apropiată, contracară Quinn. Ştie că nu are o şansă cu tine la nivelul acela.

Nerăbdătoare, ea îşi stinse ţigara.

- De unde ar şti dacă nu a întrebat niciodată?

Quinn îi puse o mână pe obraz ca să o oprească din plimbarea ei neliniştită.

-Nu crezi că un bărbat ştie când o femeie este interesată?

Mângâindu-i bărbia cu degetul mare, o aduse mai aproape. Acel *ceva* era prezent, aşa cum fusese de la început, vibrând între ei. Ea simţise, la naiba, ştia că ea simţise, deşi refuza să o arate.

- Nu crezi că se poate uita la o femeie, să vadă felul în care ea îl priveşte şi să ştie dacă vor fi iubiţi? continuă el.

Ea puse o mână pe încheietura lui şi i-o îndepărtă cu grijă. Işi simţea pielea ca şi cum avea să rămână fierbinte ore întregi.

- Sunt obosită, îi spuse ea. Merg la culcare.

Rămas singur, fu tentat de coniac. Pentru că părea o scăpare prea uşoară, îi întoarse spatele. Ieşi ca să cerceteze împrejurimile.

Chantel descoperi că îi era din ce în ce mai greu să adoarmă. În orele târzii ale nopţii se întorcea de pe o parte pe cealaltă, apoi cădea într-o moţăială, doar ca să se trezească din nou, agitată şi ameţită, ca să se întoarcă din nou când pe o parte, când pe cealaltă. De

câteva ori fusese tentată să renunţe şi să facă rost de o reţetă pentru pastile de dormit. De fiecare dată, îşi amintea promisiunea ei de a nu se mai amorţi niciodată împotriva presiunii, fie ea personală ori profesională.

Se gândi la Matt, la dezgustul faţă de el însuşi şi la regretul din vocea lui în timp ce îi spunea ceva ce chiar nu era treaba ei.

Se gândi la Quinn, ferm şi rigid, dar oferindu-i lui Matt şansa de a se justifica.

Destul de ciudat, se gândi la fratele ei şi la o ceartă pe care o avuseseră când ea era adolescentă. Trace ameninţase să îi spargă faţa unui băiat dacă acesta devenea prea familiar cu ea. Chantel îşi aminti că fusese furioasă pe el pentru că se băgase şi îşi aduse aminte că le spusese tuturor că putea să facă faţă singură.

De ce nu deţinea acum controlul?

întotdeauna reuşise. Atunci, chiar şi Trace ştiuse că nu avea nevoie de el să îi ia apărarea. Poate pentru că fusese una din trei încă din pântece, fusese născută gata să facă faţă singură propriilor probleme. Avusese parte de tragedii, pierderi personale şi deziluzii, dar reuşise întotdeauna să îşi găsească drumul. Acum, nu lupta, deşi ar fi trebuit să o facă. Nu fusese niciodată necesar să caute protecţia unui bărbat, şi totuşi...

Apoi se gândi din nou la Quinn şi la promisiunea lui de a o proteja. Voia să îl creadă. Când el era acolo, chiar lângă ea, îl credea.

Dar acum era toiul nopţii, şi creierul ei era înceţoşat. Nu voia decât să doarmă.

Cearceafurile se răsuciră în jurul ei când se întoarse din nou de pe o parte pe cealaltă şi, în cele din urmă, adormi.

Când sună telefonul, bâjbâi după el. Pe jumătate visând, se gândi că era mama ei, care o suna să o certe că întârziase la repetiţie.

- Da, mormăi ea în receptor. Da, vin.

-Nu pot dormi. Nu pot dormi din cauză că mă gândesc la tine.

Şoapta avea ceva adânc, disperat şi o şocă pe Chantel, trezind-o imediat.

-Trebuie să încetezi cu asta.

- Dar nu pot. Am încercat, dar nu pot. Nu ştii ce îmi faci? De fiecare dată când te văd, de fiecare dată când sunt lângă tine, eu...

-Nu! strigă ea în telefon. Apoi, spre dezgustul ei, începu să plângă. Te rog, lasă-mă în pace! Te rog. Nu mai vreau să aud nimic.

Dar îl putu auzi când îşi îngropă faţa în pernă. îl putea auzi când dădu să închidă telefonul. Chiar şi apoi, îi putea auzi glasul răsunându-i în cap. Chantel se făcu ghem şi dădu frâu liber lacrimilor.

Quinn privea în gol pe fereastră când sună telefonul. Blestemând, o luă la fugă prin încăpere, sperând să ajungă la el înainte să o trezească pe Chantel. Dar şoapta începuse deja. Pentru o clipă, i se păru că recunoaşte ceva... un tipar în felul de a vorbi, un accent ori un mod aparte de exprimare. încercă să se concentreze la asta, să blocheze vorbele în sine şi teroarea lui Chantel. Gura i se strânse într-o linie mohorâtă când o auzi pe Chantel

implorând, apoi începând să plângă. O auzi închizând telefonul, apoi auzi un bărbat plângând, înainte ca legătura să fie întreruptă.

După ce trânti receptorul, Quinn îşi îngropă mâinile în buzunare, cu degetele strânse pumn. Pierduse ceva, poate ceva de importanţă vitală, pentru că obiectivitatea şi concentrarea lui fuseseră întrerupte atunci când ea începuse să plângă.

Femeia asta îl făcea să fie moale. Nu putea îngădui aşa ceva. Nu avea să îngăduie asta. Trebuia să o lase singură. Ea voia să fie singură. Nu i-ar fi plăcut ca el să o vadă acum, când îşi pierduse controlul. O femeie ca Chantel plângea în singurătate. Chiar dacă ar fi căutat consolare, ultima persoană de la care ar fi dorit-o era el. împotrivindu-se unui sentiment copleşitor de furie şi neputinţă, merse din nou la fereastră.

Ea păruse atât de înspăimântată.

Nu o putea lăsa singură acum. „Nu acum", se gândi el, lovind uşor cu mâna încleştată pe pervaz. Poate că dorea să fie singură, dar avea nevoie de el. Spera doar să îşi poată da seama de ceea ce trebuia să facă odată ce ajungea lângă ea.

Câteva raze din lumina lunii intrau pe fereastra ei. Prefăceau totul în argint. Intră în linişte, sperând că ea adormise din nou şi că putea doar să vadă ce făcea, poate să stea un pic cu ea, fără ca ea să îşi dea seama. Dacă ea ar fi ştiut cât de tare îşi dorea să fie cu ea, să o protejeze – la naiba, să o preţuiască –, nu i-ar fi oferit toate astea un motiv în plus să îl dea la o

parte?

Nu mai fusese niciodată nevoit să fie prudent cu o femeie. Pentru că, fu obligat să admită, nici o femeie nu contase cu adevărat – până la ea. Şi ea conta prea mult.

Nu dormea. Quinn îi putu auzi suspinele înfundate în timp ce se îndreptă către pat. Se opri pe loc, îngrozit de sunetul slab, neajutorat. Ştia cum se auzea o grenadă când exploda şi arunca şrapnele cu viteză în aer. Auzise zgomotul terifiant de foc de armă şi sunetul indescriptibil al unui glonţ care pătrunde în carne. Acelea erau lucruri pe care le înfruntase cu mai multă încredere decât înfrunta acum suspinele tăcute ale lui Chantel.

Dacă ar fi fost mânioasă, ar fi putut să facă un joc din asta. Dacă ar fi fost doar înspăimântată, ar fi putut să o scoată din starea aceea cu insulte. Dar ea plângea.

Fără zgomot, merse până la marginea patului şi se lăsă pe vine. Voia să fi ştiut cuvintele potrivite, dar nu le ştia, aşa că puse o mână pe mâna ei. La atingerea lui, ea ţâşni, ţipând.

- Eu sunt. Doar eu. îi luă ambele mâini şi i le strânse cu putere. Linişteşte-te! Nimeni nu îţi va face rău.

- Quinn. Mâna îi rămase fără vlagă în a lui, apoi se încordă din nou când încercă să îşi recapete controlul. M-ai luat prin surprindere.

- Iartă-mă! Lumina lunii era destul de puternică încât să îi poată vedea chipul şi obrajii uzi de lacrimi. Eşti bine?

- Da. Avea o strângere dureroasă în piept,

iar gâtlejul îi era iritat din cauza lacrimilor nevărsate. Da, sunt bine. Bănuiesc că ai auzit telefonul.

- L-am auzit. Dădu drumul mâinilor ei de teamă să nu îi rupă degetele. Să îţi aduc ceva? Apă? îşi băgă din nou mâinile în buzunare. Orice?

- Nu. Nu am nevoie de nimic. Işi trecu podul palmelor peste faţă ca să îşi şteargă lacrimile. Nu l-am putut ţine de vorbă. Pur şi simplu, nu am putut.

- Este în regulă.

- Nu, nu este. Aducându-şi genunchii la piept, îşi sprijini capul pe ei. Este problema mea, şi, atâta vreme cât voi fugi de ea, nu va dispărea. Tot ce ai spus până acum s-a adeverit, tot ce ai făcut a fost bine, iar eu nu am făcut ceea ce trebuia să fac.

-Nimeni nu te învinovăţeşte, Chantel.

întinse din nou mâna spre ea, să îi atingă umerii catifelaţi, cocârjaţi de disperare. Dându-şi seama, Quinn se opri şi îşi îndeştă mâna.

-Ar trebui să dormi un pic.

-Da.

Luptă împotriva propriei neputinţe. De unde îi venise ideea stupidă că ea avea nevoie de el? Nu ştia să consoleze şi să aline. Nu ştia vorbele frumoase care să o relaxeze şi să o ajute să adoarmă din nou. Nu ştia nimic în afară de furia care clocotea înlăuntrul lui şi de dorinţa înverşunată de a o proteja. Nici una din acestea nu aveau să îi fie de ajutor acum.

- Uite ce e, pot să îţi aduc ceva. Cobor şi îţi fac... nu ştiu... nişte ceai.

Cu faţa lipită încă de genunchi, ea strânse

tare din pleoape.

-Nu, mulţumesc. Voi fi bine.

- Fir-ar să fie, vreau să fac ceva. Explozia se smulse din el înainte să o poată opri. Nu suport să te văd astfel. Lasă-mă să îţi aduc nişte aspirină sau să stau pe scaun până când adormi. Ceva. Nu îmi poţi cere să te las singură.

-Ţine-mă în braţe. Vorbele ieşiră într-un suspin în timp ce îşi înălţă capul. Ai putea să mă iei în braţe un minut?

El se aşeză lângă ea şi, strângând-o în braţe, îi puse capul pe umărul lui.

-Sigur. Cât timp doreşti tu. Dă-i drumul şi plângi, îngeraş.

Ea nu avu puterea să se împotrivească şi nici nu mai voia să o facă. Cu braţele lui puternice în jurul ei, lăsă lacrimile să curgă cu toată forţa. Quinn o îmbrăţişă cu putere şi îi murmură lucruri despre care spera el că aveau să o ajute, lucruri pe care nici măcar nu era sigur că ea le auzea. Când începu să se liniştească, îi dădu la o parte părul de pe faţă şi nu spuse absolut nimic.

- Quinn?

-Mda?

- Mulţumesc.

- Oricând.

- Nu voi face un obicei din asta. Işi trase nasul. Ai o batistă?

-Nu.

Reticentă la a se mişca fie şi un milimetru, ea întinse mâna după un şerveţel aflat pe

măsuţa de lângă pat.

- Mi-am imaginat că un bărbat ca tine ar lua-o la goană când o femeie începe să – îşi trase din nou nasul – se smiorcăie.

-Asta e diferit.

Ea îşi înălţă capul. Ochii îi erau umflaţi, iar obrajii – brăzdaţi de lacrimi.

- De ce?

- Pur şi simplu, este diferit. îi şterse o lacrimă de pe gene. Apoi, deşi se simţi ca un idiot, lăsă umezeala să îi zăbovească pe degetul mare. Te simţi mai bine?

- Da. Aşa era, în mod inexplicabil, pentru că nu crezuse niciodată că lacrimile rezolvau ceva. Acum, când ele fuseseră vărsate, se simţea secată şi stânjenită. Aş, ah... aş aprecia dacă până dimineaţă am uita amândoi despre izbucnirea aceasta.

-Nu îţi îngădui niciodată să cedezi, aşa-i?

-Urăsc să plâng.

Spuse asta cu o fermitate plină de amărăciune, încât el îşi dădu seama că, mai demult, ea vărsase lacrimi fierbinţi pentru ceva. Ori pentru cineva.

-Şi eu.

Asta o făcu să zâmbească.

- Eşti un tip cumsecade când depui un pic de efort.

- încerc să nu o fac des.

îi mângâie din nou părul înainte de a o trage mai aproape. Descoperise că nu fusese chiar atât de dificil să consoleze. Nu era aşa rău să fie nevoie de tine.

- Crezi că acum poţi să dormi? o întrebă.

- Cred că da.

îşi închise ochii, descoperind că se simţea extraordinar de bine să îşi lase obrazul să se odihnească pe al lui.

El îşi trecu mângâietor o mână pe spinarea ei, apoi deveni tensionat când simţi că mătasea face loc pielii.

- Mâine este duminică. Poţi sta în pat toată ziua.

- Am o şedinţă foto la ora unu.

Cu ochii închişi încă, exploră cu vârfurile degetelor muşchii umerilor lui.

- O poţi anula.

-Voi fi în regulă. Fotograful şi-a făcut timp pentru mine în funcţie de programul filmărilor.

-Atunci, ar fi bine să te odihneşti, altfel vei arăta ca naiba.

- Mulţumesc din suflet.

- Cu plăcere.

Când se îndepărtă, ea îşi înălţă capul şi îi zâmbi. Degetele lui se încordară pe umerii ei şi ale ei pe umerii lui, iar zâmbetul ei se stinse. Nevoia vibra între ei cu atâta disperare, încât făcea aerul să zumzăie.

-Ar fi mai bine să plec.

-Nu.

Ea ştia că decizia fusese deja luată, poate chiar dinainte de a se fi întâlnit. Inima ei tocmai acceptase asta. Iubea. Nu mai putea schimba asta. Până acum, până la el, nu ştiuse cât de mult avea nevoie de şansa de a iubi din nou.

-Vreau să rămâi. îşi lunecă mâinile pe umerii lui. Vreau să faci dragoste cu mine.

Durerea, care începuse să pulseze doar

privind-o, deveni ascuţită şi înţepătoare – o senzaţie dureros de dulce. Mâinile ei se simţeau atât de reci pe pielea lui. Ochii ei păreau atât de calzi şi de întunecaţi. Lumina lunii cădea peste ea ca un vis, dar el nu îşi putea permite să uite realitatea.

- Chantel, te doresc atât de mult în clipa asta, încât abia dacă mai pot respira. Dar... îşi alunecă mâinile pe încheieturile mâinilor ei. Nu ştiu dacă aş putea trăi cu faptul că asta s-a întâmplat între noi pentru că ai fost speriată şi nesigură.

Un surâs îi curbă buzele în timp ce şi le apropie de ale lui.

- încă nu ţi-ai dat seama că ştiu prea bine ce vreau? îşi întoarse uşor capul, în aşa fel încât sărutul ei îi atinse bărbia. Nu ai spus că un bărbat ştie chiar şi doar după felul în care o femeie îl priveşte? Nu poţi vedea felul în care te privesc?

- Poate că văd doar felul în care îmi doresc să mă priveşti.

Dar degetele i se afundaseră în părul ei.

- îmi doresc să rămâi, repetă ea, nu pentru că îmi este teamă. îmi doresc să rămâi datorită felului în care mă faci să mă simt când mă săruţi. Când mă ţii în braţe. Când mă atingi. îşi frecă obrazul de al lui. Vreau să rămâi pentru că mă poţi face să uit că mai există altceva în afara acestei încăperi.

Ceva se frânse înlăuntrul lui. Unii l-ar numi control. Cu un blestem, îşi înfipse mai adânc mâinile în părul ei şi îi luă cu asalt gura.

Ea era toată întunecime, şi disperare, şi dorinţă. Era afrodiziac pur. îngenunchind

amândoi pe pat, el îşi lăsă visurile să prindă viaţă şi îi potopi cu sărutări chipul, părul, gâtul. Parfumul, care făcea atât de mult parte din ea, i se împrăştie prin creier ca o ceaţă. Iar ea tremura. Nu la comandă, ci de plăcere, de plăcerea pe care el i-o dăruia. Pe jumătate nebun, el îi strivi buzele din nou şi îi gustă pasiunea.

Niciodată înainte şi, era sigură, niciodată după aceea, vreun alt bărbat nu reuşise şi nu avea să reuşească să o aducă la viaţă în felul acela. Niciodată până atunci şi niciodată după aceea nu avea să dorească astfel. Trupul ei era ca un cuptor, pompând fierbinţeală şi energie în timp ce mintea îi era inundată de un caleidoscop splendid de senzaţii. Nu, niciodată nu avea să îi mai dea un bărbat asta, pentru că exista un singur bărbat. Cumva, ştiuse asta încă de la început.

Totul era atât de clar! Simţi asprimea bărbiei lui pe umărul ei, simţi cum salteaua se lasă sub greutăţile lor unite când îngenuncheată. Putea vedea lumina lunii pe pielea lui în timp ce îşi trecu mâinile peste umerii lui şi apoi mai jos. Muşchii lui se încordară la atingerea ei, iar ea putu auzi şuieratul moale al respiraţiei lui tremurătoare. Disperarea dădea gust săruturilor lui şi înteţea propria dorinţă. Un caleidoscop, un vârtej, o cursă. Parfumurile din grădina ei se strecurată în încăpere. Cu un gângurit de încântare, ea îşi coborî buzele pe umerii lui şi muşcă uşurel.

Un bărbat îşi putea pierde minţile şi sufletul în faţa ei. Quinn îşi simţi pieptul strângându-i-se când îşi trecu mâinile pe deasupra ei.

Durere şi putere... erau ambele împletite împreună în nevoia lui de ea. 11 făcea să sufere şi să zboare, prin simpla ei prezenţă în braţele lui.

Nu era doar perfecţiunea formei şi a chipului, ci sexualitatea sălbatică, dezlănţuită pe care o încastrase în gheaţă scânteietoare. Lăsată liberă, aceasta era o cutie a Pandorei de emoţii, unele întunecate, unele periculoase, altele disperat de incitante.

Nu avea să i se opună. Nu o putea face. O putea simţi tremurând, o auzea gemând când o atingea, şi o gusta, şi o tachina. Pielea ei era fierbinte, deja umedă. Respiraţia ei se oprea rostind numele lui. în seara aceasta, chiar dacă era doar în seara aceasta, avea să o facă la fel de înnebunită cum era el.

îi adună părul în mâna lui, trăgându-i capul pe spate ca să îi lase expusă linia albă lungă a gâtului. Pulsul ei bătu nebuneşte când el îşi trecu limba peste gât. Mâinile ei se plimbară pe pieptul lui, apoi coborâtă, şi muşchii abdomenului lui zvâcniră la atingerea ei. Când ea trase de capsa blugilor lui, el îi găsi un sân prin mătasea subţire pe care ea o purta. Când supse în gura lui atât mătasea, cât şi carnea ei, ea se încordă şi se lipi de el, tremurând. Gâtlejul ei se umplu de murmure neînţelese de plăcere, şi îi coborî blugii peste şolduri.

Atingerea mâinilor ei pe trupul lui îi alungă din minte orice gând raţional. Dintr-o mişcare înnebunită, sfâşie mătasea de pe ea, rupând-o chiar pe mijloc. Icnetul ei fu înăbuşit de gura lui, în timp ce o trase în jos, sub el.

El nu mai putea gândi. Putea doar să simtă.

Când se afundă înăuntrul ei, ea era atât de caldă, atât de umedă. Se întrebă dacă nu cumva un bărbat putea muri fi- indu-i îndeplinită cea mai mare dorinţă. Apoi ea era înfăşurată în jurul lui, conducându-l chiar dacă el căuta să o conducă pe ea. O putea vedea, cu părul împrăştiat pe cearceafurile albe mototolite, cu ochii pe jumătate închişi şi cu buzele uşor deschise, în timp ce respiraţia îi tremura.

- Quinn.

Numele îi fu şoptit de către ea, în timp ce era învăluită de valuri titanice de senzaţii. Căldură, lumină, vânt. Nimic nu o pregătise pentru asta. încercă să îi spună, dar buzele lui fură din nou peste ale ei. Ea făcea acum parte din el. Uşurarea veni într-un potop care o lăsă prea uimită ca să mai poată vorbi.

Ea nu ştia ce să spună. Oare el aştepta nişte fraze inteligente, nişte cuvinte uşoare? Nu era posibil să îi explice că nu se mai dăruise decât unui singur alt bărbat şi că niciodată, cu adevărat niciodată, astfel. Dacă nu ar fi contat atât de mult – dacă el nu ar fi contat atât de mult –, era sigură că ar fi reuşit să vină cu ceva care să rupă lunga tăcere şi tensiunea pe care o simţea crescând din nou.

El nu ştia ce să spună. O posedase ca un nebun. Ea merita ceva mai bun, mai multă grijă, cu siguranţă mai multă fineţe. Dacă nu şi-ar fi pierdut controlul! Dar şi-l pierduse, îşi reaminti nemilos Quinn. Nu putea schimba asta, la fel cum nu putea schimba faptul că

stricase ceea ce ar fi putut lua naştere între ei. Nu putea să spere decât că nu era prea târziu ca să repare asta.

Amândoi devenită încordaţi, apoi se întoarseră unul spre celălalt şi îşi rostiră numele unul altuia în acelaşi timp. Stânjeneala dură doar o clipă, înainte de a-şi zâmbi reciproc.

- Mă gândeam că aveai dreptate, începu ea, legat de faptul că aş avea nevoie de un scenariu. Nu mă pot gândi la ce aş putea spune.

-Am aceeaşi problemă eu însumi. Ii luă mâna şi i-o duse la buze. Cred că am fost un pic cam dur.

-Da?

Amuzată şi uşurată, Chantel pipăi în căutarea a ce mai rămăsese din furoul de mătase. Ridicând dintr-o sprânceană, îl lăsă să cadă pe pieptul lui.

Quinn frecă materialul între degetul mare şi cel arătător.

-Ai putea să mi-l scazi din nota de plată.

- Asta intenţionez. Trei sute cincizeci.

-Trei sute cincizeci? Se ridică într-un cot şi examină cu mai multă atenţie mătasea sfâşiată. Trebuie să fii nebun să cheltuieşti atâta pe ceva în care dormi.

- îmi place să mă răsfăţ. Ca să îşi sublinieze spusele, se aplecă şi îi muşcă uşor buzele. Şi, având în vedere circumstanţele, cred că este drept să îţi scad jumătate din preţ.

-Jumătate?

-A fost un efort comun. Zâmbi şi îi mângâie pieptul cu un deget. Şi apoi, a meritat.

- Ce anume? Mâna îi urcă pe piciorul ei şi i se odihni pe şold. Eşti sigură?

- Ei bine, sunt o femeie prevăzătoare, şi ştii ce se spune în domeniul acesta.

- Nu. Părul ei îi atinse umerii când se aplecă deasupra lui. Ce se spune?
- Dubla doi, oftă Chantel, lăsându-se peste el.

capitolul 8

-Quinn, te asigur, asta va lua cel puţin trei ore, poate patru.

Chantel ieşi din maşină, apoi se întinse să îşi ia geanta cu îmbrăcăminte din cârligul atârnat lângă uşa din spate.

El observă cât de bine îi venea pe fund fusta strâmtă.

- Pot fi răbdător.

- O şedinţă foto este adesea foarte plictisitoare pentru cei implicaţi în ea, darămite pentru cineva care trebuie să stea acolo, pur şi simplu.

- Lasă-mă pe mine să îmi fac griji pentru asta, o sfătui el şi luă geanta de la ea.

-Trebuie să îmi fac griji. Ştiind că te afli prin preajmă, bombănind printre dinţi, voi fi încordată. Chantel apăsă soneria, apoi îşi coborî ochelarii de soare pe nas, ca să privească pe deasupra lor. Iar încordarea se va vedea în fotografii. Apariţia aceasta în *The Scene este* foarte importantă.

El îi ridică la loc ochelarii pe nas.

- La fel ca tine, de altfel.

Asta o încălzi. Nu mai ştia cum să se prefacă acum că nu era aşa. Chantel se ridică pe vârfuri şi îl sărută în treacăt pe buze.

-Apreciez asta. Dar voi fi în absolută siguranţă. Mar- got va fi acolo să mă coafeze, iar persoana de la machiaj lucrează pe cont

propriu – şi am mai lucrat cu ea. Doamna Alice Cooke. Amândouă trebuie să rămână pe parcursul întregii şedinţe. Voi fi înconjurată de femei care îmi doresc binele.

-Şi de fotograf, îi reaminti el. Nu te voi lăsa singură cu acest Bryan Mitchell sau cu orice alt bărbat.

Chantel încercă să îl corecteze, apoi se gândi mai bine. O femeie avea dreptul să profite de orice avantaj care i se oferea. Trecu un deget peste gulerul cămăşii lui.

- Gelos?
- Prevăzător.
- Bryan Mitchell.

Glasul care veni prin interfon era adânc, liniştit şi feminin.

-Sunt Chantel O’Hurley, pentru şedinţa de la ora unu.

- Fix la timp.

Se auzi un bâzâit mecanic de după uşă, şi apoi aceasta se descuie.

- Bryan Mitchell este o persoană blondă splendidă, înaltă, începu Chantel în timp ce urcară treptele din interior. Avem o prietenie de ani întregi.

Quinn îşi înfăşură degetele în jurul degetelor ei.

- Cu atât mai mult nu te voi lăsa singură cu el. Până când treaba asta va fi rezolvată, singurul bărbat cu care vei avea de-a face de una singură sunt eu.

- Măi să fie! Chantel se opri la uşa atelierului şi îşi aruncă braţele în jurul lui. îmi place asta, murmură ea şi îşi puse buzele peste ale lui.

- Pun pariu.

Bryan se afla în uşa deschisă, zâmbind larg.

- Quinn Doran. Chantel aşeză uşor o mână pe braţul lui. Bryan Mitchell.

Fotograful era, într-adevăr, înalt, blond şi splendid. De asemenea, era femeie. Quinn aruncă o privire către Chantel, în timp ce aceasta zâmbea.

- încântat de cunoştinţă.

Bryan îi întinse mâna, întrebându-se deja dacă avea să îl poată convinge să îi fie model.

- Bine aţi venit în haos, le spuse ea, invitându-i înăuntru cu un gest. încă aranjez lucrurile. Chantel, ştii unde sunt răcoritoarele. Coafeza şi macheuza sunt în camera din spate, purtând o discuţie despre modă. Eu, personal, nu mă pot implica emoţional în disputa legată de posibilitatea ca henna să fie iar la modă vreme bună de acum încolo.

Spunând asta, se îndreptă către o pereche de umbrele albe şi le ajusta.

Chantel merse într-o cămăruţă înghesuită de lângă atelier şi îşi băgă nasul în frigider.

- Quinn, aşa va fi timp de câteva ore. Trebuie să fie altceva ce ţi-ai dori să faci.

El le putea auzi pe celelalte două femei sporovăind în încăperea din spate. Ceva legat de măşti cosmetice şi operaţii estetice la ochi.

-Mă pot gândi la cel puţin două duzini.

-Atunci, mergi şi fă-le.

Chantel puse jos sticla de apă minerală ca să îi ia ambele mâini.

- Bryan a instalat sistemul de securitate cu vreo două luni în urmă, când au avut loc o serie

de jafuri în cartier. Nu trece nimeni de uşa de afară decât dacă ea o deschide. Sunt înconjurată de femei care se vor agita în jurul meu preţ de câteva ore, iar tu ne vei distrage atenţia tuturor. Mergi şi joacă handbal sau ceva.

Ea avea dreptate. Avea să fie în siguranţă aici, iar el le-ar fi stat în cale – pe lângă că avea să fie teribil de plictisit. Şi apoi, i-ar fi prins bine să fie departe de ea pentru vreo două ore – vreo două ore de efort fizic pur. Avea să şi-o poată scoate din sistem prin sport?

- Sala de sport se află la câteva străzi distanţă, mormăi el.

-Care Jim[I]?

- Sala de sport, sublinie el, punându-şi mâinile pe şoldurile ei.

-Te referi la unul dintre locurile acelea cu greutăţi şi maşinării nesuferite care te fac să gâfâi şi să transpiri?

- Mai mult sau mai puţin. Scoţându-şi carneţelul, scrise un nume şi un număr de telefon. Sună-mă când termini, şi voi veni să te iau.

- La Rizzo. îşi păstră chipul fără expresie când îşi ridică privirea către el. Pare serios.

- Sună-mă. Se aplecă să îi muşte uşurel buza de jos. De ce nu te duci să te faci frumoasă?

Ea îşi ţinu braţele în jurul lui, ridicând dintr-o sprânceană.

I În limba engleză, la „sala de sport” se zice gym, de unde şi jocul de cuvinte, (n.tr.)

- Nu sunt deja?

El ştia că ea nici măcar nu pusese mâna pe vreun rimei în dimineaţa aceea. Ochii ei erau albaştri şi strălucitori, iar pielea – luminoasă. Proaspătă şi înviorată, aşa cum era acum, frumuseţea ei era sfâşietoare. Ridică o mână să îi mângâie obrazul.

- Ca o zgripţuroaică.

înainte ca ea să apuce să riposteze, Quinn o apropie de el, furându-i respiraţia într-un sărut care păru să dureze ore în şir. Avea nevoie să ridice greutăţi, se gândi Quinn. Trebuia să scoată – prin efort fizic – o parte din nevoia de ea din organismul lui.

- încearcă să faci ceva cu faţa aia, da?

-Cară-te, Doran.

El îi zâmbi larg, apoi se strecură din nou în atelier. Chantel lăsă să îi scape o răsuflare tremurătoare şi îşi sprijini palmele de blatul aglomerat de lângă frigider. Ea nu putea face nimic şi era aproape gata să recunoască că nu era nimic ce dorea să facă în legătură cu faptul că era îndrăgostită de el. Probabil că era o greşeală, una disperată, dar fusese deja făcută.

Cumva, dacă avea să poată lua înapoi o parte din ea însăşi, nu avea să fie atât de devastată când el urma să plece pe drumul lui. Căci avea să o facă, nu? Un bărbat precum Quinn trăia singur, muncea singur, mergea singur. Când avea să îşi termine treaba, urma să o sărute, să-şi ia rămas-bun şi să plece. Işi prinse între dinţi buza de jos şi îşi îndreptă spinarea. Nu, nu avea să o facă. Nu şi dacă ea putea face ceva în legătură cu treaba asta.

„Vei pierde meciul acesta, Doran”, își promise în sinea ei. Nu exista nici o șansă ca el să plece și să o părăsească.

- Chantel, ești așteptată.

Și ea era gata. Chantel își lăsă băutura pe blat. Era mai mult decât pregătită.

Timp de două ore, munci fără încetare. Părul îi fu cârlionțat, întins, dat cu fixativ și cu gel. Fața îi fu machiată și pudrată. De fiecare dată când își schimba ținuta, părul și chipul îi erau discret modificate pentru a scoate în valoare aspectul. Bryan lucră cu un entuziasm lent și sigur, la fel ca întotdeauna.

- Nu te-am întrebat ce mai face Shade.

- Pune-ți mâna dreaptă pe umărul stâng, o instrui Bryan. Răsfiră-ți degetele. Bun. Shade este minunat. Este acasă, schimbă scutece.

Prinse pe film zâmbetul larg, ștrengăresc al lui Chantel.

- Mi-ar plăcea să văd asta.

- Se pricepe de minune la asta. Este organizat, să știi.

- Ei bine, pot să spun că nu arăți ca și cum ai fi născut cu doar două luni în urmă.

- Cine are timp să mănânce? Ridică bărbia și încearcă să pari distantă. Asta e. Se lăsă pe vine, schimbând unghiurile. Andrew Colby este un stăpân de sclavi.

- Iar tu ești înnebunită după el.

Bryan își coborî aparatul de fotografiat, strălucind toată.

- Este cel mai frumos bebeluș. Eu și Shade i-am făcut pe puțin cinci sute de role de poze. În fiecare zi apare câte o mică schimbare. își

aruncă pe spate coada lungă blondă. Poţi vedea cât de inteligent este chiar şi numai după felul în care se uită la lucruri. Chiar ieri, el... Se întrerupse, izbucnind în râs. Opreşte-mă! Este o obsesie.

-Nu. Chantel zâmbi, deşi junghiul trecător de invidie pe care îl simţi o surprinse. Este minunat.

- Este, ştiu. Nu m-am văzut niciodată în postura de mamă. Işi ridică din nou aparatul de fotografiat. Acum, nu îmi pot imagina viaţa fără Andrew. Ori fără Shade.

- Bărbatul potrivit îţi poate schimba perspectiva, bănuiesc.

Bryan hotărî că expresia de nostalgie ce apăru peste chipul lui Chantel avea să fie cea mai bună poză de până atunci.

- Cu siguranţă, îmi faci munca mai uşoară.

Revenindu-şi, Chantel privi către aparat.

- Cum aşa?

- Intoarce-te într-o parte şi priveşte peste umăr. încă puţin. Fii un pic sexy. Apăsă declanşatorul de patru ori, într-o succesiune rapidă. Este întotdeauna o plăcere să fotografiezi un chip ca al tău, mai ales atunci când dezvălui atât de mult. Dar nu m-am aşteptat la bonus.

- Ce bonus? întrebă Chantel, schimbându-şi poziţia ca să privească peste umăr.

- Nu este nimic mai grozav decât să fotografiezi o femeie îndrăgostită. închide gura, îi zise ea, apoi coborî aparatul de fotografiat ca să îşi destindă umerii.

Uşor, Chantel se întoarse din nou cu faţa

spre Bryan.

- Este atât de evident?

- Nu vrei să fie?

-Nu... da. Nu ştiu. Işi duse o mână la părul aranjat cu grijă. Nu vreau să mă fac de râs.

- Asta cam merge mână în mână cu îndrăgostirea, dar cred că vei supravieţui. Are un chip grozav. Bănuiesc că nu l-ai putea convinge să îmi pozeze.

- Poate dacă îl legi de mâini şi de picioare. Bryan, cum te-ai descurcat cu Shade?

Bryan scoase din buzunar o ciocolată.

-Tu îmi ceri *mie* sfaturi legate de bărbaţi?

Chantel acceptă o pătrăţică de ciocolată.

- Nu lăsa să se afle asta.

-Ai simţit până acum că îţi vine să îl ucizi?

- De câteva ori.

- Faci progrese. Cel mai bun lucru pe care ţi-l pot spune este să laşi lucrurile să meargă de la sine. Am terminat şedinţa. Muşcă din ciocolată. Dacă aş fi în locul tău, nu aş irosi ce a mai rămas din sfârşitul de săptămână.

Sala de sport mirosea a bărbaţi. Bărbaţi transpiraţi, atletici. Aerul era saturat de sudoare şi înjurături. Cei mai mulţi dintre clienţi se dezbrăcaseră, rămânând în pantaloni scurţi, şi doar câţiva îşi puseseră tricouri. Pe un covoraş, un bărbat cu greutăţi pe picioare gemea din greu, făcând o serie de abdomene. În alt colţ, un alt bărbat înjura repetitiv de fiecare dată când ridica bara deasupra capului. Echipamentul era de calitate, dar îşi pierduse

de mult luciul.

Chantel intră alene şi inspiră, cu ambele sprâncene ridicate. Primul care o văzu fu un tânăr care ridica cu două frânghii greutăţi pe un perete. Lucra cu hotărâre, venele de la gâtul lui umflându-se în timp ce îşi rotea braţele. Rămase cu gura căscată şi scăpă frânghiile.

Atentă să îşi ferească fusta, ocoli băncuţa pentru antrenament. Bărbatul se opri din înjurat când ochii îi ieşiră din orbite. Dură mai puţin de zece secunde ca sala de sport zgomotoasă şi plină de aburi să se cufunde în tăcere. Apoi ea îl zări pe Quinn.

Acesta nu observase liniştea subită. Cu spatele către încăpere, lovea sistematic un sac de box. Zgomotul loviturilor era singurul sunet din încăpere. Arăta magnific, cu picioarele depărtate, ochii aprinşi şi spatele puternic încordat în timp ce se concentra să numere. Micul sac maroniu era greu vizibil, căci pumnii lui nu îi dădeau pic de răgaz. Chantel merse până la el, aşteptă o clipă, apoi îşi trecu vârful unui deget pe spinarea lui.

- Bună, dragule.

El înjură şi se roti, cu mâna încă făcută pumn şi ridicată. Chantel ridică dintr-o sprânceană, apoi şi bărbia, de parcă l-ar fi invitat să dea cea mai bună lovitură.

- Ce naiba faci aici?

-Te privesc. împinse sacul cu un deget. Spune-mi, cu ce te alegi dacă baţi chestia asta nevinovată?

- Ţi-am spus să mă suni.

îşi şterse sudoarea din ochi ca să se poată încrunta mai bine.

-Am avut chef să mă plimb. Şi apoi, voiam să văd locul în care un bărbat ca tine se... joacă. în mod deliberat, privi peste umăr şi analiză încăperea. Fascinant.

Fiecare bărbat din încăpere îşi supse burta.

Cu o înjurătură, Quinn o luă de braţ.

- Cred că ai înnebunit. Nu ai ce căuta într-un loc ca acesta.

- De ce nu?

Când trecură pe lângă bărbatul aflat pe băncuţa pentru antrenament, Chantel îi aruncă acestuia un zâmbet strălucitor. Greutăţile zdrăngăniră pe bara de siguranţă.

- încetează, murmură el. Rizzo, voi folosi biroul tău.

-Ah, el unde este? În timp ce el o trăgea afară, Chantel aruncă o privire înapoi. Mor de nerăbdare să îl întâlnesc.

-Taci din gură! Trebuie să intri aici cu astfel de picioare?

- Doar cu astea pot umbla.

- Şezi. O împinse pe un scaun rupt, de plastic. Ce naiba ar trebui să mă fac cu tine?

-Ai dori un răspuns cu mai multe variante?

-Asta nu e de glumă, la naiba! împinse lucrurile împrăştiate pe birou până când găsi un pachet mototolit de ţigări Camei. Ascultă, Chantel, am avut o înţelegere. Trebuia să mă suni. Sunt motive pentru asta.

Scoase o ţigară din pachet şi o aprinse.

-Quinn, este o după-amiază frumoasă şi nu

erai departe. Nu am prea multe ocazii de a mă plimba prin Los Angeles, şi nu am putut rezista. Dacă ai de gând să îmi spui că nu pot merge pe jos câţiva metri pe o stradă publică în lumina zilei, o să ţip ca isterica. Aruncă o privire către uşă. Nu îmi pot imagina ce ar crede... ăă... asociaţii tăi despre asta.

El suflă un şuvoi lung de fum, apoi strivi ţigara într-o grămadă de tabac maro şi hârtie albă.

-Nu mergi nicăieri fără mine. Ai avut instrucţiuni, Chantel, şi am avut încredere în tine că le vei urma.

-Ah, înveseleşte-te!

Se ridică şi îşi puse palmele pe pieptul lui gol.

-Transpir ca un porc, mormăi el, apucându-i încheieturile.

- Am observat. Nu ştiu ce anume îi atrage pe bărbaţi într-un loc care miroase a şosete vechi, dar, dacă aşa te menţii în formă – îl privi aprobator de sus în jos aş putea fi nevoită să fac o sală de sport acasă.

-Nu schimba subiectul.

- Care era subiectul?

-Nu vreau să ţi se întâmple nimic.

Ea îşi atinse cu limba buza superioară şi se apropie un pic de el.

- De ce? Deja ai fost plătit pentru săptămâna aceasta. -Nu îmi pasă de afurisiţii de bani, zise el cu vehemenţă.

- De ce anume îţi pasă, Quinn?

- De tine. O spusese printre dinţi, înainte să se în- toarcă. Crezuse că avea nevoie de spaţiu, doar un pic de spaţiu şi de timp, ca să

îşi recapete echilibrul. Nu exista destul spaţiu în întreaga lume. Să nu mai faci niciodată una ca asta, continuă el.

- În regulă. îmi pare rău.
- Trebuie să fac duş. Stai aici, înăuntru.

Când uşa se trânti în urma lui, Chantel se aşeză din nou. Lui îi păsa. îşi închise ochii şi savură conştientizarea acelui lucru. El ţinea la ea. Dacă îl făcuse să o spună, următorul pas era să îl facă să îi şi placă.

- Cât timp vei continua să fii mânios?

Mergeau către casă, cu capota ridicată. Chantel lăsase ca primul sfert de oră să treacă în linişte.

-Nu sunt supărat.

- Strângi din dinţi.
- Consideră-te norocoasă că asta este tot ce fac.
- Quinn, am spus deja că îmi pare rău. Nu îmi voi cere din nou scuze.

-Nimeni nu îţi cere să o faci. Luă o curbă. Ceea ce îţi cer este să iei în serios situaţia în care te afli.

-Nu crezi că o fac?

-Nu după şmecheria aia mică pe care ai făcut-o azi după-amiază.

Ea se foi în scaun. Vântul îi ridică părul şi i-l ciufuli în timp ce ea se enervă.

- încetează să mă tratezi ca pe un copil. înţeleg perfect situaţia în care mă aflu. Trăiesc cu ea zi de zi, noapte de noapte. De fiecare dată când sună telefonul, de fiecare dată când îmi verific corespondenţa. Când merg noaptea

la culcare, la asta mă gândesc. Când mă trezesc dimineaţa, la asta mă gândesc. Dacă nu pot avea o oră, din când în când, în care să dau la o parte lucrul acesta, voi înnebuni. încerc să supravieţuiesc, Doran. Nu îmi vorbi ca şi cum aş fi iresponsabilă.

Se mişcă iar, îndepărtându-se, şi tăcerea domni din nou. „Am dreptate”, îşi spuse Quinn în sinea lui, în timp ce micşoră viteza. Dar şi ea avea. Erau momente când ea se prefăcea atât de bine, încât el credea că ea uitase că se afla în primejdie. îşi dădu seama că ea nu uita niciodată. Doar că refuza să cedeze – în afară de clipele ei de intimitate. Nu ştia cum să îi spună că o iubea pentru asta, mai mult decât din orice alt motiv.

O iubea. Era un lucru greu de înghiţit, dar, de altfel, adevărul era adesea astfel. Cu cât sentimentele lui pentru ea creşteau, cu atât devenea mai îngrijorat de situaţia ei. Ştia că ea lucra din greu şi preţ de multe ore. Cu genul de presiune sub care se afla, nu putea să ţină pasul decât pentru o perioadă limitată. Chiar şi o femeie cu o voinţă atât de puternică, precum Chantel, avea să piardă, în cele din urmă.

La naiba, îşi dorea să fi avut ceva, orice, de la care să pornească. începea cea de-a treia săptămână, şi nu era mai aproape de a îndrepta lucrurile decât fusese în prima zi. Avea nevoie să o vadă la adăpost, în siguranţă, mulţumită. Chiar dacă îi era teamă că, de îndată ce avea să fie astfel, ea avea să îi scrie un cec şi să îi dea vânt cu un sărut.

Mâna lui Quinn se încordă pe volan, apoi se

relaxă treptat. Urma să se aleagă cu o ceartă când avea să sosească vremea.

„Linişteşte-te”, îşi spuse. Ea nu avea să scape. Miş- cându-şi doar ochii, măsură din priviri felul ţeapăn şi furios în care şedea ea. „îngeraş”, îi spuse el în sinea lui, „sunt bărbatul potrivit să îţi taie aripile.”

Quinn îşi aruncă relaxat braţul pe spătarul scaunului.

- Eşti bosumflată.
- Du-te naibii!
- Vei căpăta riduri pe toată faţa dacă o vei ţine tot aşa. Şi atunci, unde vei ajunge?
- Pupă-mă-n...
- Mi-ar plăcea la nebunie. Opri maşina la marginea drumului. Ea nu avu nici măcar şansa să îi arunce un zâmbet batjocoritor înainte ca el să o strângă în braţe. Ce ai zice să încep cu faţa asta urâtă a ta şi să îmi croiesc drum în jos?

-Nu.

- Bine, dacă preferi să încep de la fund în sus.

Când el dădu să o răstoarne, ea începu să se zbată cu adevărat.

- încetează. Nu vreau să mă săruţi nicăieri.
- Eşti sigură? îi aduse încheietura la buze. Ce zici de locul ăsta?

-Nu.

-Atunci, aici.

îşi apăsă gura pe partea laterală a gâtului ei. Ea încetă să se zbată.

-Nu.

- Păi, alte opţiuni sunt cam riscante pe porţiunea asta a drumului, dar dacă insişti...

- încetează!

Hohotul de râs i se ridică în gâtlej în timp ce îl împinse. Chantel se sprijini de uşă şi îşi încrucişă mâinile.

-Ticăloşiile!

- îmi place la nebunie când mă insulţi.

-Atunci, vei fi încântat de asta, începu ea, dar el fu prea iute.

Orice ar fi avut ea în gând fu înăbuşit de gura lui. Răspunsul veni instantaneu, din inimă. Braţele ei îl înconjurară, iar buzele i se depărtară. Preţ de o clipă, nu mai există nimic în afara soarelui după-amiezii calde şi a plăcerii pure, neînfrânate.

Ochii ei rămaseră închişi, secunde bune după ce el îşi retrăsese buzele de pe ale ei. Când se deschiseră, alene, irişii îi erau întunecaţi şi înceţoşaţi.

- încerci să te revanşezi? murmură ea.

- Pentru ce?

Buzele ei se curbară când îi cuprinse chipul în mâinile ei.

-Nu contează. Hai să mergem acasă, Quinn!

El îşi puse din nou buzele peste ale ei, zăbovind, înainte de a se aşeza cum trebuie şi de a porni motorul.

-Apropo, Rizzo voia să ştie dacă ar putea avea o fotografie cu autograf pentru biroul lui.

Chantel izbucni în râs, apoi se lăsă pe spate ca să se bucure de restul călătoriei. în timp ce treceau pe lângă zidul înalt care înconjura proprietatea ei, ea începu să cocheteze cu ideea unei băi rapide în piscină. Bryan avea dreptate. Ar fi fost păcat să irosească ce mai

rămăsese din sfârşitul de săptămână. Chiar în clipa în care ea se întoarse ca să îi ceară lui Quinn să i se alăture, el opri maşina brusc.

- Quinn, chiar ar trebui să aşteptăm până ajungem înăuntru.

- Este o maşină în faţa porţii. Tonul lui o făcu să se încordeze în timp ce privi în jur. E un bărbat acolo, vezi? Se pare că face destul tărăboi.

- Doar nu crezi că... îşi umezi buzele. Nu ar veni până în faţa porţii principale.

- De ce nu mergem să aflăm?

Scoase cheile din contact şi descuie torpedoul. Chantel îl privi scoţând un revolver. Nu semăna absolut deloc cu micuţul şi delicatul ei pistol de calibru 22. Şi era sigură că nu era neîncărcat.

-Quinn.

- Rămâi aici.

-Nu, eu...

- Nu mă contrazice.

- Dar nu aş vrea ca tu...

Cum cearta din faţa porţii se încinsese, vocile ajunseră până la ea. Ascultând cu atenţie, Chantel strânse mai tare braţul lui Quinn.

-Nu cred, murmură ea. Miji ochii, încercând să zărească silueta aflată la distanţă. Pur şi simplu, nu îmi vine să cred, repetă ea şi sări din maşină înainte ca el să o poată opri.

- Chantel!

- Este tati. Râzând, se întoarse către Quinn. Este tati. Tatăl meu.

Alergă pe tot restul drumului.

-Tati!

Râzând încă, îşi deschise larg braţele.

Frank O'Hurley se întoarse de la cearta cu paznicul. Pe chipul lui subţire apăru un zâmbet larg.

-Uite-o pe fata mea! Sprinten şi vânos, alergă distanţa rămasă şi o prinse în braţe pe Chantel. Cu un strigăt de bucurie, o învârti în trei cercuri ameţitoare. Ce mai face mica mea prinţesă?

- Este surprinsă, li sărută chipul cu piele ca de copil, apoi îl îmbrăţişă din nou. Mirosea, ca întotdeauna, a pudră şi a mentă. Nu ştiam că vii.

-Nu am nevoie de o invitaţie, nu-i aşa?

-Nu fi caraghios.

- Ei bine, spune-i asta caraghiosului aflat de cealaltă parte a porţii. Idiotul nu a vrut să mă lase să intru nici măcar când i-am spus că sunt tatăl tău.

- îmi pare rău, domnişoară O'Hurley. Bărbatul cu o expresie rigidă din spatele porţii îl străpunse pe Frank cu o privire. Nebunul bătrân îl ameninţase că avea să îi scoată limba şi că avea să i-o înfăşoare în jurul gâtului. Nu era nimeni aici care să verifice, continuă el.

- Este în regulă.

- în regulă? spuse Frank cu voce piţigăită. Era pus pe ceartă. în regulă când propriul tău tată este tratat ca un intrus?

- Nu fi ţâfnos! Chantel îi netezi reverul. Am adăugat paznici, asta-i tot.

- De ce? Alarmat pe loc, cuprinse în mâini bărbia lui Chantel. Ce s-a întâmplat?

-Nu-i nimic. Vom vorbi mai târziu despre

asta. Acum, mă bucur, pur şi simplu, să te văd. Aruncă o privire înapoi, către maşina închiriată, plină de praf. Unde este mama?

-A spus că nu e în stare să vadă pe nimeni înainte să meargă la salonul de frumuseţe. Nu aveam de gând să stau degeaba în timp ce ea se dichisea. Va lua un taxi mai târziu.

- Dar spune-mi ce faceţi aici, cât timp puteţi rămâne. Ce...

- Slăvit fie numele lui Dumnezeu, nu se poate ca asta să mai aştepte până când un bărbat să îşi fi spălat praful din gâtlej? Am condus tocmai din Vegas astăzi.

-Vegas? Nu am ştiut că aţi avut un spectacol în Vegas.

-Nu ştii chiar totul. Strâmbă din nas, apoi privi peste umărul ei când Quinn trase maşina în faţa porţii. Şi el cine mai e?

- El este Quinn. îi aruncă o privire scurtă. Quinn Doran. Ai dreptate, tati, putem discuta mai bine înăuntru – mai ales după ce vei fi băut un pahar de whisky.

-Aşa mai vii de-acasă.

Frank sări din nou în maşina lui, apoi trecu prin porţile acum deschise. Chantel îl văzu cum se uita de sus la paznic.

-Tatăl tău? întrebă Quinn când ea urcă din nou în maşină.

- Da, nu îl aşteptam, dar asta nu este o noutate. îşi întrepătrunse degetele. Ai lăsat arma deoparte?

El ridică o mână către paznic când intră pe poartă.

-Nu îţi face griji.

- Dar îmi fac. Nu voiam să îmi bag familia

în treaba asta. Chantel îşi prinse puntea nasului între degetul mare şi cel arătător. Va trebui să dezvălui câte ceva. A văzut paznicul de la poartă. Cu siguranţă, va observa bărbaţii care patrulează pe proprietate.

- De ce nu încerci să le spui adevărul?

- Nu vreau să îmi îngrijorez părinţii. La naiba, apuc să îi vad doar de trei sau patru ori pe an, şi acum se întâmplă una ca asta. îl privi pe Quinn, care încetini către capătul aleii. Şi trebuie să explic şi prezenţa ta.

- Adevărul, repetă el.

- Bine. Nu mă pot gândi la nimic altceva. Puse o mână pe braţul lui înainte ca el să poată ieşi. Dar o voi face în felul meu. Vreau să minimalizez chestia asta cât pot de mult.

-Măi să fie. Strălucind şi plin de amabilitate, Frank se îndreptă către maşină. Se pare că ţi-ai tras un tip grozav şi puternic, Chantel.

- Quinn Doran, tatăl meu, Frank O’Hurley.

- încântat de cunoştinţă. Frank îi întinse o mână şi o scutură cu exuberanţă pe a lui Quinn. Nu te superi dacă mă ajuţi cu bagajele, nu-i aşa, fiule?

Chantel nu se putu împiedica să nu zâmbească atunci când Frank deschise portbagajul şi scoase o geantă mică, de umăr, lăsând pentru Quinn două valize mari.

-Nu te schimbi niciodată, murmură ea, luându-l de un braţ ca să îl conducă în casă.

- Lasă-le acolo, îi spuse ea lui Quinn, făcând semn către baza scărilor. Le poţi duce sus mai târziu.

- Mulţumesc mult.

Ea îi întâmpină sarcasmul cu un zâmbet lejer.

- De ce nu mergeţi voi doi în sufragerie să beţi ceva? Merg să anunţ la bucătărie că vor mai fi încă două persoane la cină.

Părăsindu-l pe Quinn cu o privire scurtă de avertizare, porni pe coridor.

-Ei bine, fiule, nu ştiu despre tine, zise Frank, dân- du-i lui Quinn o palmă zdravănă pe spinare, dar mie mi-ar prinde bine ceva de băut. Intră tropăind în sufragerie şi se îndreptă direct spre bar. Ce te-ar bucura?

- Whisky.

Frank ridică din umerii săi înguşti, apoi turnă.

- Fiecare cu ale lui. Găsind sticla de whisky, mormăi satisfăcut şi turnă generos trei degete. Ei bine, acum... Quinn, parcă? Ce ar fi să bem în cinstea fiicei mele? Ciocni cu putere paharul de al lui Quinn fără nici o grijă faţă de cristalul scump de Rosenthal, apoi bău până la fund. Asta este o băutură pe care un bărbat şi-o poate pune la suflet. Ia loc, fiule, ia loc!

Jucând în continuare rolul gazdei amabile, făcu un gest către un scaun înainte de a se aşeza el însuşi.

- Ia zi... Se lăsă pe spate şi oftă. Apoi, dintr-odată, ochii îi devenită şireţi şi tăioşi. Ce făceai, mai exact, cu fiica mea?

-Taţi! Recunoscătoare pentru sincronizarea perfectă, Chantel intră în încăpere, apoi se aşeză pe braţul fotoliului tatălui ei. Va trebui să îl ierţi, Quinn. Nu a fost niciodată subtil.

Quinn îşi privi whisky-ul pentru o clipă.

-Mie mi se pare o întrebare rezonabilă.

- Vezi? Satisfăcut, Frank aprobă din cap. Ne vom înţelege de minune.

- Nu m-ar surprinde, murmură ea, ciufulind părul tatălui ei. Ia spune-mi cum a fost în Vegas.

- Bucuros. Sorbi din nou din whisky-ul său, apreciin- du-i căldura fină. De îndată ce îmi vei fi explicat motivul pentru care ai o gorilă dresată la poarta din faţă.

-Ţi-am spus, am întărit paza.

Dar, când dădu să se ridice, Frank îi puse o mână fermă pe genunchi.

- Nu ai încerca să păcăleşti o vulpe bătrână ca mine, nu-i aşa, prinţeso?

Ea admise că ar fi fost inutil şi se aşeză la loc.

-Am primit nişte telefoane enervante, atâta tot. A părut înţelept să iau câteva măsuri de precauţie.

- Ce fel de telefoane?

- Pur şi simplu, enervante.

- Chantel. îşi cunoştea fiica prea bine. Câteva telefoane enervante ar fi fost trecute cu vederea, s-ar fi râs pe seama lor şi ar fi fost date uitării. Te ameninţă cineva?

-Nu. Nu, nimic de genul acesta.

Dându-şi seama că era încolţită, aruncă o privire rugătoare către Quinn.

- Opţiunea mea este în continuare adevărul, zise el simplu.

- Mulţumesc pentru ajutor!

-Taci din gură, îi spuse Frank, şi avu o autoritate atât de neobişnuită în tonul lui, încât ea închise imediat gura. Spune-mi tu ce se

petrece, îi porunci lui Quinn. Şi ce rol ai tu în chestiunea asta.

- Quinn...

-Chantel Margaret Louise O'Hurley, închide gura şi ţine-o închisă.

Când ea făcu asta, Quinn nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Frumos truc, îi spuse el lui Frank.

- II folosesc rar, ca să fie ca nou. Frank înghiţi restul băuturii. Să auzim.

Pe scurt, Quinn descrise ce avea de înfruntat Chantel. În timp ce acesta vorbea, sprâncenele lui Frank coborâtă, faţa lui subţire se înroşi, iar mâna, aflată încă pe genunchiul lui Chantel, se strânse.

-Nemernic jegos. Frank se ridică din fotoliu ca un terier gata să atace. Dacă eşti detectiv, Quinn Doran, de ce naiba nu l-ai găsit?

- Pentru că nu a făcut nici o greşeală. Quinn îşi puse jos paharul şi întâlni, de la egal la egal, privirea indignată a lui Frank. Dar o va face, şi îl voi găsi.

- Dacă îi face rău fetei mele...

-Nu va ajunge lângă ea, îl întrerupse Quinn, autoritar. Pentru că, mai întâi, va trebui să treacă peste mine.

Frank îşi înghiţi furia – era un lucru pe care nu se sinchisea prea des să îl facă – şi îl măsură din priviri pe bărbatul din faţa lui. Se mândrise întotdeauna cu faptul că era un bun judecător de caractere. Trebuia să ştii când să ridici pumnii ori când să râzi şi să te retragi. Bărbatul din faţa lui era tare ca piatra şi cât se putea de dur. Dacă trebuia să îşi încredinţeze fata cuiva, el era acela.

-Aşa deci. Stai aici, în casă, cu Chantel.

- Exact. Voi avea grijă de ea, domnule O'Hurley. Aveţi cuvântul meu.

Frank ezită doar un moment înainte ca dinţii să i se dezvelească într-un zâmbet.

- Dacă nu o faci, te voi jupui de viu.

Rece şi regală, Chantel se ridică.

- Poate că ar trebui să spun câteva vorbe acum.

-Nu face faţa aia cu mine. Frank merse până la ea, apoi îi cuprinse cu blândeţe chipul în palme. Ar fi trebuit să apelezi la familia ta cu problema aceasta.

-Nu avea nici un rost să vă îngrijorez.

-Nu avea rost? Frank clătină din cap, dintr-o parte în alta. Suntem familie. Suntem familia O'Hurley. Stăm uniţi.

-Taţi, Maddy se mărită la sfârşitul săptămânii. Abby este însărcinată. Trace este...

-Te rog să nu îl bagi în treaba asta, zise Frank rigid. Treburile de familie nu au nimic de-a face cu fratele tău. Asta este alegerea lui.

- Serios, tati, după atâta vreme ar trebui să...

-Şi nu schimba subiectul! Eu, mama ta şi surorile tale avem tot dreptul să ne facem griji pentru tine.

Nu era vremea să sară în apărarea fratelui ei. Iar Chantel nu era pe deplin sigură că lui i-ar fi păsat. Acum, voia să netezească liniile de îngrijorare de pe chipul tatălui ei.

- Bine, atunci. 11 sărută zgomotos. Fă-ţi câte griji vrei, dar tot ce se poate face se face.

El continuă să ţină mâna pe umărul ei, dar se întoarse către Quinn.

-Vineri mergem în New York, la nunta fetei mele. Vei merge cu noi?

- Nu cred că este necesar să îl târâm pe Quinn la...

- Merg, o întrerupse el. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Chantel într-un soi de provocare. Am făcut deja aranjamentele.

-Nu mi-ai pomenit nimic despre asta.

- De ce ar fi trebuit să o fac? contracară el, pentru simpla plăcere de a vedea furia crescând în ochii ei.

- Nu prea pare să fie nevoie de mine, nu-i aşa? Simţindu-se atacată din toate părţile, se zbârli. Dacă mă scuzaţi amândoi, eu mă retrag.

-Micuţă afurisită, nu-i aşa? întrebă Frank cu o mândrie evidentă când ea ieşi cu paşi mari.

-Şi încă cum!

-Este sângele irlandez, să ştii. Suntem fie poeţi, fie luptători. Familia O'Hurley este şi una, şi alta.

-Abia aştept să întâlnesc restul membrilor familiei.

„Şi ei vor dori să te vadă”, îşi zise Frank în sinea lui.

- Spune-mi, Quinn, începu el pe un ton amabil, intenţionezi să... ă... stai cu ochii pe Chantel, ca să spun aşa, după ce treaba asta se termină?

Quinn studie bărbatul aflat în faţa lui. Părea că era în continuare timpul pentru adevăr.

- Da. Fie că ea vrea, fie că nu.

Frank izbucni în râs.

- Hai să mai bem ceva!

capitolul 9

- Mamă, nu ai de ce să faci asta.

Molly O'Hurley împături cu grijă o jachetă de mătase albă în hârtie.

- De ce să chemi o cameristă?

Anii de experienţă o ajutară pe Molly să împacheteze hainele lui Chantel cu agitaţie minimă.

- Este slujba ei.

Molly îi alungă obiecţiile cu dosul palmei.

- Nu simt niciodată că pot să spun ce gândesc în faţa cameristelor şi a majordomilor.

Chantel privi valiza şi teancurile ei de haine. Petrecuse primii douăzeci de ani ai vieţii sale împachetând şi despachetând. Din principiu, nu o mai făcuse de ani în şir. Dar nu reuşise niciodată să câştige o luptă în faţa mamei ei. Resemnată, Chantel începu o selecţie atentă a obiectelor ei de toaletă.

- îmi pare rău că nu am petrecut prea mult timp împreună în ultimele zile.

- Nu fi caraghioasă! Vioaie şi practică, Molly adună mai multă hârtie. Eşti în mijlocul filmului ăluia. Eu şi tatăl tău nu ne-am aşteptat să stai după noi.

-Taţi a părut încântat în ziua în care aţi venit pe platou.

Chicotind, Molly ridică privirea. Era o femeie frumuşică şi cochetă, care reuşea să arate cu zece ani mai tânără, cu un efort

minim. Privind-o, Chantel conştientiză că iureşul şi nebunia stilului vieţii părinţilor săi i se potrivea lui Molly la fel de mult cum i se potrivea lui Frank.

-Aşa a părut, nu? Totuşi, nu cred că ar fi trebuit să se certe cu regizoarea în legătură cu aranjarea scenei.

- Mary are... are simţul umorului.

-Asta-i bine.

În următoarele momente, împachetară în tăcere.

-Chantel, ne facem griji pentru tine.

- Mamă, asta este exact ceea ce nu vreau să faceţi.

-Te iubim. Nu te poţi aştepta din partea noastră să te iubim şi să nu fim îngrijoraţi.

-Ştiu. Strecură o sticlă de parfum într-un săculeţ pentru călătorie căptuşit. De aceea nu am dorit să vă spun despre ceea ce se întâmplă. Aţi fost nevoiţi să vă faceţi destule griji pentru mine când eram mai tânără.

- Nu te aştepţi ca un părinte să înceteze să o facă doar pentru că al lor copil a devenit major.

-Nu, bănuiesc că nu. Zâmbi şi băgă setul de perii de machiaj în cutia lor. Dar era de aşteptat ca după o anumită vârstă să aveţi mai puţine lucruri pentru care să vă îngrijoraţi.

- Nu îţi pot spune decât că, într-o zi, vei afla tu însăţi că nu este aşa.

Simţi din nou junghiul acela. Sprâncenele lui Chantel se uniră, în încercarea de a o ignora.

- Nu ştiu ce să spun despre asta, îngăimă ea. Ştiu însă că nu vreau ca treaba asta să

afecteze familia.

- Ce afectează pe unul dintre noi ne afectează pe toţi. Cu asta, basta!

Molly o spusese atât de firesc, încât Chantel fu obligată să zâmbească.

- Se simte sângele tău irlandez.

-Şi de ce nu s-ar simţi? voi să ştie Molly. Eu şi tatăl tău credem că ar trebui să ne întoarcem cu tine după nuntă.

-Aici? Chantel se opri, cu ochii căscaţi. Nu puteţi. Aveţi un spectacol în New Hampshire.

Molly împături o pereche de pantaloni largi de pânză şi spuse cu un mic surâs:

-Chantel, eu şi tatăl tău avem spectacole de peste treizeci şi cinci de ani. Nu cred că anularea unui spectacol va stârni prea multe valuri.

- Nu. Chantel lăsă jos sticlele şi tuburile ca să întindă mâinile după mama sa. Nu îţi pot spune cât de mult înseamnă pentru mine să ştiu că aţi face asta. Dar ce aţi putea face?

- Am putea fi alături de tine.

-Nici măcar asta nu prea aţi putea face. Mamă, voi mai filma pentru încă alte câteva săptămâni. Ai văzut în ultimele zile cât de puţin timp stau pe-acasă. M-aş necăji să ştiu că staţi aici, plictisindu-vă, în loc să faceţi ce vă place.

- Să stăm pe-aici şi să lenevim lângă piscină, de exemplu?

Buzele lui Chantel se curbară, dar clătină din cap.

- Dacă aş putea crede că aţi fi mulţumiţi cu asta pentru mai mult de două zile, ar fi altceva. Gândeşte realist, mamă. Dacă aţi rămâne, mi-aş face griji pentru că vă faceţi griji. Taţi i-ar

înnebuni pe angajaţi, iar eu nici măcar nu aş fi prin preajmă ca să mă bucur de asta.

- I-am spus lui Frank că aşa vei simţi. Cu un oftat, Molly atinse părul lui Chantel. întotdeauna mi-am făcut cele mai mari griji pentru tine, să ştii.

-Bănuiesc că eu ţi-am dat cele mai multe motive.

-Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Iar Trace... trebuia să meargă şi el pe propriul drum, indiferent de consecinţe. Tatăl vostru a refuzat să vadă asta, dar lucrul acesta a fost evident încă din momentul în care a început să meargă. Cumva, am ştiut întotdeauna că Abby şi Maddy aveau să fie în regulă, chiar şi atunci când Abby trecea prin dezastrul primei ei căsnicii, iar Maddy se străduia să se ţină de dans. Dar tu... Molly mângâie obrazul fiicei sale. M-am temut întotdeauna că aveai să ratezi ce se petrecea chiar lângă tine din cauză că priveai întotdeauna atât de departe. îmi doresc să fii fericită, Chantel.

-Sunt. Nu, sunt, chiar sunt. în aceste câteva săptămâni, chiar şi cu povestea asta care îmi dă bătăi de cap, am găsit ceva.

- Pe Quinn.

Chantel se agită puţin înainte să se îndrepte către ferestre.

- Ceea ce simt este evident pentru toată lumea, mai puţin pentru el.

Molly îşi formase propria opinie în ceea ce îl privea pe Quinn Doran. Nu era un bărbat degajat, nici nu avea să fie adesea blând, dar fiica ei nu avea nevoie de un bărbat degajat şi blând. Avea nevoie de unul care să îi dea de

furcă.

- Bărbaţii sunt un pic mai grei de cap, comentă Molly. Era o femeie care ştia bine cât de grei de cap puteau fi bărbaţii. De ce nu îi spui?

-Nu. Se întoarse din nou, apoi îşi sprijini podul palmelor de pervaz. Cel puţin, nu deocamdată. Va suna stupid, dar vreau... am nevoie ca el să mă respecte. Pe mine, repetă ea. Pentru ceea ce sunt. Trebuie să fiu sigură că nu sunt doar o distracţie.

- Chantel, nu te poţi folosi de Dustin Price ca unitate de măsură.

-Nu o fac. Mânia i se strecură în glas. Reuşi să o controleze doar pentru că ochii mamei sale rămăseseră neclintiţi. Nu, nu o fac. Dar nu este un lucru pe care să îl pot uita cu uşurinţă.

-Nu, este imposibil. Dar nu îţi poţi trăi viaţa cu o fundaţie ca asta. I-ai spus lui Quinn despre el?

-Nu, nu pot. Mamă, sunt atâtea complicaţii acum, de ce să mai adaug una? Au trecut aproape şapte ani.

- Ai încredere în Quinn?

-Da.

- Nu crezi că ar înţelege?

Işi apăsă degetele pe ochi pentru o clipă.

- Dacă aş fi sigură că mă iubeşte, cu adevărat sigură că ceea ce este între noi este real, i-aş putea spune orice. Chiar şi asta.

-Mi-aş dori să îţi pot spune că există garanţii, dar nu pot. Molly merse la ea şi o strânse în braţe. Iţi pot spune că nici măcar nu mi-ar trece prin cap să te las singură, nici chiar o clipă, până când totul se va rezolva, dacă nu

aş fi sigură că Quinn te va proteja.

- Mă face să mă simt în siguranţă. Până să îl întâlnesc, nu ştiam că o poate face cineva. Işi închise strâns ochii. Nu ştiam că aveam nevoie de cineva care să o poată face.

-Toţi avem nevoie să ne simţim în siguranţă, Chan- tel. Şi iubiţi. Molly îi mângâie părul, buclele blonde-ar- gintii pe care le periase şi le împletise atât de des în trecut. Este un lucru pe care încă nu ţi l-am mai spus. Un lucru pe care ar fi trebuit să ţi-l spun cu mult timp în urmă. O îmbrăţişă pe Chantel. Sunt foarte mândră de tine.

-Vai, mamă!

În timp ce lacrimile se adunară, Molly clătină din cap.

- Ei, hai, ajunge, murmură ea. Dacă vom coborî cu ochii umflaţi, tatăl tău nu îmi va da pace până nu va afla de ce am stat aici plângând. Sărută obrazul lui Chantel şi o mai strânse încă puţin în braţe. Hai să terminăm de împachetat!

- Mamă.

- Da, draga mea.

- Şi eu am fost întotdeauna mândră de tine.

-Măi să fie! Molly îşi drese glasul, dar vocea îi sună răguşită când vorbi: E mare lucru să auzi asta de la o fiică aşa mare. Vei fi în regulă?

- Voi fi bine. Totul va fi grozav.

-Asta e fata mea! Acum, hai să ne vedem de treaba noastră. Intorcându-se cu spatele, Molly îşi făcu de lucru. Ia uită-te la asta! Plesnind din limbă, ridică o cămăşuţă de noapte scurtă, neagră, din mătase şi dantelă. Arată a păcat.

Chantel îşi trecu dosul palmei pe sub ochi ca să îşi şteargă lacrimile şi chicoti.

- Nu pot să îi fac vreo evaluare deocamdată. Abia am cumpărat-o.

Molly o ridică în lumina soarelui.

- Cred că vorbeşte de la sine.

- Iţi place. Mulţumită, Chantel veni, o împături cu grijă şi i-o întinse mamei sale. O amintire din Be- verly Hills.

- Nu fi caraghioasă. Dar Molly nu putu rezista să nu pipăie cu degetul mare mătasea. Nu aş putea purta un astfel de lucru.

- De ce nu?

- Sunt mamă a patru copii mari.

- Nu ne-a adus barza.

-Ei bine, tatălui tău... Pierdu şirul vorbelor, făcând scenarii în minte. Chantel văzu o lucire obraznică apărând în ochii ei. Mulţumesc, draga mea. Molly puse cămăşuţă de noapte separat de restul lenjeriei lui Chan- tel. Şi îţi mulţumesc în avans în numele tatălui tău.

Când coborâtă din nou, Frank putu fi auzit cântând la banjo.

- Repetă, spuse Molly, ca să poată cânta la petrecere. Vor fi nevoiţi să îi ardă una de să îl leşine ca să îl poată împiedica să cânte.

- Ştii că Maddy nici nu ar concepe altfel.

- Era şi timpul, femeie. Frank ridică privirea când familia sa intră, dar degetele lui nu se opriră nici măcar o secundă. Un bărbat are nevoie de acompaniament, ştii? Asta de aici – făcu semn cu capul către Quinn – nu vrea să cânte nici măcar o notă.

-Vă fac, pur şi simplu, o favoare, zise relaxat

Quinn, întinzându-se din nou pe sofa.

-Nu am auzit niciodată de un om viu care să nu cânte, comentă Frank. Am auzit de mulţi care nu pot, dar niciodată de unul care să nu vrea. Ia loc aici, Molly, iubirea mea. Să îi arătăm omului din ce e făcută familia O'Hurley.

Conformându-se, Molly luă loc alături de el, începu numărătoarea inversă şi se lansă în cântec cu un glas puternic, studiat. Chantel se aşeză pe braţul canapelei de lângă Quinn şi ascultă sunetul familiar. Tensiunea ultimelor săptămâni se stinse.

- Haide, prinţesă, îţi aminteşti refrenul.

Chantel li se alătură, versurile şi ritmul venindu-i cu uşurinţă. Rareori cânta de una singură. Pentru Chantel, cântatul era o treabă de familie. Chiar şi acum, când adăugă vocea ei celei a părinţilor săi, se gândi la Trace şi la surorile ei şi la nenumăratele dăţi în care cântaseră acelaşi cântec vechi.

Ea îl luă prin surprindere. Quinn se relaxă, simţin- du-se bine, în timp ce Frank trecea dintr-o melodie în alta. Chantel nu era acum vedeta de cinema rece, nici femeia neobosită şi pasională pe care o descoperise sub acea faţadă. Ea se simţea în largul ei cu acele cântece fără sens pe care le cânta tatăl ei. Era o fiică – una iubitoare. Inocenţa pe care o simţise cândva în ea era vizibilă când râdea şi îşi acuza tatăl că sărise o notă.

Mirosul ei era prezent, întunecat şi provocator, în contrast cu purtarea ei relaxată, jucăuşă. Nu o văzuse niciodată astfel. Nu ştiuse niciodată că putea fi aşa. Se întrebă

dacă ea îşi dădea seama de cât de mult însemna pentru ea familia, dacă ştia cât de mult dispărea imaginea ei de Hollywood când era în sânul ei.

Fusese o săptămână bună. Chantel nu ştiuse despre scrisorile care sosiseră, pentru că el interceptase. Nici nu ştia că localizaseră unul dintre apeluri la o cabină telefonică din centrul oraşului. Quinn nu vedea nici un motiv pentru care să îi spună ori să o neliniştească spu-nându-i că două dintre scrisori imploraseră o întâlnire în New York.

Bărbatul acela îi cunoştea planurile.

Quinn ridică o mână şi îi mângâie braţul. Degetele lui Chantel se înlănţuită în mod natural cu ale lui. Nu avea nici un rost să îi spună. Nu avea să fie singură în New York, nici măcar o secundă. Aranjase deja ca trei dintre cei mai buni oameni ai lui să zboare spre Manhat- tan. Fiecare pas pe care avea să îl facă Chantel urma să fie monitorizat.

Frank întrerupse şirul gândurilor lui Quinn, când aruncă o privire provocatoare către fiica sa.

- Mai cânţi la chestia aia? Ori îl foloseşti pe post de opritor la uşă?

Chantel privi către pianul alb, apoi îşi examină unghiile.

- Reuşesc să ating câteva clape.

- Cu un instrument mare şi frumos ca acela, ar trebui să poţi face mult mai multe.

- Nu-mi doresc să te eclipsez, tati.

-Să o văd şi pe asta!

Ridicând din umeri, ea se ridică şi se îndreptă către pian. Flutură în mod voit din gene, se aşeză, apoi se adânci într-un arpegiu lung şi complicat.

- Ai repetat, o acuză Frank, apoi chicoti de încântare.

Chantel aruncă o privire către Quinn.

-Nu îmi petrec serile cârpind şosete.

Quinn acceptă lovitura cu o înclinare uşoară a capului.

- Fiica ta este plină de surprize, Frank.

-Nu trebuie să îmi spui mie asta. Câte poveşti ţi-aş putea spune! Vai, a fost o dată când...

- Preferinţe? întrerupse dulce Chantel. Dacă nu cumva tati doreşte să îi leg limba într-o fundă frumoasă, elegantă.

întotdeauna grijuliu, Frank îşi drese glasul.

- De ce nu cânţi piesa aceea pe care mama ta nu te-a lăsat să o cânţi până nu ai împlinit optsprezece ani?

-Abby a cântat-o întotdeauna cel mai bine.

-Adevărat. Zâmbetul larg al lui Frank era amabil. Dar nici tu nu erai prea rea.

Molly reuşi să îşi ascundă zâmbetul când Chantel miji ochii.

- Prea rea?

îşi încreţi nasul şi îşi făcu o introducere graţioasă.

Balada joasă, incendiară îi furnică lui Quinn întreaga piele. Vocea ei era la fel de fină ca whisky-ul din mâna lui – şi la fel de puternică. Vorbele erau tânguitoare, vulnerabile, dar cu vocea ei deveneau seducătoare. Purta alb în

timp ce stătea în spatele pianului alb lucios. Dar el nu se mai gândi la îngeri. încăperea deveni mai caldă chiar şi numai la auzul sunetului vocii ei. Aceasta părea să îl împovăreze, apăsându-l până când nu mai era sigur dacă respira sau nu.

Apoi ea ridică privirea de la clape ca să întâlnească ochii lui.

Nu era un cântec de dragoste, ci despre dragostea pierdută. Apoi îi veni gândul că, dacă ar fi pierdut-o, nu ar fi existat cuvinte care să îi poată descrie disperarea, îl mai făcuse să tânjească. Şi îl făcuse să ardă. Acum, pentru întâia oară, îl făcuse să fie slab.

Cântă ultimele acorduri cu ochii aţintiţi în ochii lui.

-Nu prea rău, repetă Frank, mulţumit de interpretarea ei. Acum, dacă ai...

-Este târziu, Frank. Molly îi mângâie mâna, iubin- du-l aşa cum era el. Ar trebui să urcăm şi să mergem la culcare. Mâine va fi o zi lungă.

-Târziu? Prostii, abia dacă...

-Târziu, repetă Molly. Şi se face din ce în ce mai târziu. Am o surpriză pentru tine, sus.

- Dar abia mă... O surpriză?
- Exact. Haide, Frank! Noapte bună, Quinn!
- Molly.

Dar nu îşi putu lua ochii de la Chantel.

- Bine, bine, vin. Noapte bună, amândurora. Chantel, vezi ca bucătarul acela al tău să facă clătite dimineaţă, da?

- Noapte bună, tati.

îşi înclină obrazul pentru sărutul lui, dar privirea îi rămase aţintită în ochii lui Quinn.

în timp ce urca treptele cu soţia sa, Frank

putu fi auzit întrebând care era surpriza lui.

-Aveai dreptate, murmură Quinn când încăperea fu din nou tăcută.

- în legătură cu ce?

- Eşti grozavă. Se ridică şi merse la ea. Luându-i ambele mâini, i le întoarse cu palmele în sus şi îşi apăsă buzele în mijlocul fiecăreia. Cu cât petrec mai mult timp alături de tine, şopti el, cu atât te cunosc şi te doresc mai mult.

Cu mâinile încă în mâinile lui, ea se ridică. Lumina lucea în ochii ei.

-Niciodată în viaţa mea nu am simţit pentru cineva ce simt pentru tine. Am nevoie ca tu să crezi asta.

- Iar eu am nevoie să o cred.

Erau foarte aproape să facă pasul final. Angajamente, promisiuni, dependenţă. Se simţi legănându-se pe marginea prăpastiei, pregătit, dar se temea că ea avea să se retragă şi să dea înapoi dacă ar fi împins-o prea curând.

- Spune-mi ce doreşti, Chantel.

- Pe tine. Ii putea da răspunsul acela destul de sincer, fără să ceară mai mult decât credea ea că era el pregătit să ofere. Nu îmi doresc decât să fiu cu tine.

„Pentru cât timp?” voi el să întrebe, dar teama îl opri. Avea să ia ziua de astăzi, noaptea aceasta şi urma să se lupte pentru mâine.

- Hai în pat!

Cu mâinile încleştate şi inimile pierdute, urcară treptele.

Lăsară o lumină slabă să ardă lângă pat. Era ciudat, se gândi ea, că pulsul ei bubuia atât de puternic, că nervii ei se zbăteau atât de

nebuneşte, când deja ştia ce îşi puteau da unul altuia. De ce era atât de diferit de data aceasta? Atât de special. Atât de asemănător primei dăţi, îşi dădu ea seama. *Singurei* dăţi.

îşi oferi gura, aşteptând cererea dură din partea lui.

El fu blând. Fu... tandru. Când îşi trecu uşor buzele peste ale ei, simţi cum muşchii ei se relaxează, iar oasele i se topesc. îi cuprinse chipul în mâini, astfel încât degetele mari îi mângâiată gâtul ca nişte şoapte, ca nişte promisiuni. Ea îi şopti oftând numele, simţind că zbura.

Ce fel de pasiune era aceasta, de se strecura atât de tăcut? Dorinţa era prezentă, deja asurzitoare, dar cu fiecare mângâiere el o alina şi o aţâţa. Gura lui era răbdătoare, alunecând peste chipul ei ca şi cum ar fi dorit să memoreze esenţa ei, prin atingere şi gust. înşiră sărutări mici, ca fulgii, pe obrajii ei, apoi îi căută gura. Limba lui îi trasă conturul, apoi zăbovi leneş peste buza inferioară, încăperea începu să se învârtă în capul ei.

Ea era nepreţuită. De data aceasta, îşi promise în sinea lui, avea să i-o arate. Ea avea o frumuseţe despre care el ştia acum că mergea dincolo de suprafaţă. Avea să o preţuiască. îşi trecu degetele prin părul ei, desfătându-se cu senzaţia de mătase pe care acesta i-o dădea. El murmură ceva şi ea oftă şi se apăsă pe trupul lui.

În timp ce gura lui continuă să exploreze, începu să îi desfacă rândul de nasturi de la spate. Când materialul se dădu la o parte, îşi

trecu mâinile pe spatele ei, blând, aşa cum un bărbat atinge sticla fragilă. Când mătasea lunecă pe podea, ea tremură. Era caldă şi goală. Inima lui îi bubui în gâtlej. Era ca şi cum ea aşteptase toată seara acest moment alături de el.

Quinn o îndepărtă ca să o privească, în întregime, în lumina lămpii. Era atât de mică, atât de delicată, cu pielea ca porţelanul şi o siluetă care ar fi putut foarte bine să fi fost sculptată în alabastru. Părul îi cădea peste umeri, terminându-se chiar înainte de curba sânilor. O mângâie cu o mână, uimit de faptul că puterea pe care ştia că ea o poseda venea dintr-o asemenea delicateţe. Talia ei se îngusta astfel încât aproape că i-o putea cuprinde în mâini, înainte de a se lărgi uşor către şoldurile suple şi coapsele zvelte.

-Eşti atât de frumoasă! Vocea îi era sugrumată când îşi aduse privirea înapoi spre ochii ei. Mă laşi fără suflare.

Ea păşi înainte, în braţele lui. Materialul cămăşii lui era aspru pe pielea ei goală. Cu ochii pe jumătate închişi, Chantel se lipi de el. Limba ei o găsi pe a lui şi începu o seducţie tăcută, exotică. În tot acest timp, vârfurile degetelor lui se jucau pe trupul ei cu la fel de multă măiestrie ca degetele ei pe clapele pianului.

Prin fereastră, se simţi vântul, ameninţând a ploaie. Chantel inhală parfumurile nopţii, împletite cu mirosul moscat al pasiunii. încet şi cu la fel de multă grijă pe cât dovedise el, îl dezbrăcă pe Quinn.

îşi frecă palmele de muşchii puternici şi încordaţi ai umerilor lui, bucurându-se de acea senzaţie. Ispititoare, îşi apăsă buzele pe pieptul lui. În trupul lui existau o putere şi o disciplină care o îndemnau să atingă, să tachineze. Unduirile muşchilor de pe abdomenul lui o fascinau. Cu un murmur de aprobare, îşi aduse din nou buzele peste ale lui.

Se lăsară amândoi pe pat.

Fără grabă. Momentul fu prelungit, ca un vis, în timp ce îşi provocată plăcere unul celuilalt. Chantel îşi schimbă poziţia ca să îl privească. Cum ar fi putut să îi spună ce ajunsese el să însemne pentru ea? Cum putea să explice cât de mult avea nevoie ca el să fie cu ea – acum, mâine, veşnic? Oare un bărbat precum Quinn credea în veşnicie? Clătină iute din cap, aruncând la o parte întrebările. Nu îi putea spune, nu îl putea întreba. Dar îi putea arăta.

încet, Chantel îşi aduse gura peste a lui, apoi îşi trecu vârful degetului peste ea, ca pentru a testa căldura pe care i-o provocase. Aprobând, îşi aduse din nou buzele peste ale lui, ca să le savureze.

El nu ştia că putea fi astfel. Nici chiar în cele mai sălbatice dezlănţuiri de pasiune pe care le provocaseră unul în celălalt nu ştiuse că putea exista o astfel de minune, îşi mai spusese lui însuşi că ea îi aparţinea, dar acum, cu ea supusă şi moale în braţele lui, putea, în sfârşit, să o şi creadă. Şi, pe deasupra, el era al ei. Complet, cu totul. Dragostea alimentată de tandreţe era mai mistuitoare decât orice nebunie.

Alunecă în ea cu uşurinţă, natural. Cu un oftat, ea îl acceptă. Se înălţată împreună într-o armonie de mişcări care era, prin ea însăşi, o frumuseţe.

Când nu mai rămase nimic de dat, se luară strâns în braţe unul pe celălalt şi adormiră.

-Nu mă grăbi, nu mă grăbi! Cu vioiciune în pas, Frank dădu buzna în biroul pentru înregistrarea bagajelor. Mă voi asigura că nu îmi trimit banjoul în Duluth.

- La Guardia. Zâmbind larg, bărbatul de la tejghea îi arătă lui Frank tichetul. Nu vă faceţi nici o grijă.

- E uşor pentru tine să spui asta. Am banjoul acesta de mai mult timp decât am soţia. Apoi, chicotind, strânse umărul lui Molly. Nu că ai însemna mai puţin pentru mine, dragostea mea.

- Dar suntem la egalitate. Ţi-ai luat pastila pentru rău de mişcare, Frank?

- Da, da, nu te mai agita!

- Frank este un călător aerian îngrozitor, comentă Molly, băgând în buzunar biletele. De la el a moştenit asta Chantel.

Surprins, Quinn se opri chiar când dădea să ridice micul său bagaj de mână.

-Nu îţi place să zbori?

-Sunt bine.

înghiţise deja jumătate de pachet de antiacid şi două pastile împotriva răului de mişcare.

Molly se uită în fugă la ceasul de la încheietura mâinii sale.

-Ar fi bine să pornim.

- Femeile. Mereu pe grabă. Frank îi dădu o palmă pe spate lui Quinn. De ce le suportăm, băiete?
- Sunt singurele partide din oraş.
- Mare dreptate mai ai.

încântat de lume în general, Frank chicoti în timp ce trecu prin uşile automate.

-Te simţi mai vesel în dimineaţa asta, comentă sec Chantel, refuzând să dea atenţie senzaţiei apăsătoare din propriul stomac.

- Şi de ce nu? Frank strălucea în timp ce mergeau pe scara rulantă către poarta de îmbarcare. Un somn bun de noapte este exact ce trebuie.

Ridică dintr-o sprânceană către Molly şi se întrebă dacă aceasta avea să mai poarte curând chestia aceea micuţă neagră.

După ce trecură de controlul de securitate, Chantel începu să respire încet şi profund, aşa cum ştia că îi era de ajutor să facă.

- îngeraş. Quinn o trase deoparte. Nu ai un calmant ori ceva de genul acesta?

-Nu iau. Răsuci între degete cureaua genţii. Şi apoi, sunt în regulă.

El îi descleştă degetele şi i le linişti cu ale lui.

- Mâinile îţi sunt ca gheaţa.
- Este frig aici.

Quinn observă un bărbat care îşi ştergea fruntea pe măsură ce încăperea devenea sufocantă de la căldura trupurilor.

- Nu ştiam că ai anxietate dată de zbor.
- Nu fi caraghios, zbor tot timpul.

- Ştiu. Cred că este foarte dificil.

Dezgustată de ea însăşi, ea privi în gol peste umărul lui.

- Oricine are dreptul la o fobie.

-Aşa este. îi duse mâna la buzele lui. Dă-mi voie să te ajut!

Ea dori să îşi retragă mâna, dar descoperi că era ţinută ferm.

- Quinn, mă simt ca o idioată. Aş prefera să o laşi baltă.

- Bine. Dar nu te va deranja să mă ţii de mână pe parcursul zborului, nu-i aşa?

-Sunt şase ore, mormăi ea. Şase ore

incredibil de lungi. El îi ridică uşor capul.

- Ar trebui să fim în stare să ne gândim la ceva care să facă să ne treacă timpul mai uşor.

Când îşi coborî gura peste a ei, nici unul din ei nu observă că un bărbat, care purta ochelari întunecaţi, se strecură într-un scaun din colţul sălii de aşteptare. Nici unul din ei nu observă felul în care mâinile acestuia se strânseră în pumni în timp ce îi privea.

- Dacă facem ce îţi trece prin gând, vom fi arestaţi, mormăi Chantel, dar tensiunea din umerii ei mai scăzu.

Quinn îi muşcă uşor buza.

- Mă surprinzi. Mă gândeam la un joc de cărţi.

- Pe naiba! Când fu anunţat zborul lor, trase adânc aer în piept şi îl ţinu de mână. Un dolar fiecare punct?

- Ne-am înţeles.

Râzând, păşi spre avion alături de Quinn şi de părinţii ei.

Bărbatul cu ochelari întunecaţi îşi trase pe ochi o pălărie cu boruri largi, apoi îşi scoase

biletul. Se amestecă în mulţimea care dădu năvală în avion.

capitolul 10

- Eşti sigur că nu te deranjează să fii târât în familie?

Chantel trase cu atenţie fermoarul husei de îmbrăcăminte peste o rochie. Apelase la unul dintre creatorii de modă de top de la Hollywood, dar nu era pentru scenă ori ecran. Nu se întâmpla în fiecare zi să fie domnişoară de onoare la nunta surorii ei.

-Aşa numeşti tu asta?

Amuzat, Quinn se aşeză pe patul nefăcut, purtând doar un prosop. În dulap era un costum proaspăt călcat, la care nici măcar nu voia să se gândească.

-Nu ştiu cum altfel.

Preocupată, Chantel îşi verifică geanta pentru cosmetice. Dacă ar fi uitat ceva, cu siguranţă că găsea la Maddy lucrul acela – probabil nedesfăcut încă.

-Taţi a spus că trebuie să fii la apartamentul lui Reed cu o oră înainte de ceremonie. Se opri şi îl privi. Ce anume fac bărbaţii înaintea unei nunţi?

-Secret de stat, şi nu, nu mă deranjează.

Ea se opri din nou, lovind o perie de palmă.

-Ce părere ţi-ai făcut despre Reed, Quinn? Ştiu că nu am stat împreună mai mult de câteva ore aseară, dar trebuie să îţi fi format o impresie.

- Iţi faci griji pentru sora ta?
- Riscul meseriei.

El se lăsă din nou pe perne şi o privi. Pantaloni largi cocheţi, o bluză de mătase, păr blond-auriu dat pe spate cu piepteni suflaţi cu aur. Chantel O'Hurley nu arăta ca o cloşcă, dar el învăţase să vadă dincolo de aparenţe.

Când era vorba despre familia ei, ea era fragilă ca o bezea.

- Demn de încredere, cu siguranţă prosper. Meticulos, aş zice. Conservator.
- Iar Maddy?
- împrăştiată, teatrală şi uşor credulă.
- Asta este Maddy, murmură Chantel. Nu par a avea destule în comun pentru o discuţie de mai mult de zece minute. Dar...
- Dar?
- Pare în regulă. Cu un oftat, lăsă pensula să cadă în geanta ei. Pur şi simplu, pare în regulă.

-Atunci, de ce îţi faci griji?

- Este sora mea mai mică.
- Cu câte minute? întrebă el sec.

-Timpul nu are nimic de-a face cu asta. Spusese asta cu o siguranţă atât de dezinvoltă, încât el fu sigur că întrebarea îi mai fusese pusă şi altă dată. Este sora mea mai mică şi a fost întotdeauna cea mai încrezătoare, cea mai iubitoare. Abby este atât de... puternică, zise ea. Iar eu am destulă răutate în mine încât să mă ajute să rămân la suprafaţă. Dar Maddy... Maddy este genul de femeie care crede că cecul a fost trimis, că alarma nu a sunat ori că indicatorul de combustibil era stricat.

- Cred că sora ta ştie exact ce doreşte şi cum să facă lucrurile să funcţioneze.
- Şi eu la fel, de fapt. Bănuiesc că doar sunt sentimentală.

Quinn arcui o sprânceană.

- De ce nu vii aici să fii sentimentală?

Ea îi aruncă un zâmbet leneş.

- Credeam că aştepţi să apară cei de la room service.
- Urăsc să aştept singur.
- Quinn, dacă mă bag înapoi în patul acela...

-Da?

-Voi face dragoste cu tine într-un mod incredibil.

-Ameninţări, ha? Se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele sub cap. De ce nu vii aici să repeţi ce ai spus?

Ea aruncă într-o parte geanta cu cosmeticale şi merse către el.

-Nu ai nici o şansă.

- Numai vorba e de tine.
- Pot face mai mult decât doar să vorbesc, murmură ea şi îşi trecu vârful degetelor peste piciorul lui până în locul în care prosopul acoperea începutul coapsei. Mult mai mult.

înainte să îi poată demonstra, Quinn îi apucă încheietura şi o trase în aşa fel încât ea căzu pe pieptul lui. Râsul ei veni cel dintâi, apoi fu stins într-un oftat, pe buzele lui.

Nu părea posibil ca ea să îl dorească atât de mult ca în noaptea anterioară, când se strecuraseră întâia oară între cearceafurile camerei de hotel, dar entuziasmul era acum la

fel de proaspăt, la fel de vital.

Mirosul gelului de duş persista, proaspăt şi picant. Părul îi era uşor umed şi îi cădea pe faţă. Trupul lui era acolo pentru ea, puternic, viril şi dezbrăcat. Râzând din nou, îşi apăsă buzele pe gâtul lui.

- Ceva amuzant?

-Mă simt în siguranţă. îşi dădu capul pe spate şi îi zâmbi. Atât de minunat de în siguranţă.

El îi dădu la o parte părul de pe faţă, ţinându-l pentru o clipă, apoi îl lăsă să i se reverse printre mâini. Cum de ajunsese să însemne atât de mult pentru el, într-un timp atât de scurt?

- îmi doresc să simţi şi altceva, nu numai că eşti în siguranţă.

- Da? îşi coborî buzele pe umărul lui şi îşi lăsă limba să îi alunece pe pielea lui. Ce altceva?

„Dragoste, loialitate, devotament.” Era înfricoşător faptul că acelea fuseseră primele lui gânduri. Ca să se protejeze pe sine însuşi şi poate şi pe ea, nu îi spuse asta. Dragostea fizică nu avea să facă rău nici unuia din ei – nu aşa cum ar fi putut-o face emoţiile.

- Ce ai zice să îţi arăt?

Cu o mişcare iute, o întinse pe Chantel pe spate, sub el. Prosopul din jurul taliei lui era ţinut în loc doar de apăsarea trupurilor lor. Când buzele lui le găsiră pe ale ei, ea începu să tragă la o parte prosopul. Excitat, el râse şi începu să îi desfacă nasturii bluzei. O bătaie în uşa camerei alăturate îi făcu pe amândoi să

geamă. Chantel se ridică într-un cot şi îşi dădu pe spate părul ciufulit.

-Trebuia să ceri micul dejun, nu?

- N-au decât să îl aducă mai târziu.

Quinn alunecă o mână sub fusta ei ca să îi exploreze coapsa. Bătaia în uşă se auzi din nou, de data aceasta mai insistentă.

- Deschid eu.

Indepărtându-se de Quinn, ea îşi aranjă bluza. Apoi, cu un zâmbet larg, ridică prosopul şi îl aruncă în partea cealaltă a încăperii.

-Tu rămâi aici. II sărută din nou, rapid. Exact aici.

-Tu eşti şefa.

- Să ţii minte asta!

Chantel se grăbi către uşă, zâmbind. Quinn urma să îşi primească micul dejun, dar avea să îl mănânce rece.

În pat, Quinn se întinse şi, alene, dădu drumul radioului. „Un pic de muzică”, se gândi el. Cu draperiile încă trase, încăperea era întunecată. Se puteau afla oriunde. Pentru o clipă, îşi permise să îşi închipuie că erau în dormitorul lor – nu în casa ei, nu în casa lui, nu într-un hotel de lux, ci într-un cămin pe care îl clădiseră împreună. Când iubeşti, îşi dădu el seama, nu te gândeşti numai la momentul actual, ci la veşnicie.

Poate că era timpul să îi spună, să admită în faţa ei, nu doar a lui însuşi, faptul că o iubea şi dorea să îşi împartă viaţa cu ea. Viaţa lui – asta însemna trecut, prezent şi viitor, nu doar dorinţa trecătoare de a-şi satisface poftele, de a-şi potoli setea. Exista pasiune, dar aceasta nu avea să fie niciodată satisfăcută. Dorinţa nu

avea să fie niciodată potolită. Şi mai mult, mult mai mult, era emoţie, care se extindea cu fiecare minut în care era alături de ea.

O voia de soţie. Lucrul acesta ar fi trebuit să îl înspăimânte, dar aproape că îl amuză. O dorea în toate felurile tradiţionale, în felurile pe care le dăduse întotdeauna la o parte ca fiind restrictive şi neimportante. Un cămin, o familie, inelul lui pe degetul ei şi al ei pe al lui. Quinn Doran, familist. Dintr-odată, părea să i se potrivească.

Ea putea să se sustragă. Probabil că asta avea să facă. Dar el nu trebuia decât să aplice genul potrivit de presiune. Gândindu-se la asta, zâmbi uşor. Să o convingă pe Chantel O'Hurley să se mărite cu el ar putea fi cea mai dificilă sarcină din viaţa lui.

-Quinn.

-Da?

- Vii aici pentru un minut, te rog?

O auzi în vocea ei – doar o umbră de tensiune. Quinn îşi lăsă deoparte fanteziile şi întinse mâna după halat. Văzu florile de îndată ce păşi în sufragerie. O duzină de trandafiri roşii ca sângele, cu petalele abia deschise, şedeau pe masa de lângă uşă. Chantel stătea alături de ele, cu faţa albă ca bileţelul pe care îl ţinea în mână.

- Ştie că sunt aici. Reuşi să îşi păstreze glasul egal, aproape calm. Zice că mă va urma oriunde. Degetele ei nu tremurară când ea îi înmână bileţelul lui Quinn, dar când el i le atinse cu ale lui, le descoperi reci. Zice că aşteaptă momentul perfect, continuă ea.

Quinn luă biletul şi aruncă o privire rapidă

peste mesaj. În colţul plicului era tipărit numele florăriei.

-A făcut prima lui greşeală, murmură el. Cine a adus astea sus?

- Un valet. Privi lung spre peretele depărtat, la o copie a lui Monet, şi se întrebă de ce nu simţea nimic, absolut nimic. Nici măcar nu i-am dat bacşiş.

- încetează!

Vocea lui o aduse la realitate. După ce se cutremură, Chantel îl privi. Nu urma să aibă de la Quinn parte de milă, de cuvinte mângâietoare ori de promisiuni deşarte. Nu le dorea. Voia adevărul.

- El este aici, nu-i aşa? Ar putea fi chiar în acest hotel.

- Ia loc!

Vru să o ia de braţ, dar ea se dădu înapoi.

-Nu am nevoie să mă aşez. Am nevoie de răspunsuri. -Chantel...

La auzul următoarei bătăi în uşă, ea îşi apăsă o mână pe gură ca să înăbuşe un strigăt. înjurând, Quinn o împinse pe un fotoliu, apoi merse la uşă. Prin vizor văzu un chelner de la room service, cu o tavă pentru micul dejun.

- Este în regulă, zise el peste umăr. E doar cineva de la room service.

Quinn deschise uşa ca să îi permită chelnerului să împingă căruciorul până la masa aflată lângă fereastră. După ce îşi mâzgăli numele pe nota de plată, îl urmă pe chelner până la uşă şi cercetă holul, aruncând o privire rapidă.

-Ţi-ar prinde bine nişte cafea, zise Quinn, trecând pe lângă Chantel, către tava cu micul

dejun.

-Nu, răspunsuri. Deşi genunchii i se clătinau, se ridică. Nu sunt sigură de ce, dar cred că tu le ai. Ştiai că va fi aici.

în ciuda refuzului ei, Quinn turnă două ceşti.

-Da.

- Da. Un râs sec veni de nicăieri în timp ce ea îşi apăsă degetele pe tâmplă. Nu eşti un bărbat care să ofere detalii, nu-i aşa, Quinn? De unde ştiai că va fi aici? Al şaselea simţ, un presentiment, din instinct?

- Oricare dintre cele pe care le-ai spus. Simţi o strângere de stomac în clipa când se întoarse din nou cu faţa către ea. Mă aştept ca el să meargă acolo unde mergi şi tu, doar a spus că va fi aici în ultimele câteva bilete pe care le-a trimis.

Ea îşi încrucişă braţele peste piept. Fiorii îi cuprin- seră rapid pielea. Sentimentele începeau să îşi facă apariţia în mod pregnant.

- Nu te-ai gândit că ar fi trebuit să aflu?

- Dacă aş fi crezut că trebuia să ştii, ţi-aş fi spus. De ce nu mănânci ceva?

Da, acum existau sentimente. Clocoteau înlăuntrul ei, ameninţând să dea pe dinafară odată cu primul cuvânt pe care avea să îl rostească. Chantel merse până la masă şi, cu ochii în ai lui Quinn, ridică o farfurie şi o lăsă să cadă.

- Cine naiba te crezi? Vocea ei avea mai mult venin atunci când era joasă şi fermă. Cum îndrăzneşti să mă tratezi ca pe o femeie fără creier, fără curaj, care trebuie dusă de nas? Aveam dreptul să ştiu că intenţiona să mă

urmărească, că situaţia nu avea să se schimbe.

El îşi putea da drumul furiei sau putea să se controleze. Quinn se aşeză şi îşi luă cafeaua. Mânia alungase privirea somnoroasă din ochii ei. O lăsă să meargă cât putea ea de departe.

-M-am ocupat de asta în felul meu. Mă plăteşti să mă ocup de lucruri în felul meu.

Luată prin surprindere, ea se dădu înapoi. II plătise. Cum de putuse uita că el nu îşi făcea decât datoria? Fu săgetată de durere. Chiar şi asta, cumva, era o stare preferabilă amorţelii.

- Mă aştept să fiu informată de progresele făcute, Doran.

- Bine.

Luă o bucată de pâine prăjită şi începu să pună gem pe ea.

-Te voi lăsa să te bucuri de micul tău dejun.

-Chantel. Vocea lui fu moale, dar avu destulă putere încât să o oprească înainte să traverseze încăperea. Ai putea să iei loc. Nu vei merge nicăieri de una singură.

- Voi coborî până la Maddy în cameră.

- Poţi încerca să pleci. îşi puse dinadins cuţitul pe marginea farfuriei. Nu vei reuşi. Te voi conduce eu însumi jos, de îndată ce mă voi fi îmbrăcat. Ii aruncă o privire rece, provocatoare. Şi vei sta acolo, în încăpere, până când voi veni după tine.

-Eu nu...

-Am un om postat în încăperea de vizavi şi un altul în încăperea aflată vizavi de cea a surorii tale. Eşti în perfectă siguranţă înăuntru, dar vreau să te duc jos eu însumi.

Era destul de nervoasă încât să îşi încerce

şansele. Chantel măsură distanţa până la uşă şi apoi cercetă privirea lui Quinn. Fără nici o vorbă, se lăsă pe un fotoliu şi îl ignoră, până când el îşi termină micul dejun.

Quinn găsi mica şi aglomerata florărie din West Sixties. În ciuda aerului condiţionat, aerul dinăuntru era sufocant şi greu, cu un miros floral copleşitor. Trei dienţi erau îngrămădiţi înăuntru, doi dintre ei aflaţi în faţa unei tejghele lungi, ciobite, acoperite de hârtii şi pe care se afla un telefon ce suna insistent, dar pe care omuleţul grăbit din spatele tejghelei îl ignora. Un alt client se afla în faţa vitrinei şi studia aranjamentele.

- Nu le pot aduce înainte de patru. Nu pot. Proprietarul mâzgălea pe un formular şi continua să clatine din cap. Da, va fi drăguţ, răspunse el întrebării şoptite a clientului. Garoafe mari roz, câteva rămurele de floa- rea-miresei. De bun-gust. Semnaţi aici.

Quinn se opri lângă un buchet de crini în timp ce bărbatul se ocupa de alţi dienţi.

- Bine, bine, doriţi să cumpăraţi flori sau doar să vă uitaţi la ele?

Quinn aruncă o privire către bărbatul care îngrămădea hârtiile pe tejghea.

- Sunteţi destul de ocupat astăzi.

-Nu îmi spuneţi nimic nou. Omuleţul scoase o batistă să îşi şteargă ceafa. Avem probleme cu aerul condiţionat, vânzătoarea mea a făcut apendicită şi mor prea mulţi oameni. Când Quinn ridică dintr-o sprânceană, bărbatul se linişti un pic. Funeralii. Nu mi-au ajuns

gladiolele săptămâna asta.

- Greu. Quinn ocoli nişte margarete aflate într-o stropitoare. Asta este de aici?

Bărbatul aruncă o privire către felicitarea din mâna lui Quinn.

- Zice chiar aici. Degetul îndesat al bărbatului împunse numele. Flori de la Bernstein. Eu sunt Bernstein. Aveţi o problemă cu vreo livrare?

- O întrebare. Trandafiri roşii, o duzină, livraţi la hotelul Piaza în această dimineaţă. Cine i-a cumpărat?

- Mă întrebaţi cine i-a cumpărat? Bernstein izbucni într-un râs nazal, prelung. Tinere, vând zeci sau chiar sute de trandafiri într-o săptămână. De unde să ştiu cine cumpără?

- Păstraţi evidenţa? Quinn făcu semn către casa de marcat. Bonuri. Ar trebui să aveţi un bon pentru o duzină de trandafiri roşii livraţi la hotelul Piaza pe la, să spunem, zece şi jumătate, poate unsprezece, azi-dimineaţă.

-Vreţi să mă uit după el?

Quinn băgă mâna în buzunar şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

- Exact.

Omuleţul îşi îndreptă spinarea. Guşa care îi atârna i se cutremură de indignare.

- Nu iau mită. Aveţi douăzeci de dolari, cumpăraţi flori de douăzeci de dolari.

- Bine. Cum rămâne cu bonurile?

- Eşti poliţist?

- Detectiv particular.

Bernstein ezită. Apoi, bombănind, umblă în sertarul care conţinea bonurile din acea zi.

Mormăi pentru sine în timp ce le răsfoia.

-Nu a cumpărat nimeni trandafiri roşii astăzi.

- Ieri.

Asta atrase asupra lui Quinn o privire dezgustată, dar Bernstein deschise un alt sertar.

- Trandafiri roşii pe Mâine, două duzini pe Pennsyl- vania, o duzină pe Twenty-seventh Street... Mormăi alte câteva adrese. O duzină la hotelul Piaza, apartamentul 1203, cu livrare în dimineaţa aceasta.

- Pot să arunc o privire? Fără să aştepte un răspuns, Quinn îi luă bonul din mână. Comandă plătită cash.

- Nu am nimic împotriva plăţii în numerar.

Dar numerarul însemna că nu exista nici o semnătură. Quinn îi dădu înapoi chitanţa.

- Cum arăta?

- Cum arăta? Bărbatul izbucni din nou în râs. Cum o să îmi amintesc mâine cum arăţi dumneata? Oamenii intră aici şi îşi cumpără florile. Nu îmi pasă dacă au un ochi în mijlocul frunţii atât timp cât cârdul lor de credit este valabil ori pun banii jos.

- Gândiţi-vă măcar o clipă. Quinn scoase o altă bancnotă de douăzeci de dolari. Aveţi nişte flori grozave aici.

Florarul îi aruncă o privire vicleană.

- Garoafele din vitrina de aici se ofilesc.

-Se întâmplă să îmi placă foarte mult garoafele.

Dând aprobator din cap, bărbatul luă cele două bancnote de douăzeci de dolari şi le băgă

în buzunar, apoi luă garoafele uşor ofilite.

- îmi amintesc că a spus să îi trimit trandafirii lui Chantel O'Hurley. A fost foarte aglomerat aici ieri. Vân- zătoarea a fost luată cu ambulanţa. Cealaltă vânzătoare este în concediu, şi avem două nunţi. Pentru că flora- rul chiar iubea florile, luă o sticlă de plastic şi stropi garoafele. în orice caz, el zice să i le trimitem ei, aşa că eu zic: „Hei, asta nu este actriţa aceea?" Ştiţi, eu şi soţia mergem des la film. A, da, îl întreb dacă e din California. Purta o pălărie, una dintre acelea de paie, şi ochelari întunecaţi.

- El ce a spus?

- Nu cred că a spus ceva. Şi nu mă întrebaţi din nou cum arăta, că nu ştiu. O aveam aici pe doamna Dona- hue făcând tărăboi pentru nunta fiicei sale. Petale de trandafiri – pungi pline. Roz. Clătină din cap. Era un tip, şi nu am văzut prea mult din faţa lui.

- Ce vârstă?

- Ar fi puțut fi mai tânăr decât dumneata, ar fi putut fi mai în vârstă. Dar nu era aşa masiv. Mâini tremu- rânde, îşi aminti el dintr-odată şi, împins de conştiinţă, adăugă nişte verdeaţă proaspătă garoafelor.

- De ce spuneţi asta?

-A intrat fumând o ţigară străină. Nu permit fumatul, indiferent de cât de stilat ar fi tabacul. Nu face bine florilor.

- De unde ştiţi că era străină?

- De unde ştiu? De unde ştiu? Cunosc o ţigară americană când o văd, spuse ţâfnos florarul. Iar asta nu era. L-am obligat să o

stingă. Nu îmi pasă prea mult de câţi bani cheltuieşti aici, nu îmi vei polua florile.

- În regulă, deci avea mâini tremurânde.
- După ce a stins ţigara, nu a fost în stare să le ţină locului. Uitaţi ce e, am avut destule necazuri ieri aici şi fără personajul acesta. Doamna Donahue mă băga în mormânt, iar vânzătoarea mea îşi scotea apendicele. Mai ştii, o să vrea să ceară concediu medical.

-Altceva? Quinn îl dirijă răbdător departe de operaţia de apendicită a vânzătoarei sale. A mai făcut ori a spus ceva care v-a rămas în minte?

-Agrafa pentru bani, spuse el dintr-odată. Da, a scos banii dintr-o agrafă de bani, nu dintr-un portofel. Una drăguţă, nu dintr-acelea pe care le-ai lua de pe stradă. Din argint. Cu monogramă.

- Ce iniţiale?
- Iniţiale? Florarul începu să îşi strângă bonurile. Ce să îmi amintesc din iniţiale? Avea linii şerpuite pe ea.
- Vreun inel? Ceas?
- Nu ştiu. Am observat agrafa pentru că individul avea un teanc grăsan băgat în ea. Poate că avea bijuterii, poate că nu. îi iau banii, nu îi fac o evaluare.
- Mulţumesc. Quinn scoase o carte de vizită şi scrise pe spatele ei numărul de telefon de la hotel. Aş aprecia dacă aţi suna în cazul în care vă mai amintiţi orice altceva. Ori dacă individul revine.

-Are probleme?

-Să spunem că mi-ar plăcea să am şansa să

discut cu el.

- Nu vă uitaţi garoafele.

Quinn îşi vârî buchetul sub braţ şi se îndreptă către uşă.

- Bănuiesc că aveţi şi voi ciudaţi în California, comentă Bernstein.

- Destui.

-Vedete de cinema. Râse iar zgomotos. Individul a spus că a lucrat îndeaproape cu domnişoara O'Hurley. Foarte îndeaproape.

Degetele lui Quinn se strânseră pe mânerul uşii.

-Mulţumesc.

Când ieşi pe trotuar, aruncă florile în braţele unei femei care ţâra după ea un cărucior de cumpărături. Nu privi înapoi ca să o vadă cum se holba la el. În stomacul lui lua naştere un sentiment nebunesc. Cunoştea pe cineva care, din când în când, purta o agrafă pentru bani, din argint. O agrafă primită cadou de la Chantel. Matt Burns.

Nu voia să creadă asta. Matt îi era prieten, şi nimeni nu ştia mai bine decât Quinn cât de greu era să îţi faci prieteni şi să îi păstrezi în meseria lui. Şi totuşi, cât de bine îl cunoştea în realitate pe Matt Burns?

Nu ştiuse despre jocurile de noroc până când nu săpase în trecutul lui. Atunci, Matt trădase un client din cauza unei slăbiciuni. Nu îl făcea asta să fie primul la rând să o înşele pe Chantel din cauza unui alt gen de slăbiciune?

O mulţime de bărbaţi purtau agrafe pentru bani, îşi aminti Quinn în timp ce se îndepărta de hotel, în loc să se apropie. Avea nevoie să

analizeze lucrurile înainte de a se întoarce la Chantel. O mulţime de bărbaţi purtau astfel de agrafe din argint, continuă Quinn, exact la fel cum o mulţime de bărbaţi fumau ţigări străine. Dar se întrebă câţi dintre bărbaţii care o cunoşteau pe Chantel – care lucraseră cu Chantel – făceau ambele lucruri.

Se purta prosteşte, hotărî Quinn şi se opri la o cabină telefonică. Devenise slab. Asta îi făcuse femeia aceasta. Nu era treaba lui să găsească motive pentru care nu putea fi Matt, ci să găsească motive pentru care putea fi el. Deschizându-şi carneţelul, căută numărul lui Matt şi îl formă.

-Aţi sunat la Matt Burns.

-Trebuie să vorbesc cu el.

- îmi pare rău, domnul Burns nu este disponibil până luni.

- Fă-l să fie disponibil, drăguţo. Este important.

Vocea deveni foarte formală.

- îmi pare rău, domnul Burns este plecat din oraş.

Quinn simţi fiori prin tot corpul.

-Unde?

- Nu îmi este permis să dau această informaţie.

-Sunt Quinn Doran. Sun din partea lui Chantel O'Hurley.

-Ah, îmi pare rău, domnule Doran. Ar fi trebuit să îmi spuneţi cine sunteţi. Mă tem că domnul Burns nu se află în oraş. Să îl rog să ia legătura cu dumneavoastră dacă sună?

- Voi lua legătura cu el luni. Unde este?

-A zburat la New York, domnule Doran. Are nişte treburi personale.

-Da.

îşi înghiţi o înjurătură în timp ce închise telefonul. Era foarte personal. „Asta are să o rănească”, se gândi Quinn. „Şi are să o doară tare.”

- încă trei ore. Maddy O’Hurley sări de pe fotoliu, făcu câţiva paşi prin încăpere şi se prăbuşi pe canapea. Ar fi trebuit să ne fi căsătorit dimineaţa.

- După-amiaza va veni foarte curând. Chantel luă o gură din cea de-a treia ceaşcă de cafea şi se întrebă când avea să primească din nou veşti de la Quinn. Nu ar trebui să te bucuri de ultimele tale ore ca femeie singură?

-Sunt prea agitată ca să mă pot bucura de ceva. Maddy fu din nou în picioare, coama ei de păr roşcat săltând când ea se mişcă. Mă bucur atât de mult că eşti aici. Se opri destul cât să o strângă rapid în braţe pe ChanteL Acum, aş fi înnebunit dacă nu ai fi fost. Aş vrea ca Abby să poată veni odată.

-Va veni imediat ce îi va lăsa pe Dylan şi pe băieţi la tati. Gândeşte-te la altceva.

-Altceva. Trupul zvelt, de dansatoare, al lui Maddy se roti într-un cerc. Cum aş putea să mă gândesc la altceva? Când voi păşi în faţa altarului, voi avea cea mai importantă apariţie din viaţa mea.

- Că tot veni vorba despre apariţii, povesteşte-mi despre piesa de teatru.

- Este minunată. Ochii ei de chihlimbar se

umplură de dragoste pentru teatru. Poate că am idei preconcepute, pentru că a fost piesa care ne-a adus împreună pe mine şi pe Reed, dar este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Speram să o poţi vedea.

- Mă voi întoarce în New York curând, pentru filmări. Tu vei reveni din luna de miere şi vei urca din nou pe scenă. Chantel întinse nerăbdătoare mâna după o ţigară. Şi, dacă recenziile reprezintă un indiciu, chestia asta se va juca ani la rând.

Maddy o privi pe sora sa jucându-se cu o ţigară şi apoi aprinzând-o. Era un lucru pe care îl făcea rareori, şi asta doar când era tensionată.

- Cum merg filmările?
- Nu mă plâng.
- Şi acest Quinn? E o treabă serioasă?

Chantel ridică din umeri.

- E doar un bărbat.
- Haide, Chantel, sunt Maddy. Te-am mai văzut cu *doar* un bărbat. Aţi avut o ceartă? Reuşi să stea locului destul cât să se aşeze pe braţul fotoliului în care şedea Chantel. Aseară păreai atât de fericită! Practic, străluceai de fiecare dată când te uitai la el.

-Bineînţeles că sunt fericită. Bătu uşurel în braţul lui Maddy. Sora mea mai mică se mărită cu un bărbat despre care am decis că este aproape demn de ea.

- Nu încerca să eviţi subiectul, Chantel. Serioasă din- tr-odată, Maddy luă în mâinile sale mâinile neliniştite ale lui Chantel. Neliniştea părea să sară de la o soră la cealaltă. Hei, ceva chiar nu este în regulă, aşa-

i?

-Nu fi caraghioasă, eu...

Se întrerupse la auzul bătăii din uşă. Maddy simţi cum degetele surorii sale se încordară.

- Chantel, ce se întâmplă?

-Nimic. Dezgustată de ea însăşi, Chantel îşi relaxă muşchii. Vezi doar cine este, scumpo. Nu ne dorim să intre un mire din cale-afară de exuberant.

Departe de a fi mulţumită, Maddy se ridică şi merse la uşă.

- Este Abby, zise ea privind pe vizor.

Şi, cu ajutorul lui Abby, se gândi ea, avea să dea de cap problemei care o îngrijora pe sora lor.

- Cum se face de nu eşti grasă încă? acuză ea, deschizând uşa.

Râzând, Abby îşi puse o mână pe burtă şi pe cealaltă pe obrazul lui Maddy.

- Pentru că mai am încă cinci luni. Cum se face că nu ai început să te pregăteşti?

- Pentru că mai sunt încă trei ore până la nuntă.

- Exact atâta vreme cât durează. Abby atârnă o husă pentru haine pe spătarul unui scaun şi merse la Chantel. Crezi că o putem pune la punct?

- Poate. Cel puţin, dacă ne apucăm să o aranjăm, nu va mai putea să se fâţâie prin apartament. Slavă Domnului că Reed te-a convins să renunţi la apartamentul acela. Am fi stat una peste alta.

- încă îmi lipseşte. Zâmbind larg, Maddy merse să îşi înfăşoare câte un braţ în jurul fiecăreia din surorile sale, îmi este foarte greu

să mă imaginez într-un apartament de lux aflat în centrul oraşului. Dylan şi băieţii sunt cu tati?

-I-am lăsat la uşa lui. Mama îşi aranjează părul, iar tata era pe cale să îl convingă pe Dylan să închine un pahar înainte de nuntă. Abia aştept să îl văd din nou pe Ben îmbrăcat în costum. Arată atât de mult ca un bărbăţel. Iar Chris este enervat de faptul că le închiriem, în loc să le cumpărăm. Este de părere că este lucrul cel mai potrivit cu care să se laude în faţa prietenilor săi de-acasă. Şi, apropo – o îmbrăţişă iute pe Chantel înainte să îi dea drumul – mi-a plăcut Quinn al tău.

- Pronumele posesiv este un pic cam prematur. Chantel reuşi să zâmbească. Apoi, dintr-un impuls, merse către telefon. Ştiu ce lipseşte aici, le spuse ea, formând numărul de la room service.

- Aş dori o sticlă de şampanie şi trei pahare. Dom Perignon, din '71. Da, apartamentul lui Madeline O'Hurley. Mulţumesc.

Abby arcui o sprânceană şi îşi sprijini braţul pe umărul lui Maddy.

- Abia dacă este ora unsprezece.

- Cine ţine socoteala? dori să ştie Chantel. Tripletele O'Hurley vor sărbători. Fără de veste, ochii i se umplură de lacrimi. Ah, Doamne, uneori îmi este atât de dor de voi două, încât abia mai pot suporta.

într-o clipă, fură una lângă alta, ţinându-se strâns în braţe, într-o legătură care se cimentase chiar înainte de naştere. Maddy îşi trase nasul, Abby le linişti şi apoi, spre uimirea surorilor ei, Chantel cedă complet.

-Vai, scumpo! Abby o aşeză pe canapea, aruncând o privire îngrijorată către Maddy. Chantel, ce s-a întâmplat?

-Nimic, nu-i nimic. îşi şterse lacrimile. Pur şi simplu, sunt sentimentală. Cred că sunt un pic cam nervoasă, muncesc prea mult. Simplul fapt că vă văd pe voi două, tu cu frumoasa ta familie, Abby, şi Maddy pe cale să îşi întemeieze una proprie... Mă întreb dacă lucrurile ar fi fost diferite... îşi lăsă vorbele să i se stingă cu o clătinare din cap. Nu, eu mi-am făcut alegerile, acum trebuie să mă descurc cu ele.

Abby dădu la o parte părul de pe chipul lui Chan- tel. Glasul ei era întotdeauna calm, mâinile, întotdeauna blânde.

- Chantel, este vorba despre Quinn?

- Da... nu. Ridică ambele mâini, apoi le lăsă să îi cadă. Nu ştiu. Am oarece probleme cu un admirator un pic prea entuziast, zise ea, minimalizându-şi problema. L-am angajat pe Quinn să îl ţină, mai mult sau mai puţin, la depărtare şi apoi m-am îndrăgostit de el şi... Se întrerupse din nou, oftând adânc. Tocmai am spus-o cu voce tare.

Maddy se aplecă să îi sărute creştetul capului.

- E mai bine?

Ea se mai destinsese.

- Poate. Mă port ca o idioată. Bâjbâi după un şerveţel. Şi afurisită să fiu dacă voi merge în faţa altarului pe post de domnişoară de onoare cu ochii umflaţi.

- Asta sună mai mult a Chantel, murmură Maddy. Şi apoi, dacă eşti îndrăgostită de

Quinn, totul va fi bine.

- Optimistă ca întotdeauna.

-Absolut. Abby l-a găsit pe Dylan, eu l-am găsit pe Reed, aşa că este rândul tău. Acum, dacă am putea să-l legăm şi pe Trace...

- Deja exagerezi, zise râzând Chantel. Dacă există acolo, undeva, o femeie care să îl poată priponi pe fratele nostru mai mare, mi-ar plăcea foarte mult să o întâlnesc. Tresări la auzul bătăii în uşă, dar îşi reveni imediat. Trebuie să fie şampania. Vârându-şi în buzunar şerveţelul, Chantel merse la uşă, dar verifică mai întâi privind pe vizor. Vai! Un zâmbet îi curbă buzele, în timp ce privi peste umăr. Este adevărat că a venit şampania, dar mai este ceva. Abby, târăşte-o pe Maddy în dormitor. La uşă avem un maniac îndrăgostit.

- Reed? Este Reed?

Maddy fu aproape de uşă înainte ce surorile ei să o poată împiedica.

-Nici gând! O fi fost ea însărcinată în patru luni, dar Abby încă era agilă. înconjură talia lui Maddy cu un braţ. Ghinion, scumpo! Treci în dormitor. Eu şi Chantel putem transmite orice mesaj.

-Asta e caraghios.

- Nu voi deschide uşa până nu ieşi din încăpere, zise simplu Chantel şi îşi sprijini spatele de uşă. Ieşi de tot.

După ce strâmbă din nas, Maddy trânti uşa în urma ei. Ca o precauţie, Abby se postă în faţa uşii. Aprobând din cap satisfăcută, Chantel deschise uşa care dădea pe coridor.

- Exact acolo, îi spuse ea chelnerului. Iar tu – puse un deget subţire, cu manichiura făcută,

pe pieptul lui Reed – nu mai faci nici un pas.

- Vreau să o văd doar o clipă.

Chantel reuşi să îşi reţină un zâmbet şi clătină din cap. Aproape că putea simţi dragostea care emana din partea lui, emoţiile. încă nu se schimbase în costum şi purta o pereche de pantaloni largi şi o cămaşă care reflectau stilul lui conservator. Arăta ca un director. „Era director”, se gândi ea clătinând din nou din cap. Şi cel mai departe de genul pe care şi l-ar fi imaginat cineva vreodată alături de sora ei cu spiritul liber, boemă. Şi totuşi, se potriveau. Chantel îşi imagină că Maddy se îndrăgostise mai întâi de ochii aceia gri, calmi. Restul venise de la sine.

- Uite ce este, am ceva pentru ea. Obişnuit să obţină ce voia, Reed înaintă un pas, doar ca să fie blocat cu uşurinţă de către Chantel. Voi intra şi voi ieşi înainte să îţi dai seama.

-Nu vei intra deloc, îl corectă Chantel. Suntem irlandezi, Reed, şi suntem oameni de teatru. Nu vei găsi un grup mai superstiţios. O vei vedea pe Maddy la biserică.

- Exact. Auzind zgomot în spatele ei, Abby ţinu cu putere mânerul uşii dormitorului. Sunt sigură că eşti prea domn ca să încerci să treci de noi două. Folosin- du-se de arma supremă, zâmbi şi îşi puse o mână pe burtă. Ori poate ar trebui să spun de noi trei?

Reed nu era prea sigur. Voia să o vadă pe Maddy, să o atingă, fie şi doar pentru o clipă, ca să se asigure că totul era adevărat. Abby îi zâmbi cu ochi calzi, plini de înţelegere, dar nu se mişcă. Chantel semnă pentru şampanie fără să se dea din uşă.

- Coboară la etajul opt şi bea ceva cu tati, îl sfătui ea.

-Vreau doar să...

- Las-o baltă! Apoi se înmuie şi îl sărută pe obraz. Doar două ore, Reed. Crede-mă, va merita să aştepţi.

Cu doar câteva minute mai înainte, Reed reuşise să îl convingă pe Dylan şi să treacă peste obiecţiunile lui Frank. Dar ştia când era depăşit de situaţie.

- Ai vrea să îi dai asta, te rog? Scoase din buzunar o cutiuţă. La aparţinut bunicii mele. Aveam de gând să i-l dau mai încolo, dar, ei bine, mi-ar plăcea să îl poarte astăzi.

-11 va purta. Dădu din nou să îl scoată din cameră, apoi se opri. Reed.

-Da?

- Bine ai venit în familie! Apoi îi închise uşa în nas. Dumnezeule, încă un minut şi aş fi început iar să plâng. Las-o să iasă!

- Ce ţi-a dat?

Maddy trecea deja pe lângă sora ei. Luă cutiuţa de la Chantel şi o deschise. înăuntru era o inimă minusculă din diamante, pe un lanţ subţire de argint.

-Vai, nu este minunat?

-Va arăta chiar şi mai frumos cu rochia ta. Abby îşi trecu vârful unui deget peste pietre. Vino, ţi-l închid eu.

-Acum, voi începe să plâng.

Maddy îşi duse mâna în dreptul inimii. El urma să fie al ei, cu adevărat al ei, în doar câteva ore. Şi noua ei viaţă avea să înceapă.

-Ajunge cu lacrimile! Chantel scoase cu zgomot dopul sticlei. Acesta ateriză pe covor,

fiind ignorat în timp ce ea turnă şampanie până se revărsă, în trei pahare. Ne vom ameţi puţin... Ei bine, două dintre noi ne vom ameţi puţin, iar Abby va bea o jumătate de pahar. Apoi toate trei vom crea cea mai frumoasă mireasă care a păşit vreodată în faţa altarului bisericii ăleia. În cinstea ta, surioară!

-Nu. Maddy îşi ciocni paharul de al lui Chantel, apoi de al lui Abby. În cinstea noastră. Atât timp cât ne vom avea una pe cealaltă, nu vom fi niciodată singure.

capitolul 11

La insistenţele lui Chantel, sâmbătă seara ea şi Quinn se urcară în avionul de noapte către Los Ange- les. New Yorkul nu fusese raiul la care sperase. Cu nunta încheiată şi sora ei plecată în luna de miere în Caraibe, Chantel nu se putea gândi decât să ajungă acasă.

Petrecerea fusese un chin. Se trezise privind străini, studiind feţe familiare şi întrebându-se dacă nu se afla acolo cel care o urmărea. Chiar şi atunci când îşi propusese să doarmă în avion, îşi promisese ca, data viitoare când avea să se reîntoarcă în New York, să o facă fără teamă.

Şi ce i-ar fi putut spune lui Quinn? Se simţise trădată de faptul că el îi tăinuise lucruri, dar poate că, depinzând atât de mult de el, îl determinase cumva să procedeze aşa. Era ea atât de slabă, atât de laşă, încât el simţise că era necesar să o ferească de toate? Ea voia protecţia lui, dar, în acelaşi timp, voia şi respectul lui. Renunţase la acesta atunci când refuzase să îi asculte relatările, îngăduindu-i să intercepteze biletele şi să as- cundă de ea conţinutul lor? Era vremea ca lucrul acesta să înceteze. întreaga ei viaţă, cu excepţia unei perioade scurte, deţinuse controlul vieţii ei. Acum, din teamă, îl cedase. începând din momentul acesta, avea să preia din nou cârma.

Quinn se întrebă cât timp avea să dureze până când ea avea să se înmoaie. Cu siguranţă, fusese destul de rece întreaga după-amiază şi chiar şi seara. Rece, indiferentă, distantă. Era un lucru pe care el nu avea de ales decât să îl accepte. Totuşi, când o văzuse păşind spre altar în faţa surorii ei, purtând rochia aceea de un albastru-deschis, transparentă şi romantică, îi venise să se repeadă de la locul lui, să o ridice în braţe şi să o ducă de acolo. Undeva. Oriunde.

Se întrebă cum ar fi fost să fi stat acolo unde se aflase Reed Valentine, să o fi privit pe Chantel aşa cum o privise Reed pe Maddy, păşind spre el în timp ce purta dantelă albă. Cum ar fi fost să o audă făcând promisiunile pe care le făcuse sora ei? Se scutură, ieşind din starea aceea de spirit.

Se apropiau de aterizare, şi Chantel moţăia neliniştită alături de el. Nu putea înţelege că făcuse ceea ce făcuse de dragul ei, pentru că el simţise atât de tare nevoia de a o vedea relaxându-se, fie şi numai pentru două zile? Ea nu înţelesese sau nu voise, iar el nu încercase să-i explice. Nu ştia cum.

El nu avea perspicacitatea unuia dintre protagoniştii filmelor ei. Nu avea cuvintele tipărite frumos într-un scenariu pe care să le memoreze. Avea doar ce era în- lăuntrul lui, şi nu părea să fie vreo cale să explice asta. Cuvintele nu erau sentimente. Frazele nu erau emoţii. Iar emoţiile erau tot ce avea.

Când aterizară, Chantel arăta odihnită şi proaspătă ca şi cum ar fi dormit opt ore pe un

pat moale şi nu moţăind, din când în când, într-un avion. Işi luară bagajele fără nici un incident şi, în douăzeci de minute, se aflau într-o limuzină pe drumul de întoarcere către Beverly Hills.

Chantel îşi aprinse o ţigară, apoi se uită la ceas. În momentul acela, se simţea agitată, neliniştită. Oboseala cauzată de diferenţa de fus orar avea să o lovească a doua zi, dar ea avea să funcţioneze.

- Aş vrea să văd rapoartele tale, toate, până mâine la prânz.

Luminile străzii băteau intermitent în ferestre. Chipul lui era în umbră, dar Chantel se îndoia de faptul că ar fi putut fi în stare să citească expresia de pe el.

- Bine. Am dosarul acasă la tine.

-Aş vrea şi o actualizare a informaţiilor pe care le-ai descoperit în New York.

- Tu eşti şefa.

- Mă bucur că îţi aminteşti asta.

Ii venea să o strângă de gât. Se gândi la modalităţi rapide şi tăcute; în schimb, rămase liniştit şi aşteptă. La poartă, ieşi din limuzină. Chiar dacă Chantel fusese plecată, crezuse că era cel mai potrivit ca locul să fie păzit continuu. Câteva cuvinte scurte, şi fu din nou în limuzină, trecând de porţile deschise.

La intrarea în casă, Chantel trecu pe lângă el. Ajunsese la capul scării principale înainte ca el să o prindă din urmă.

-Te roade ceva, îngeraş?

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Poţi să mă scuzi pentru moment, Quinn? Ii desfăcu delicat

degetele de pe braţul ei. Vreau să fac o baie lungă şi fierbinte.

Nimeni nu o făcea mai bine decât ea. Trebuia să îi recunoască meritele, în vreme ce o privea mergând pe coridor către camera ei. Putea, cu o privire, cu o inflexiune a vocii, să taie în două un bărbat, fără să lase vreo picătură de sânge.

Se crezuse calm. Se crezuse controlând situaţia – până în momentul în care auzi încuietoarea de la uşa ei. Atunci, furia pe care o ţinuse în frâu toată ziua ieşi la iveală. Nu ezită. Poate că nici măcar nu gândea. Quinn merse la uşa dormitorului ei şi o dărâmă.

Ea nu rămânea prea des fără cuvinte. Chantel rămase pur şi simplu în picioare. Işi scosese deja jacheta şi rămăsese într-un furou de culoare roz-deschis şi o fustă trandafirie. O mână îi rămăsese îngheţată în vârful capului, căci începuse să îşi prindă părul. Mai văzuse mânie – şi reală, şi simulată –, dar nu văzuse niciodată ceva asemănător cu ceea ce clocotea în ochii lui Quinn.

- Să nu îmi mai încui niciodată uşa în faţă! Glasul lui era atât de liniştit după zgomotul scos de lemnul făcut ţăndări, încât o făcu să tremure. Să nu îmi mai întorci vreodată spatele!

încet, ea îşi coborî mâna, astfel că părul îi căzu pe umeri.

- Aş vrea să pleci.

- Poate a venit vremea să descoperi că nici măcar tu nu poţi avea tot ce îţi doreşti. Sunt aici şi aici voi rămâne. Va trebui să faci mult

mai mult decât să întorci o afurisită de cheie în uşă ca să mă ţii la distanţă.

Când veni către ea, ea se încordă, dar refuză să dea înapoi. încetase să se retragă din faţa oricui, chiar şi din faţa lui. El îşi afundă mâna în părul ei.

-Ai vrut să mă dobori cu o palmă, şi asta e în regulă. Dar al naibii să fiu dacă voi accepta din partea ta asta, doar pentru că îmi fac treaba.

- Nu voi accepta să fiu tratată ca o idioată ori ca o persoană slabă. Dantela furoului tremură peste sânii ei când ea începu să respire precipitat. Ştiai că avea de gând să mă urmărească la New York. Ştiai că nu voi fi acolo mai în siguranţă decât aici.

- Exact. Eu am ştiut, tu, nu. Şi ai avut o noapte în care nu te-ai zvârcolit în somn.

-Nu aveai dreptul...

- Ba aveam tot dreptul.

Mâna din părul ei deveni mai fermă. Ea dădu să se retragă, dar părea incapabilă să se mişte.

-Am dreptul să fac orice, totul, pentru a te ţine în siguranţă, pentru a-ţi da un strop de linişte sufletească. Şi voi continua să o fac, căci pentru mine nu există nimic care să fie mai important decât tine.

Chantel dădu drumul respiraţiei pe care nu fusese conştientă că şi-o ţinuse. O văzuse în ochii lui, dedesubtul mâniei, dedesubtul frustrării, dar nu fusese sigură că putea crede asta.

-Acesta este felul tău... Se opri, strângându-şi buzele. Nu ar fi dat bine dacă vocea i-ar fi

tremurat acum. Voia să fie puternică pentru el, dar şi pentru ea. Acesta este felul tău de a-mi spune că mă iubeşti?

El o privi îndelung, fiind cu mult mai uimit decât era ea de acele vorbe. Nu avusese de gând să i le arunce în faţă ca pe o ameninţare. Voise să lase timp pentru amândoi, să dea spaţiu amândurora, în aşa fel încât ea să îşi dea seama că avea nevoie de el. Dar el nu ştia cum e să fii convingător.

-Acceptă sau nu!

-Acceptă sau nu, repetă ea în şoaptă. Cât de caracteristic lui! Te deranjează dacă mi-ai da drumul la păr? Am nevoie de el luni, pentru câteva scene. Şi apoi, aşa ai avea libere ambele mâini, ca să mă iei în braţe.

înainte să apuce să o facă, ea fu lipită de el, strân- gându-l tare şi cu putere şi rugându-se să nu fie un vis.

- Bănuiesc că asta înseamnă că accepţi.

îşi îngropă faţa în părul ei şi se întrebă cum de supravieţuise fără parfumul ei, fără atingerea ei.

- Da. încercam să găsesc o cale să te fac să te îndrăgosteşti de mine, ca să nu poţi pleca. îşi dădu capul pe spate ca să se poată uita în ochii lui. Spune-mi că nu vei pleca.

- Nu plec nicăieri. Apoi îi găsi gura. Lasă-mă să te aud cum o spui. O apucă din nou de păr, dar i-l trase cu blândeţe, până când ochii li se întâlniră. Uită-te la mine şi spune-o! Fără lumini, fără camere de luat vederi, fără scenariu.

-Te iubesc, Quinn, mai mult decât credeam

că este posibil să iubesc. Mă sperie al naibii de tare.

-Bun. O sărută din nou, mai tare. Şi pe mine mă sperie al naibii de tare.

-Avem atâtea lucruri de discutat.

- Mai târziu.

Cobora deja fermoarul fustei ei.

- Mai târziu, fu ea de acord, scoţându-i cămaşa din pantalonii largi. Vrei să faci o baie?

În timp ce îl întrebă, îi trase cămaşa peste umeri.

-Da.

- înainte? Râzând, îl muşcă uşor de bărbie. Sau după?

- După.

Şi o trase cu el pe pat.

Mai înainte, fusese sălbatic, aprig, violent, pasional şi cu licăriri de blândeţe. Dar acum, exista dragoste: simţită, rostită şi împărtăşită. încetase să mai creadă că viaţa avea să o conducă până la asta: dragoste, acceptare şi înţelegere. în cele din urmă, nu trebuise decât să întindă mâna şi să le ia. într-o explozie de emoţie, se strânseră în braţe, cu gurile deschise şi flămânde şi trupurile înfierbântate şi alerte. îl auzi inspirând adânc, cu faţa în-gropată în părul ei, ca şi cum şi el tocmai conştientizase ce cadou li se oferise.

I se păru că el tremura. Mâinile ei care apăsau pe spinarea lui simţiră încordarea rapidă a muşchilor. Nu voia să îl aline. Dorea ca şi el să fie cum era ea: uimită, un pic speriată şi delirant de fericită. Când îşi apăsă buzele pe gâtul lui, simţi zvâcnetul excitării,

simţi gustul căldurii. într-o singură mângâiere lungă şi posesivă, îşi trecu mâinile pe spatele lui, mai întâi în jos, apoi în sus. Era al ei. Din acest moment, el era al ei.

Ea era acolo pentru el: moale, generoasă şi totuşi destul de puternică pentru a-l susţine. Nu o căutase niciodată. Quinn se înţelegea destul de bine pe el însuşi pentru a şti că nu căutase niciodată pe cineva alături de care să îşi împartă viaţa. Totuşi, o găsise pe ea, iar în ea găsise totul. O pereche. Era ceva primitiv, dar totuşi liniştitor în cuvântul acesta. însemna cineva alături de care să se hârjonească printre cearceafuri în nopţile fierbinţi şi umede. însemna cineva alături de care să te trezeşti în dimineţile reci şi leneşe. Era cineva căruia să i te confesezi, cineva pe care să-l protejezi, cineva la care să apelezi.

Gândul la lucrul acesta îl făcu să îşi închidă ochii, ca pentru a păstra închisă, pentru totdeauna, fantezia aceasta. Cu vârful degetelor, îi contură chipul pentru ca imaginea ei să stăruie acolo, în mintea lui.

-Atât de frumoasă, murmură el. Aici... Degetul lui poposi pe obrazul ei. Şi aici. îşi lunecă alene mâna pe trupul ei. Apoi îşi deschise ochii ca să o privească în ochi. Şi înăuntru.

-Nu, eu...

- Nu contrazice bărbatul care te iubeşte.

îi aduse palma la buze, privind-o. îi întoarse mâna, sărutându-i fiecare deget. Diamantul lucea pe unul dintre ele, un simbol a ceea ce reprezenta ea pentru lume. Sex rece, strălucire

şi duritate. Mâna ei tremura ca a unei fete tinere.

îi presără sărutări uşoare de-a lungul bărbiei, şi respiraţia ei se transformă în gâfâieli uşoare, tăcute. Aproape că îşi putea auzi pielea zumzăind când degetele lui şopteau peste ea. Cu fiecare atingere, se adâncea mai mult într-o lume întunecată, lichidă, unde senzaţiile îi erau singurul ghid.

Numai el o putea face să uite de graniţele pe care şi le impusese cândva. Numai el o putea face să uite că, atunci când iubeai, îţi asumai un risc. Cu el putea să dăruiască fără teamă, fără rezerve ori restricţii. Alături de Quinn avea să existe ziua de mâine. Avea să fie o viaţă întreagă de zile de mâine.

El nu era sigur că ştia cum să îi arate ce simţea. Nu era obişnuit să răsfeţe. Romantismul era pentru cărţi, pentru filme, pentru cei tineri şi nesăbuiţi. Cu toate astea, avea nevoia crescândă de a-i arăta că sentimentele lui depăşeau cu atât de mult dorinţa, încât nu le putea măsura.

Ridicându-se într-un cot, îi dădu cu grijă părul de pe chip, trecându-şi degetele prin el aşa cum cădea, blond-argintiu, pe cuvertură. Cu blândeţe, ca şi cum ea s-ar fi putut sfărâma la cea mai mică atingere, îi cuprinse chipul în palme. Era posibil ca ea să fie acum şi mai frumoasă? Cumva, lui aşa i se păru când privi primele raze ale luminii zilei strecurându-se prin ferestre.

îşi trecu degetul mare peste buzele ei, fascinat de forma, de moliciunea şi de aroma

care – îşi imagină el – avea să persiste pe propria carne. Ca şi cum ar fi fost pentru prima oară – şi poate chiar era –, îi atinse buzele cu buzele lui.

Trupul ei deveni moale. Când buzele lui zăboviră, mâna cu care ea îi mângâiase spatele alunecă, inertă. Ea crezuse că înţelegea posesia, dar se înşelase. Crezuse că îşi putea imagina cum era să fii iubită, iubită deplin. Dar nu avusese habar. Ceva fremătă în ea, atât de uşor, încât ar fi putut fi doar un vis. Dar crescu înlăuntrul ei, şi o promisiune fu făcută.

Căldura se concentră în centru, se focaliză şi crescu. Puterea o inundă din nou, şi, odată cu ea, o pasiune atât de mare, încât gemu de plăcere. Se rostogoliră împreună, până când ea ajunse deasupra lui. Se dezlănţuită împreună.

Mâinile lui erau rapide, dar nu mai nerăbdătoare decât ale ei. Buzele lui erau flămânde, dar disperarea lui îşi găsi pereche. Raţiunea fu îndepărtată la fel de uşor ca mătasea şi dantela. Ajunseră pe culmi împreună, într-o furtună care se prelungi până dimineaţă. Odată cu răsăritul soarelui, se duseră, unul pe celălalt, în întuneric.

- Mă bucur atât de mult că este duminică.

Chantel îşi coborî umerii în apa fierbinte, plină de spumă. Ridică un pahar cu vin de pe marginea căzii şi râse spre Quinn peste buza paharului.

-Nu ar trebui să te încrunţi la spumă. Ar trebui să te bucuri de ea.

Quinn îşi schimbă poziţia ca să îşi ia

paharul. Cada lui Chantel era destul de mare pentru doi, şi lucarna de deasupra capetelor dezvăluia un cer albastru perfect. Apa care se ridica până aproape de margine era acoperită cu spumă albă, parfumată.

-Voi mirosi ca o femeie.

- Dragule. Atinse cu limba marginea paharului ei. Nu te va mirosi nimeni în afară de mine.

- Cu toate poţiunile pe care le-ai vărsat aici, voi fi norocos dacă se duce într-o săptămână. Se mişcă din nou. şi piciorul îi alunecă peste al ei. Dar există şi beneficii.

-Mmm. Cu ochii pe jumătate închişi, ea se lăsă pe spate. Pentru amândoi. Am nevoie de asta. Orarul filmărilor de săptămâna viitoare este criminal. Sunt trei scene care mă vor lăsa fără vlagă. Cea în care Brad şi Hailey aproape mor în incendiu este cea mai rea.

- Ce incendiu?

- Citeşte scenariul, zise ea, zâmbind când el aruncă spumă către ea. Am încredere în echipa de efecte speciale, dar asta nu face să fie mai uşor să mă târăsc într-o baracă de pe terenul din spate ori pe platoul din studio, în timp ce aruncă flăcări şi pompează fum. De aceea mă bucur că este duminică şi pot sta întinsă în cadă şi să mă gândesc să fac dragoste cu tine. II privi cu ochii mijiţi. Din nou, continuă ea.

- Poţi sta întinsă în cadă şi să faci dragoste cu mine. Işi răsuci corpul, până când chipul îi fu aproape de al ei. În acelaşi timp, adăugă el.

Chantel izbucni în râs şi îşi înlănţui mâinile pe după capul lui, iar apa se revărsă peste

marginea căzii şi pe podea.

- Este prea multă apă, zise ea.
- Tu ai pus atâta.
- Am greşit. De obicei, fac baie singură.

-Nu şi de acum încolo. Bulele se sparseră între ei când o sărută. De ce nu scoţi dopul?

-Nu ajung la el. Işi înclină capul ca să schimbe unghiul următorului sărut. Este, ah, în spatele meu. Pun pariu că un bărbat puternic ca tine ar reuşi să se descurce.

-Aici? Mâna lui îi mângâie un sân, apoi îi lunecă spre coaste.

- Pe aproape. Foarte aproape. Ii simţi degetele lunecând peste şoldul ei. Te apropii. De ce nu...

Vorbele îi fură întrerupte, căci se trezi cufundată în apă, cu gura lui peste a ei. Odată ridicată, trase adânc aer, îşi şterse faţa şi îl privi printre gene.

- Quinn!

-Am alunecat.

El găsi cu uşurinţă dopul şi îl scoase.

- Pun pariu. Acum, am spumă în ochi.

El începu să zâmbească larg, dar gura i se uscă în clipa când ea se ridică, magnifică, şi lăsă apa să i se scurgă de pe trup, în timp ce căuta un prosop.

-Aminteşte-mi ca, data viitoare când facem baie, să îmi aduc tubul pentru scufundări.

- Chantel!

Ţinea prosopul în dreptul feţei, dar îl coborî cu un surâs care i se stinse când el se ridică alături de ea. Fără o vorbă, o aduse lângă el. Rămaseră acolo unde se aflau, în timp ce

spuma se scurgea de pe ei.

-Nu am ştiut niciodată că poate fi astfel, îngăimă ea. Nu aşa.

- Suntem doi.

O găsise. Părea atât de incredibil că o găsise – găsise totul, fără să caute.

-Ţi se face frig. Simţind răceala de pe pielea ei, luă un prosop şi o înfăşură în el. Cred că ar trebui să dau socoteală dacă ai merge cu nasul roşu mâine la muncă.

- Nu mi se înroşeşte niciodată nasul. Luă, la rândul ei, un prosop şi îl înfăşură în jurul lui. Scrie în contractul meu.

-Crezi că ai putea să îţi iei o pauză când termini de filmat?

-Asta depinde. Zâmbi din nou. Unde şi cu cine.

- Cu mine. Putem discuta despre acel *unde.*

-Ar trebui să închei în trei săptămâni. Alege tu locul.

Dădu să iasă din cadă, dar se lipi de perete.

-Ai grijă. Am inundat baia.

-Aruncă nişte prosoape pe jos.

Quinn luă un altul de pe raft şi îl lăsă să cadă pe podea ca să absoarbă apa.

- Menajera mea te va iubi.

Din obişnuinţă, Chantel luă un borcănel de cremă hidratantă şi începu să îşi dea un strat subţire pe piele.

- După ce ne căsătorim, va fi necesar să facem o schimbare în regulile legate de cadă. îşi prindea prosopul în jurul taliei şi nu observă cum ei îi înlemniră degetele pe obraz. Spuma

este în regulă, dar trebuie să fie fără miros. Una e să simtă angajaţii, dar nu ne putem permite să se întrebe copiii dacă tatăl lor se dă cu parfum de femeie.

Ea reuşi cumva să pună la loc capacul şi să aşeze la loc borcănaşul fără să îl scape.

-Ne căsătorim?

Nu avu nevoie să o privească pentru a-şi da seama că ea se retrăsese cu câţiva paşi. O auzi în glasul ei.

-Absolut.

Inima îi bubuia în gâtlej, dar se învăţase să vorbească chiar şi atunci când era emoţionată.

-Vrei copii?

- Da. Unul câte unul, muşchii de pe abdomen i se tensionară. E vreo problemă?

- Eu... Lucrurile avansează cam prea repede, reuşi ea să spună.

-Nu suntem adolescenţi, Chantel. Cred că amândoi ştim ce ne dorim.

-Trebuie să mă aşez.

Nu avea încredere în picioarele ei, aşa că merse iute înapoi în dormitor şi se aşeză pe un scaun. îşi strângea prosopul cu mâini ce se albiseră la articulaţiile degetelor.

Quinn aşteptă o clipă. Vaporii de apă aburiseră oglinda cât peretele, aflată de partea cealaltă a căzii, dar el şi-o imagină stând acolo, frumuseţea ei reflectându-se zveltă, tânără, perfectă. Era ca un vis şi, pe deasupra, era o stea, cineva care lumina ecranul şi crea fantezii. Intră în dormitor cu fălcile încleştate.

- Se pare că am atins un subiect interzis. Cotrobăi după cămaşă şi îşi scoase ţigările.

Credeam că şi tu vrei asta. Aprinzând o ţigară, inhală adânc. Bănuiesc că un soţ şi copii nu se potrivesc cu imaginea ta.

Ea îşi ridică uşor privirea. Ochii îi erau uscaţi, dar el recunoscu durerea, ceva adânc, anost şi trainic.

-Chantel...

-Nu. II opri cu un gest. Poate că am meritat-o.

Ridicându-se, merse la şifonier şi luă un halat. Lăsă să îi cadă prosopul, apoi îmbrăcă halatul şi îşi legă
cordonul. îşi îndeştă degetele pentru o clipă, apoi lăsă mâinile să îi cadă pe lângă corp.

- Cariera mea este importantă, dar nu am lăsat-o niciodată să interfereze cu viaţa mea personală – ori invers. Munca mea este solicitantă. Ai putut vedea cu ochii tăi că filmările pot fi criminale.

-Aşa că nu este loc pentru mine şi pentru o familie?

Ceva apăru din nou pe chipul ei. Durere, dar de data aceasta cu o urmă de mânie.

- Părinţii mei au crescut patru copii pe drumuri. Au avut întotdeauna loc şi timp pentru familie.

- Atunci, ce este?

Işi afundă mâinile în buzunare, apoi le scoase din nou, nefiind în stare să le ţină locului.

- Mai întâi, aş vrea să îţi spun că nu îmi doresc nimic mai mult decât să mă căsătoresc cu tine şi să întemeiez o familie. Te rog, nu, zise ea iute, când el dădu să se apropie de ea.

Ia loc, Quinn! Mi-ar fi mai uşor dacă ai sta jos.

- Bine.

După ce el o făcu, ea trase adânc aer în piept.

- Sunt lucruri pe care trebuie să le cunoşti înainte de a merge mai departe. Este dificil, cel puţin pentru mine, să recunosc greşelile din trecut, dar ai dreptul să ştii. Dacă aş fi ascultat-o pe mama, ţi-aş fi spus demult. Poate că ar fi fost mai uşor.

-Ascultă, dacă vrei să îmi spui că ai fost cu alţi bărbaţi...

Râsul ei slab îl întrerupse. Era un râs tensionat.

-Nu chiar. Nici asta nu se potriveşte imaginii, dar m-am culcat doar cu un singur bărbat înainte de tine. Surpriză, spuse ea încet când el nu făcu decât să caşte ochii. Merse lângă fereastră. Abia dacă aveam douăzeci de ani când l-am întâlnit. Filmam reclame, mergeam la cursuri de actorie. Ba chiar aveam o slujbă cu program redus, vânzând reviste prin telefon. îmi tot spuneam că era doar o chestiune de timp, şi chiar credeam asta, dar era greu. Ah, Doamne, era atât de greu să fii singur. Apoi m-a sunat Matt şi a spus că mi-a obţinut o probă pentru un rol minor într-un film de lungmetraj. *Lawless,* prima mea şansă adevărată. Producătorul era...

- Dustin Price.

Chantel îşi întoarse spatele către fereastră. Mâna îi era strânsă pumn.

- Da. De unde ştii asta?

- Mulţi cinefili probabil ştiu, dar adevărul

este că ştiam deja despre Price. A ieşit la iveală când ţi-am verificat trecutul.

-Mi-ai verificat trecutul? Se trezi încleştând mâinile pe pervaz. Mie?

-Aşa se face, Chantel. Te verific, poate apare cineva de care ai uitat ori pe care ai omis să îl menţionezi. Cum ar fi Dustin Price. Apropo, este curat. Este în Anglia de un an şi jumătate.

-Aşa se face, repetă ea, cernând restul ca pe nisip. Cred că ar fi trebuit să mă fi aşteptat la asta.

- Ce importanţă mai are asta acum? Aşa, te-ai culcat cu el. Aveai nevoie de o şansă, el ţi-o putea da. A fost cu ani în urmă, şi nu îmi pasă nici cât negru sub unghie.

Fiecare muşchi din trupul ei deveni rigid.

-Asta crezi? Crezi că m-am culcat cu el ca să obţin un rol?

- îţi spun că nu îmi pasă.

-Nu mă atinge. Se feri din calea lui când el încercă să o atingă. Nu am nevoie să mă culc cu nimeni ca să obţin un rol şi nu am făcut-o niciodată. Poate că am făcut compromisuri, poate că am cedat mai mult decât ar fi trebuit, dar nu m-am prostituat niciodată.

- îmi pare rău. De data aceasta, îi luă mâinile, igno- rându-i împotrivirea. încerc să îţi spun că orice s-a petrecut între tine şi Price nu contează.

- Ah, ba contează. Se retrase şi turnă vin într-un alt pahar. Contează. Când Matt m-a sunat să îmi spună că obţinusem rolul, am fost atât de fericită. Ştiam că era începutul. Aveam să ajung departe, aveam să fiu cineva. Işi apăsă

degetele pe buze până când fu sigură că putea vorbi calm. Dustin mi-a trimis o duzină de trandafiri, o sticlă de şampanie şi o scrisoare de felicitare foarte drăguţă. A spus că ştia că aveam să fiu vedetă şi a sugerat să luăm cina ca să discutăm despre film şi despre cariera mea. Bău, pentru că gâtlejul îi era uscat, apoi lăsă jos paharul, refuzând să se bazeze pe vin ca să termine povestirea. Sigur că am fost de acord, continuă ea. Era unul dintre cei mai buni producători, aflat pe valul a trei filme care dăduseră lovitura la casa de bilete. Desigur, era însurat, dar nu m-am gândit la asta.

Batjocura apăruse din nou în glasul ei, dezgustul de sine.

- ChanteL Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

-Sunt unele lucruri pentru care nu încetezi să plăteşti. Aveam de gând să fiu rafinată. Luam doar cina, ca între colegi. Dumnezeule, era fermecător! Amintirea durea încă, dar acum durerea era surdă, acoperită de cicatrici. Florile continuau să vină, cinele. Ştia atât de multe despre meseria de actor, despre oameni. Cu cine să vorbeşti, cu cine să fii văzut. Toate acestea erau foarte importante pentru mine atunci. Am crezut că puteam face faţă. Adevărul era că nu eram decât o tânără naivă lăsată de capul ei pentru prima dată. M-am îndrăgostit de el. Am crezut când mi-a spus că el şi soţia lui trăiau împreună doar de dragul aparenţelor, când mi-a pomenit despre divorţul discret care era deja în desfăşurare. Despre noi doi făcând cea mai bună şi mai frumoasă

echipă pe care o văzuse Hollywoodul din perioada sa de aur. Poate că toată treaba şi-ar fi urmat cursul firesc, căci am devenit un pic mai deşteaptă, iar el – un pic plictisit, dar, înainte ca toate astea să se întâmple, am făcut o greşeală. Işi şterse palmele umede pe halat, apoi le înlănţui din nou. Am rămas însărcinată. Reuşi să înghită nodul din gâtlej. Nu ai găsit asta în cercetările tale, nu-i aşa?

Furia lovi, dar el şi-o înăbuşi.

-Nu.

-Avea destui bani şi destulă influenţă pentru a păstra secret lucrul acesta. Şi nu a constituit o problemă pentru o perioadă prea lungă.

El se chinuia, străduindu-se cu disperare să înţeleagă.

- Ai făcut avort?

-Asta era ce voia el. Era furios. Bănuiesc că mulţi bărbaţi sunt când amanta lor – căci asta eram, de fapt – îşi face apariţia însărcinată şi le ameninţă căsătoria foarte confortabilă. Desigur, nu avusese niciodată de gând să divorţeze de soţie ori să se însoare cu mine. Toate astea au ieşit la iveală atunci când i-am spus că aveam să păstrez copilul.

-Te-a folosit, spuse Quinn cu dispreţ. Aveai douăzeci de ani, şi te-a folosit.

-Nu. Era ciudat că o putea spune cu atâta calm acum. Aveam douăzeci de ani şi mă prefăceam că ştiu toate regulile. M-am prefăcut foarte bine. Am făcut o greşeală, apoi am mai făcut una. I-am spus că poate să se ducă naibii, dar aveam să păstrez copilul. Atunci, lucrurile au luat o întorsătură urâtă. A

ameninţat că avea să îmi distrugă cariera dacă nu făceam ca el. Ei bine, nu are nici un rost să intru în detalii despre lucrurile care s-au spus, cu excepţia faptului că aventura luase sfârşit, iar eu aveam deodată ochii larg deschişi.

- încă suferi, spuse încet Quinn.

- Da, dar nu din motivele la care probabil te gândeşti. Am crezut că îl iubeam, dar, de îndată ce poleiala s-a dus, mi-am dat seama că nu fusese niciodată aşa. Mi-am sunat părinţii. Eram gata să alerg acasă şi să las totul în urmă. Mi-am cumpărat bilet de avion. Quinn, nu ştiu ce aş fi făcut în cele din urmă, când reuşeam să gândesc limpede. Asta este cea mai rea parte – să nu ştii. Pe drumul spre aeroport, a avut loc un accident. Inspiră adânc, străduindu-se să termine. Nimic grav, şoferul de taxi a avut câteva oase rupte, iar eu... am pierdut copilul. Suspinând întrerupt, îşi apăsă degetele pe ochi. Am pierdut copilul, şi am încercat să îmi spun că a fost spre binele meu. Dar nu mă puteam gândi decât la faptul că el nu avusese niciodată vreo şansă. Eram însărcinată în doar şase săptămâni. Şase săptămâni. Aici pentru o clipă, apoi – dus. Matt m-a scos la suprafaţă, m-a făcut să lucrez din nou, aproape imediat ce am ieşit din spital. Apoi totul s-a aranjat pentru mine: rolurile, oamenii, faima pe care întotdeauna mi-o dorisem. Tot ce avusesem de făcut fusese să pierd un copil.

- Chantel. Veni la ea, mângâindu-i chipul, părul, umerii. Nu pot spune nimic. Nu ştiu ce să fac.

-Nu s-a încheiat.

-Ajunge.

Dădu să o ia în braţe, dar ea se trase înapoi.

-Când am pierdut copilul, au apărut complicaţii. Medicii mi-au spus... ei bine... au spus că e posibil să pot avea alţi copii, dar nu e un lucru pe care să îl poată garanta. Posibil, doar posibil, nici măcar probabil. S-ar putea să nu mai fie un alt copil, o altă şansă. înţelegi?

El îi luă mâinile.

- Ai de gând să te măriţi cu mine?
- Quinn, nu mă asculţi? Tocmai ţi-am spus...

-Te-am auzit. Degetele lui se uniră cu ale ei şi le strânseră cu putere. Este posibil să nu poţi avea copii. Eu mi-i doresc, Chantel – ai tăi şi ai mei. Dacă îi putem avea, atunci este minunat. Dar, înainte de toate, întotdeauna... Se aplecă şi îi atinse buzele cu ale lui. Te doresc pe tine. Am nevoie de tine, îngeraş. Restul depinde de şansă.

- Quinn, te iubesc.
- Atunci, hai să ne căsătorim mâine!
- Nu. îi puse mâinile pe piept ca să îl ţină la distanţă. Vreau să te gândeşti la asta, să te gândeşti cu adevărat. Ai nevoie de puţin timp.

-Am nevoie de tine, o corectă el. Nu am nevoie de timp.

- Simt că îţi sunt datoare cu asta. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt! Pentru câteva zile.

El ar fi putut insista. Ar fi putut câştiga. Dar durerea părea atât de aproape de suprafaţă în momentul acela.

- Doar câteva zile. Vino aici! De data

aceasta, ea merse de bunăvoie în braţele lui. Nu voi lăsa pe nimeni să te rănească din nou, murmură el.

Ea închise ochii, sperând să îi poată promite acelaşi lucru, chiar dacă se referea la ea însăşi.

capitolul 12

Ziua începu la ora şase şi nu încetini nici măcar o secundă. Filmarea începu într-una dintre barăcile de pe terenul din spate. Decorul nu era nimic mai mult decât o clădire micuţă, ce fusese folosită în mai multe filme. I se aduseseră câteva îmbunătăţiri pentru *Strangers, o* faţadă falsă care o transformase într-o cabană rustică din pădurile din Noua Anglie. Intr-una dintre scenele culminante, echipa de efecte speciale avea să îi dea foc, incendiul pornind în circumstanţe misterioase, cu Hai- ley şi Brad înăuntru.

Scenele de interior aveau să fie filmate mai târziu, pe platoul cu un decor amplasat pe două etaje, dar dimineaţa fusese petrecută cu filmările în aer liber. Chantel conduse Ferrariül lui Hailey până la cabana părăsită. Era mai în vârstă acum, însă în continuare prinsă între bărbatul cu care se căsătorise şi cel care o trădase. Scena îi cerea ca, ajunsă la limita disperării, să caute alinare în cabana izolată, scotocind după rădăcinile artei sale, pe care le pierduse în talmeş-balmeşul succesului.

Scenele nu erau filmate în ordine şi aveau să fie editate mai târziu. Preţ de câteva ore de filmare, dialogul lipsi cu desăvârşire. Fu filmată descărcându-şi echipamentul, aşezându-şi şevaletul pe o verandă îngustă,

intrând pe uşă şi apoi ieşind cu diferite costumaţii. Avu loc o filmare cu prim-planul lungă, persistentă, care o înfăţişa sprijinită de balustrada verandei, cu o ceaşcă de cafea în mână. Fără vorbe, Chantel îşi putea folosi doar chipul pentru a arăta tumultul pe care îl simţea personajul ei.

Pictă pe verandă, făcu schiţe pe treptele verandei, plantă flori. Prin atitudine şi gesturi şi relaxându-şi expresia feţei, Chantel arătă vindecarea treptată a personajului ei. De pe margini, Quinn o privea şi simţea cum devenea din ce în ce mai mândru de ea. Nu ştia care era povestea, dar o înţelese pe femeia care devenise pentru camere. Şi începu să o susţină pe Hailey.

Fu o scenă mişcătoare în care Hailey şedea pe verandă şi îşi vărsă sufletul în faţa unui câine vagabond. Era examinarea unei vieţi, cu toate defectele ei, căile greşite, regretele ei. Chiar şi atunci când fu filmată din nou, ca să schimbe unghiurile, emoţia generată rămase la fel de intensă. Quinn văzu mai mulţi membri ai echipei de filmări ştergându-şi ochii.

înainte de prânz, terminaseră de filmat mai multe scene, inclusiv o ceartă scurtă şi violentă pe verandă, între Hailey şi Brad. în timpul unei pauze de o oră, Chantel trase un pui de somn necesar, apoi îşi consolidă energia cu fructe, brânză şi o băutură proteică, înainte de a merge pe platoul cu interioarele.

Decorul era la fel de rustic precum promitea exteriorul cabanei, dar pe pereţi se aflau câteva dintre tablourile lui Hailey. Recuzita

includea o cutie muzicală mare, sculptată, care fusese cadou de nuntă de la soţul ei. Tensiunea iniţială a personajului reveni când Chantel deschise cutia şi lăsă să iasă sunetele *Sonatei lunii.*

Nemulţumită de felul în care se desfăşura scena, Chantel şi regizoarea se angajară într-o discuţie legată de starea de spirit şi de mişcare.

- Ce părere aveţi despre povestioara noastră?

James Brewster apăru lângă Quinn. Cei doi îl priviră pe Larry Washington aducându-i lui Chantel un pahar de suc.

- Greu de spus când o vezi astfel trunchiată. Quinn rămase cu ochii pe Larry, care se tot învârtea pe lângă Chantel, gata să sară la cel mai mic gest. Dar mă aştept să se vândă. Are de toate: sex, violenţă, dramă.

- Nu scrii o carte de succes lăsându-le fix pe astea la o parte, spuse Brewster cu lejeritate. Desigur, Hai- ley este cheia, elementul principal. Ce face şi ce spune ea afectează fiecare personaj. Când am început cartea, am crezut că spun o poveste despre trădare şi naştere. Dar a devenit o poveste despre cum o femeie – şi ceea ce se întâmplă cu ea – determină destinul tuturor celor cu care interacţionează. Se întrerupse, izbucnind în râs. Sună pretenţios şi poate că aşa ar fi fără Chantel. Ea este Hailey.

-Intr-adevăr, te face să crezi asta, murmură Quinn.

- Exact. Mulţumit, Brewster încuviinţă scurt din cap. Ca scriitor, nu există o

recompensă mai mare decât să priveşti cum unul dintre personajele tale prinde viaţă, mai ales unul la care ţii foarte mult. Era cât pe ce să o ucid în incendiu, să ştiţi.

Quinn se crispă.

- Ce vreţi să spuneţi?

Brewster râse din nou şi scoase o ţigară.

- Sunteţi un om care ia lucrurile foarte literal, domnule Doran. Mă refer la faptul că aproape că am încheiat cartea aici, în această cabană, cu Hailey pierzând totul, inclusiv propria viaţă, într-un incendiu provocat de singurul bărbat care a iubit-o vreodată. Mi s-a părut imposibil. Trebuia să continue, înţelegi, şi să supravieţuiască. Priviră amândoi cum platoul era aranjat pentru următoarea scenă. O femeie extraordinară, murmură Brewster. Fiecare bărbat de aici este măcar un pic îndrăgostit de ea.

-Şi dumneata?

Cu un zâmbet în privire, Brewster se întoarse.

-Sunt scriitor, domnule Doran. Mă ocup cu fanteziile. Chantel este cât se poate de reală, din carne şi oase.

La semnalul regizorului secund, platoul se cufundă în tăcere şi filmarea se reluă.

Quinn îl privi cu atenţie pe Brewster. Scriitorul părea mai puţin nervos decât fusese în primele zile de filmare. Poate că era mulţumit de felul în care decurgeau lucrurile. Acum, cel care părea că ar sta pe ghimpi era Larry Washington. Asistentul lui Chantel nu stătu o clipă locului. Oare tensiunea pe care Quinn o simţea pe platou venea de la el? Era

acolo. Quinn simţi ceva scânteind în aer, ceva plin de nervi şi de disperare. Totuşi, oriunde se uita, oamenii îşi vedeau de treabă cu eficienţa asupra căreia insista regizoarea.

Poate că tensiunea era doar în el însuşi. Existau destule motive. Chantel era în continuare aproape inaccesibilă, nepregătită încă ori incapabilă să îşi asume o relaţie. Când un bărbat care îşi trăise viaţa evitând angajamentele găsea unul pe care îl dorea, era normal să fie nerăbdător. Aşa îşi spuse Quinn în timp ce o privea pe Chantel ascultând cutia muzicală, cu ochii plini de durere şi de nehotărâre.

Gândurile ei erau îndreptate asupra lui ori intrase în pielea personajului? Talentul ei făcea să fie aproape imposibil să separi actriţa de rol.

Toate privirile erau aţintite asupra ei, dar ea era singură, într-o cabană din pădure, într-un moment decisiv al vieţii ei.

-Tăiaţi. Păstrăm. Minunat! Mary Rothschild îşi îndreptă poziţia din spatele operatorului camerei. Cu adevărat minunat, Chantel.

- Mulţumesc. Trase adânc aer în piept şi încercă să se scuture de emoţia care o purtase de-a lungul scenei. Mă bucur că nu trebuie să fac din nou asta.

-Va trebui să filmăm confruntarea cu Brad. în timp ce vorbea, Mary începu să îi frământe umerii lui Chantel. Ştii ce simţi. încă îl doreşti. După tot ce a făcut, tot ce ştii, nu te poţi rupe cu adevărat de tânăra femeie care s-a îndrăgostit de el. Vrei să îţi iubeşti soţul, dar singurul lucru pe care ai reuşit să îl faci a fost să îl răneşti. Te afli la hotarul dintre viaţă şi

moarte. Ştii că, dacă mergi cu Brad, nu vei supravieţui niciodată. Cu toate astea, eşti tentată.

- Mă lupt mai mult cu mine însămi decât cu el.

- Exact. Hai să trecem prin asta!

Filmară până la ora şase. înainte să termine, cei de la efecte speciale băgară fum în platou. Hailey, ameţită de fum, îngrozită de focul care începuse să vuiască prin cabană, se târî pe podeaua de lemn, căutând cu disperare uşa. Tot ce luă cu ea fu cutia muzicală.

- Ce mai zi! comentă Quinn mai târziu, când se aflau în cabina lui Chantel.

- Mie-mi spui? Obosită, îşi îndepărtă cu cremă dungile de funingine pe care cei de la machiaj i le întinseseră pe faţă. Nu vreau nici măcar să mănânc, doar să dorm.

-Te învelesc eu.

Ea zâmbi şi, după ce îşi şterse faţa, îşi aruncă geanta pe umăr.

- Să mă înveleşti? Prefer să am pe cineva lângă care să mă cuibăresc.

- Vei avea şi asta, peste câteva ore.

Ieşiră din cabină şi trecură de platoul de filmare, unde regizoarea şi directorul de imagine aveau o întâlnire spontană.

- Pleci undeva? întrebă ea.

- Am nişte treburi. Se gândi la Matt, prietenul lui, şi la Chantel, femeia pe care o iubea. Iţi voi spune când mă voi întoarce, continuă el.

-Aş prefera să îmi spui acum. Când ajunseră

afară, Chantel se îndreptă direct către limuzina care aştepta. Quinn, nu vreau să fiu protejată în felul acesta. Nu de acum încolo.

Avea dreptate, iar el ştia că, mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoit să îi spună. Când se aşeză în limuzină, îşi strecură braţul prin spatele ei, gata să o liniştească.

- Nu am vrut să pornesc discuţia în New York. Era nunta surorii tale, iar noi aveam propriile probleme de care trebuia să ne ocupăm. Ieri... Ezită, încă neştiind cum să îi explice ce însemnase pentru el acea perioadă de douăzeci şi patru de ore. Mi-am dorit ziua de ieri pentru noi amândoi.

- înţeleg. îşi ridică o mână până la mâna lui. Deci ce este, Quinn?

-Am dat de o pistă legată de bărbatul care a comandat florile. O simţi încordându-se, dar nu încercă să o liniştească. Ea nu ar fi vrut asta acum. A plătit în numerar, aşa că nu există nici o înregistrare. Florarul nu a putut să îmi dea o descriere prea bună. Individul purta ochelari întunecaţi şi o pălărie. Totuşi, florarul a observat câteva lucruri. Ezită, urând să fie cel care avea să distrugă încrederea ei în cineva şi o prietenie. Ea era mai importantă decât oricare din ele. Decât orice. Fuma o marcă străină de ţigări şi purta o agrafă pentru bani, din argint, cu monogramă.

Pentru o clipă, mintea ei se goli. încet, începu să înţeleagă. Mai degrabă, în loc de deziluzie, văzu la ea o fulgerare de hotărâre.

- Mulţi bărbaţi preferă tutunul străin şi agrafele pentru bani.

- Mulţi bărbaţi nu lucrează cu tine. Acesta a

spus că a lucrat.

- Ar fi putut minţi.

-Ar fi putut. Amândoi ştim că a spus adevărul. în tot timpul acesta, singurul lucru de care am fost siguri a fost că bărbatul acesta te cunoaşte şi tu îl cunoşti pe el. Chantel, ai dat o agrafă pentru bani, din argint, cuiva care lucrează cu tine.

- Nu este Matt.

- îngeraş, a sosit vremea să separi ceea ce vrei de adevăr – ori cel puţin de ceea ce ar putea fi adevărul.

- Nu contează ce spui, nu voi crede asta.

- Când eram în New York, l-am sunat pe Matt. Ridică o mână să îi cuprindă chipul. Strânsoarea lui fu fermă. Era plecat din oraş, Chantel.

-Aşa, era plecat din oraş. Avu o tresăltare a inimii, dar o ignoră. Mulţi oameni pleacă din oraş la sfârşit de săptămână.

- Se afla în New York, pentru nişte chestiuni personale.

Ea păli, dar clătină la fel de iute din cap.

-Quinn...

-Trebuie să merg să discut cu el.

-Nu vreau ca tu să-l acuzi... O privire din partea lui o întrerupse. în regulă, îngăimă ea, întorcând capul ca să privească în gol pe fereastră. Nu ar trebui să îţi spun cum să îţi faci treaba.

-Aşa este, îngeraş. Uite ce e. O luă de umeri şi o întoarse către el. Uită-te la mine! Când ea o făcu, el înjură printre dinţi şi îi dădu părul la o parte de pe chip. Nu vreau ca asta să te rănească.

- îmi spui că cel mai apropiat prieten al meu este principalul suspect. Nu am cum să nu sufăr.

-Mergi acasă. Se apropie de ea şi îi atinse buzele cu ale lui. Mergi la culcare. încetează să te mai gândeşti la asta. De dragul meu, spuse el, înainte ca ea să apuce să spună ceva. Te iubesc, Chantel.

- Rămâi acasă şi dovedeşte-mi.

-Nu. îi cuprinse faţa între palme. Nu voi întârzia mult. Şi totul va lua sfârşit. îţi promit!

Trecură de poartă şi intrară pe aleea lungă şi liniştită.

-Am încredere în tine, îi spuse ea şi încercă să se relaxeze. Te voi aştepta.

- Aşteaptă-mă în pat, şopti el, sperând, pentru binele ei, că ea avea să adoarmă iute.

Ieşiră din limuzină.

- Vei avea grijă?

- întotdeauna am.

Ea începu să urce treptele, apoi se opri şi se întoarse spre el.

- Urăsc treaba asta, dar nu am cum să regret, pentru că mi te-a adus pe tine. Vino repede înapoi!

Intră în casă, fără să se uite înapoi.

Nu avea să se gândească. Munca de peste zi îi secătu- ise trupul, şi voia să se concentreze asupra acestui lucru. Când Quinn avea să se întoarcă, urma să ceară să i se aducă sus o cină târzie. Deocamdată, avea să se destindă înotând puţin şi făcând o baie în jacuzzi.

Dacă era Matt, totul putea lua sfârşit în seara aceasta. Gata! Pentru un moment, speranţa ei se concentră la asta. Dintr-odată,

simţi că i se face rău de la stomac. Nu, nu ar vrea asta. Fugind de propriile gânduri, se grăbi să urce ca să se schimbe.

- Mă bucur că te-am prins acasă.

-Nici măcar superagenţii nu petrec în fiecare noapte. Matt purta un jerseu lejer, pantaloni largi şi pantofi comozi şi era încordat ca un arc. De fapt, în seara asta iau o cină liniştită acasă. Nu mă aşteptam să te văd. Vrei ceva de băut?

-Nu. Mulţumesc.

Matt puse carafa jos.

- Ce face Chantel?

- E bine. Mai degrabă, avea să se asigure el că ea era bine, indiferent de ceea ce trebuia să facă pentru asta. Ciudat, am crezut că ai să te interesezi un pic mai îndeaproape de asta tu însuţi.

- M-am gândit că este pe mâini bune cu tine. Matt se legănă înainte şi înapoi pe călcâie, fără să ia loc, fără să îi ofere un scaun lui Quinn. Şi am fost un pic ocupat cu nişte probleme personale.

-Treburile astea te-au dus în New York la sfârşitul săptămânii?

- La New York? Matt îşi uni sprâncenele. Ce te face să crezi asta?

- Florarul te-a văzut destul de bine.

Quinn scoase o ţigară, privindu-l pe Matt în timp ce şi-o aprinse.

- Da? Râzând uşor, Matt se aşeză în cele din urmă. Despre ce naiba vorbeşti, Quinn?

-Trandafirii pe care i i-ai trimis lui Chantel. De data aceasta, ai făcut o greşeală. Plicul

pentru felicitare avea numele florăriei pe el.

-Trandafirii pe care i i-am trimis? Matt îşi trecu o mână prin păr, clătinând din cap. Nu ştiu unde vrei să ajungi. Eu... Atunci, se opri, iar în ochi i se citea că înţelesese. Dumnezeule, crezi că eu sunt cel care i-a făcut asta? Chiar asta crezi? Fir-ar să fie, Quinn! Sări de pe scaun. Credeam că ne cunoaştem.

-Şi eu. Unde ai petrecut sfârşitul de săptămână, Matt?

- Nu e treaba ta.

Suflând fum, Quinn rămase pe scaunul lui.

- îmi poţi spune tu sau pot afla eu însumi. Orice ai alege, mă voi asigura că ieşi din viaţa ei.

Furia fu trădată de pumnii strânşi. Quinn aruncă o privire către ei, aproape sperând că Matt avea să se folosească de ei. O eliberare fizică ar fi fost mai pe gustul lui decât duelul acesta psihologic, în care spera să îl facă pe oponentul său să îşi lase garda jos.

- Sunt agentul ei, sunt prietenul ei. Când s-a prăbuşit, am fost acolo pentru ea. Dacă aş fi avut genul acesta de sentimente, aş fi putut să acţionez atunci.

-Unde ai fost weekendul acesta? întrebă poruncitor Quinn, hotărât să meargă până în pânzele albe.

-Am fost plecat din oraş, se răsti Matt. Probleme personale.

- În ultimul timp, ai avut multe probleme personale. Nu ţi-ai făcut deloc apariţia la filmări. Eşti un prieten atât de bun pentru Chantel, dar nu ai văzut-o decât de două ori de când ai aflat ce se petrece.

În ochii lui fulgeră iute vina, dar furia o umbri imediat.

- Dacă Chantel ar fi avut nevoie de mine, m-ar fi sunat.

- Mă întreb dacă nu cumva tu eşti cel care o sună.

- Eşti nebun.

Dar mâna lui Matt tremură uşor când merse să îşi toarne ceva de băut.

- Foloseşti o agrafă pentru bani, Matt. Una de argint, continuă Quinn. Una pe care Chantel ţi-a dăruit-o. Florarul a observat mici detalii ca acesta.

- Ai vrea să vezi agrafa mea pentru bani?

Furios, Matt băgă mâna în buzunar şi smulse un teanc de bancnote ţinute laolaltă de o agrafă mică, de metal. Aceasta lovi masa cu o bufnitură surdă.

încruntat, Quinn o luă în mână. Era din aur, nu din argint, şi avea iniţialele lui Matt gravate pe ea.

- Folosesc asta de două luni, dacă eşti interesat. De când mi-a dăruit-o Marion. îşi ridică băutura şi o dădu peste cap. Dacă nu era vorba despre Chantel, aş fi riscat şi te-aş fi aruncat afară.

-Ai tot dreptul să încerci. Quinn lăsă agrafa să cadă din nou. Poate că ar fi mai inteligent să fii cinstit cu mine. Unde ai fost, Matt?

-în New York. înjurând, merse până la fereastră şi înapoi. în Brooklyn. De vineri seară până duminică după-amiază – am fost să îi întâlnesc pe părinţii lui Marion. Marion Lawrence, o învăţătoare de douăzeci şi patru de ani. Douăzeci şi patru, repetă el printre

dinţi, frecându-şi faţa cu mâna. Am întâlnit-o cu vreo trei luni în urmă. Este cu doisprezece ani mai tânără decât mine, inteligentă, inocentă, încrezătoare. Ar fi trebuit să-i întorc spatele. în schimb, m-am îndrăgostit de ea. După ce îi aruncă o privire furioasă lui Quinn, bâjbâi după o ţigară. Mi-am petrecut ultimele trei luni gândindu-mă dacă mă potrivesc cu o casă cu gărduleţ alb. Această femeie tânără şi frumoasă se va mărita cu mine, şi mi-am petrecut sfârşitul de săptămână încercând să îi conving pe părinţii ei conservatori şi foarte îngrijoraţi că nu sunt un crai de Hollywood pus pe distracţie cu fiica lor. Aş fi preferat să am de-a face cu un pluton de execuţie. Pufăi din ţigară, fără să inhaleze. Ascultă, Quinn, dacă nu am fost prin preajma lui Chantel pe cât avea ea nevoie a fost din cauză că mi-am pierdut capul după o învăţătoare. Uită-te la ea! Matt deschise portofelul şi îi arătă o fotografie. Arată de parcă ar fi încă la şcoală. De săptămâni întregi trăiesc în tensiune.

Quinn îl crezu. Cu un amestec de uşurare şi frustrare, Quinn închise portofelul. Ar fi putut fi o minciună, dar un bărbat îndrăgostit îl putea recunoaşte pe altul.

- Ce naiba vede la tine?

Matt izbucni într-un râs nesigur.

-Crede că sunt minunat. Ştie despre jocurile de noroc, despre tot, şi tot crede că sunt grozav. Vreau să mă căsătoresc cu ea înainte să descopere contrariul.

- Baftă!

-Da.

Matt puse deoparte portofelul. Furia îi

dispăruse, la fel ca jena şi emoţiile. Dar vina rămase.

- Dacă am lămurit lucrurile astea, aş vrea să mă pui la curent cu ce se mai întâmplă cu Chantel. Personajul acesta i-a trimis flori în New York?

- Exact.

-Arăta ca mine?

-Nu ştiu cum arăta.

- Dar ai spus...

-Am minţit.

- întotdeauna ai fost un nemernic, zise Matt fără înverşunare. Ea cum se descurcă?

- Face eforturi. Va fi mai bine când va afla că ai scăpat.

- Lasă-mă să vin cu tine! îşi frecă ceafa. I-aş fi spus mai demult despre Marion, dar m-am simţit... cred că m-am simţit ca un idiot. Aici zace Matt Burns, agentul vedetelor, lăsat inconştient de o femeie care toată ziua ajută copiii să-şi lege şireturile.

Cu părul ud şi lăsat liber, Chantel intră în căsuţa de lângă piscină după ce înotă puţin. Apa şi efortul o ajutaseră să îşi limpezească mintea. Acum, tot ce dorea era să îşi aline trupul. Apăsând întrerupătorul căzii de jacuzzi, făcu bulele să ţâşnească. Un oftat de mulţumire se revărsă din pieptul ei când se coborî în apa fierbinte, învolburată.

Quinn avea să revină în curând şi, într-un fel sau altul, aveau să se împace. Trebuia să se concentreze asupra acestui fapt şi nu asupra circumstanţelor care îi aduseseră împreună.

Nu asupra circumstanţelor care îl îndepărtaseră în seara aceasta.

Razele soarelui care apunea intrară prin ferestrele înalte. Cerul de deasupra era albastru. Chantel lăsă jeturile de apă să înfrângă oboseala muşchilor ei şi să calmeze tensiunea care îi persista în picioare.

Era pe cale să aibă tot ce îşi dorise vreodată. Nu trebuia decât să îi spună „da” lui Quinn. El o iubea. Chantel închise ochii gândindu-se la asta. O iubea pentru ceea ce era, nu pentru ceea ce părea să fie. Nimeni în afară de familia ei nu o acceptase vreodată în totalitate, cu defectele, neliniştile şi greşelile ei. Quinn o acceptase. O femeie putea trăi o viaţă întreagă fără să găsească un bărbat care să iubească ce era înlăuntrul ei.

Ceea ce o reţinea din a lua ceea ce avea nevoie era teama că poate nu putea fi în stare să îi dea lui totul – nu o familie proprie.

Ea îşi dorea copii. Copiii lui. Dacă, în cele din urmă, avea să îl dezamăgească din punctul acesta de vedere? Dacă şi el avea să plătească pentru greşelile din trecutul ei? Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, ar fi fost atât de uşor să îi spună „da”.

îşi dorea ca el să revină, să fie cu ea în clipa aceasta. Dacă el ar fi putut pur şi simplu să o ţină în braţe acum, ar fi ştiut, cumva, răspunsul corect pe care să i-l dea. Chantel închise ochii şi se lăsă să alunece puţin mai adânc. Când el urma să vină înapoi, ea avea să ştie, şi, orice intenţiona să facă, avea să fie bine pentru amândoi.

Auzi un zgomot, unul uşor, în spatele căsuţei de lângă piscină. Ridicându-se în capul oaselor, Chantel îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

-Quinn? Nu spune nimic acum. închise din nou ochii. Doar vino încoace.

Apoi auzi muzica, şi inima îi ţâşni în gâtlej.

Era discretă şi minunată, cu sunete pe care numai cutiile muzicale le atingeau. Cerul era aproape întunecat când acorduri din Sonata *lunii se* rostogoliră peste sunetul apei învolburate.

- Quinn.

Dar îi spuse numele ştiind că el nu se afla acolo. Mâna îi tremură când se întinse şi opri jeturile de apă. Cutia muzicală continuă să cânte. Punându-şi podul palmelor în spate, Chantel se împinse şi ieşi din cadă.

- Am aşteptat atât de mult asta!

La auzul şoaptei, aerul i se opri în gâtlej. Trebuia să respire. Dacă voia să ajungă la uşă, trebuia să respire. Iar uşa era atât de departe. Luminile se micşorară, şi teama îi străbătu pielea.

- Eşti atât de frumoasă! Atât de incredibil de frumoasă. Nimic din ceea ce mi-aş fi putut imagina ori aş fi putut crea nu ar fi putut avea această perfecţiune. În seara asta, vom fi, în sfârşit, împreună.

El stătea în umbrele de lângă uşa din spate. Chantel se forţă să privească, dar tot nu reuşi să vadă cine era.

- Afară sunt paznici. Işi strânse pumnul, refuzând să îşi lase vocea să tremure. Aş putea să strig.

-A mai rămas doar paznicul de la poartă, iar

acela este prea departe. Am fost nevoit să îi rănesc pe ceilalţi. Uneori, trebuie să faci rău atunci când iubeşti.

Ea măsură din priviri distanţa până la uşa principală.

- Cum ai intrat?

- Peste zidul de lângă terenurile de tenis. Nu ai folosit terenurile de tenis. Te-am urmărit.

-Alarma...

- M-am ocupat de alarmă. Am ceva cunoştinţe. Reputaţia mea de persoană care cercetează totul cu atenţie este binemeritată.

Brewster ieşi din umbre ţinând în mâini cutia muzicală.

- James. Aerul din casa de lângă piscină era sufocant, dar Chantel începu să tremure. De ce faci asta?

-Te iubesc. Ochii îi erau lucioşi, iar ea nu văzu nici o urmă de emoţie în ei atunci când el păşi mai aproape. Când ai luat formă în mintea mea pentru întâia oară, am ştiut că trebuia să te am. Apoi ai fost acolo, în carne şi oase. Reală. Am făcut asta pentru tine. întinse cutia muzicală, iar Chantel se dădu înapoi. Nu te teme de mine, Hailey.

-James, sunt Chantel. Chantel.

- Da, da, desigur. Ii zâmbi, apoi puse cutia pe măsuţa aflată lângă cadă. Aceasta continuă să cânte, romantic şi dulce. Chantel O’Hurley, cea cu chipul perfect. Visez la tine de luni în şir. Nu pot scrie. Soţia mea crede că sufăr din cauza noii mele cărţi. Dar nu există nici o carte. Nu va mai exista o altă carte. Chantel, nu ai vrut să păstrezi florile de la mine.

- îmi pare rău.

„Quinn are să se întoarcă”, îşi spuse în sinea ei. Coşmarul avea să ia sfârşit. Se simţea expusă în costumul ei de baie, aşa că întinse mâna după şal. Datorită abilităţilor actoriceşti îşi păstră gesturile naturale, chiar dacă inima îi răcnea în cap.

-A fost de vină modul în care le-ai trimis, James. M-ai speriat.

-Nu am vrut asta niciodată. Hailey...

- Chantel, îl corectă ea, cu o notă de panică în glas. Eu sunt Chantel. James, cred că ar trebui să mergem în casă şi să discutăm despre asta.

- Chantel? Păru nedumerit pentru o clipă. Nu, nu, vreau să fiu singur cu tine. Am aşteptat noaptea aceasta prea mult timp. Noaptea perfectă, când luna este plină. Cântecul. Privi către cutia muzicală. A fost făcut pentru tine.

- De ce nu mi-ai spus, pur şi simplu?

- M-ai fi respins. Respins, repetă el pe un ton strident. Crezi că sunt prost? Te-am văzut cu tinerii aceia, numai muşchi şi feţe fine. Dar nici unul dintre ei nu te iubeşte ca mine. M-ai înnebunit cu aşteptarea. Erai obsedată de Brad. întotdeauna a fost Brad.

-Nu există nici un Brad! strigă ea. Este un personaj. Nu există nici o Hailey. Tu i-ai inventat. Nu sunt reali.

-Tu eşti reală. Te-am văzut cu el. Am urmărit felul în care te uiţi la el, îl laşi să te atingă, când ar trebui să fiu eu acela. Dar am fost răbdător. Noaptea aceasta. Porni către ea. Am aşteptat noaptea aceasta.

Chantel goni către uşa principală, ştiind că,

dacă reuşea să îl întreacă, avea o şansă. Apucând clanţa, trase, dar uşa nu se mişcă.

-Am încuiat-o pe dinafară, îi spuse liniştit Brewster. Ştiam că vei încerca să fugi. Ştiam că îmi vei arunca iubirea în faţă.

Chantel se răsuci, lipindu-se cu spatele de uşă.

-Nu mă iubeşti. Eşti confuz. Eu sunt o actriţă, nu sunt Hailey a ta.

El tresări ca şi cum ar fi suferit şi îşi apăsă ochii cu degetele.

-Nişte dureri de cap atât de mari, murmură el. Nu, nu o face, o avertiză el când ea încercă să ajungă la uşa din spate. Ii blocă drumul, apoi intră din nou în umbre, de unde luă ceva. Ştiu ce trebuie să fac, şi nu mai este cale de scăpare pentru nici unul din noi acum, Hailey.

- Eu nu sunt...

- Este prea târziu, zise el. Prea târziu. Bănuiesc că am ştiut întotdeauna. Urăsc ce mi-ai făcut. îşi apăsă tâmplele cu degetele, în timp ce lacrimile i se adunară în ochi. Dar, Dumnezeu îmi este martor, nu pot lăsa un alt bărbat să te aibă. Eşti a mea. Din prima clipă, ai fost a mea. Dacă ai putea înţelege asta!

-James. îi era teamă să îl atingă, dar făcu un pas mic mai aproape de el. Te rog, vino în casă cu mine! îmi... îmi este frig, zise ea iute. Sunt udă, trebuie să mă schimb. Apoi ne putem aşeza să stăm de vorbă.

El o privi, dar văzu doar ce voia să vadă.

- Nu mă poţi minţi. Eu te-am creat. Vei încerca să pleci. Vrei să îi vezi închizându-mă. Medicul meu vrea să mă închidă, dar eu ştiu ce

trebuie să fac. Pentru noi, amândoi. Totul ia sfârşit aici, Hailey.

Ridică iute canistra, iar ea simţi mirosul de benzină.

-Vai, Dumnezeule, nu!

-Trebuia să mori în incendiu mai demult, dar atunci nu am putut-o face. Acum, trebuie.

Răsturnă canistra în momentul în care ea se aruncă asupra lui. Aceasta lovi podeaua cu zgomot, apoi alunecă, benzina inundând podeaua. Ea se luptă să treacă pe lângă el. Chantel îl auzi plângând când o împinse la podea, şi capul ei lovi masa. Dintr-odată, în faţa ochilor ei apărură stele căzătoare.

- Chantel va vrea să deschidă o sticlă de şampanie.

-Cred că ne-ar prinde bine tuturor, comentă Matt când intrară în casă. Quinn, aş aprecia dacă m-ai lăsa să îi spun eu.

-Ai tot dreptul. Se uită în jur, prin holul rece, liniştit. Aveai dreptul să îmi tragi un pumn mai devreme.

- Eşti mai mare decât mine, zise cu nonşalanţă Matt.

- Am exagerat, Matt. Nu sunt obişnuit cu asta. Se gândi la Chantel aşteptându-l sus şi la ce ar fi făcut el, la ce avea să continue să facă pentru a o proteja. Treaba este că am sărit pe tine cu ambele picioare pentru că era primul indiciu solid pe care îl aveam în toată încurcătura asta.

- Din câte mi-ai spus, se pare că tot ce ţi-a zis florarul se potrivea în cazul meu.

- Ce se potriveşte în cazul tău se potriveşte şi în cazul altcuiva. îmi scapă ceva, murmură Quinn. îmi scapă pentru că sunt prea apropiat. Ştii care este prima regulă a forţelor de ordine, particulare ori din serviciul public? Nu te implica.

- înţeleg că e puţin cam târziu pentru asta.

- Mult prea târziu. A crezut în tine, adăugă el. Cred că ar trebui să ştii asta. Chiar şi după ce i-am explicat totul, te-a sprijinit.

Emoţionat, Matt se jucă cu gulerul jachetei sale.

- Este o femeie foarte specială.

- Este cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată – şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Integritate. Când te uiţi la ea, nu îi vezi integritatea, curajul sau loialitatea. Mi-a luat o vreme până să ajung dincolo de suprafaţă şi să văd tot ce este dedesubt – cine este ea. Işi mişcă umerii neliniştit, nemulţumit. Poate că, dacă aş fi avut puţin mai multă încredere în oamenii la care ea ţine, nu aş fi alergat după cai verzi pe pereţi.

Matt urmări privirea pe care Quinn o aruncă către etaj. Dacă Quinn exagerase, se gândi el, atunci el însuşi fusese prea delăsător. în ultimele câteva săptămâni, fusese prea preocupat de propria lume pentru a-i acorda uneia dintre cele mai apropiate prietene timpul şi atenţia de care aceasta avusese nevoie. întoarse sticla din mâna lui. Avea de gând să înceapă să îşi ia revanşa acum.

-Ascultă, mai devreme, eram destul de furios, dar cred că eşti la fel de nebun după

Chantel cum sunt eu după Marion. Probabil şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

- Poate.

Quinn aruncă din nou o privire către scară. Nu voia şampanie. Voia doar să fie singur cu Chantel, dar ea avea nevoie să îl vadă pe Matt, avea nevoie să stea de vorbă cu el. Avea să fie uşurată, şi totuşi el se întrebă dacă şi ea urma să simtă aceeaşi frustrare pe care o simţea el. Ajunseseră atât de departe, şi totuşi nicăieri.

- Urăsc prin ce trece.

-Şi eu. Matt puse o mână pe umărul lui. Ultimele două luni m-au învăţat că dragostea poate înnebuni pe oricine. Bănuiesc că este aşa cum a spus Brewster în interviul acela.

- Ce interviu?

-A apărut în ziarul din seara asta. Au făcut un articol despre *Strangers,* axându-se pe Hailey. După felul în care a descris-o, la naiba, ai fi crezut că este reală. Dar a spus ceva care a sunat adevărat – că, atunci când un bărbat iubeşte cu adevărat o femeie, o vede aşa cum nimeni nu o mai vede şi că, indiferent de realizările şi eşecurile lui, ea rămâne în centrul vieţii lui, o stăpâneşte prin simpla ei existenţă. Bănuiesc că m-am simţit emoţionat când l-am citit, zise Matt cu o urmă de stânjeneală. Dar m-am gândit că ştiam la ce se referea. Ba chiar a încurcat odată numele lui Chantel cu al lui Hailey.

- Poftim?

- Iţi dai seama că reporterul a profitat de treaba asta. A subliniat faptul că jocul actoricesc al lui Chantel trebuie să fie demn de un premiu Emmy dacă îl face pe scriitor să confunde actriţa cu personajul.

- Fir-ar! Quinn lovi cu pumnul în stâlp şi o luă la goană pe scări. Practic, a recunoscut în după-amiaza asta. Aproape că mi-a pus totul în poală.

-Ce vrei să...

Dar Quinn plecase deja. Matt ridică pur şi simplu din umeri şi se întrebă dacă avea timp să o sune pe Marion.

-Sună la pompieri, strigă Quinn, sărind câte trei trepte deodată. Casa de lângă piscină arde.

- A luat foc?

- Ea este înăuntru. Quinn se afla la uşă înainte ca Matt să apuce să ridice receptorul. O ţine acolo.

Chantel scutură din cap, încercând să îşi limpezească mintea. Camera se învârtea, iar ea se chinuia să se ridice în mâini şi pe genunchi. Mai întâi, simţi fumul gros şi înecăcios, aşa cum fusese în după-amiaza aceea în timpul filmărilor. Dar de data aceasta nu erau efecte speciale, îşi aminti ea. Auzi trosnetul flăcărilor şi privi într-acolo, doar ca să vadă podeaua cuprinsă de flăcări.

El bloca în continuare uşa din spate, stând acolo ca şi cum ar fi fost hipnotizat de foc, care se întindea rapid. Nu încerca să plece. Avea să moară aici. Voia să moară aici. Şi avea să o ia şi pe ea cu el.

Chantel se ridică, înecându-se cu fum în timp ce privea disperată în jur. Capul îi zvâcnea şi i se învârtea, dar nu îşi putea permite luxul de a leşina. Ferestrele erau prea sus. Nu avea să reuşească niciodată să iasă pe acolo. Uşa din faţă era blocată. Exista o singură ieşire. Trebuia să treacă de el înainte ca focul să o închidă şi pe aceea.

Respiraţia ei se transformă într-o criză de tuse, dar el nu o auzi. Flăcările îi captau atenţia, mâncând lacom peretele opus. Căldura creştea, lucru vizibil în valurile care străluceau între ea şi uşă. Mişcându-se iute, Chantel apucă un prosop şi îl cufundă în cadă. Apoi, lipindu-şi-l de faţă, căută o armă.

Cutia muzicală se afla pe masă, cântând, deşi melodia era înăbuşită de sunetul flăcărilor. O luă şi, cu picioarele care ameninţau să cedeze, păşi în spatele lui Brewster.

Acesta plângea. îl auzi acum, când ridică

cutia grea de lemn deasupra capului. Lacrimile curgeau pe propriul ei chip, înceţoşându-i vederea. Semăna atât de mult cu scena pe care o studiase, o repetase, încercase să o înţeleagă.

„Hailey”, se gândi ea în timp ce fumul îi întuneca creierul. Era cabana, casa ei de vacanţă din Noua Anglie. Ea era Hailey şi adusese tragedia asupra ei înseşi şi asupra celor care o iubiseră. Greşeli din trecut, iubiri din trecut, vieţi din trecut. Dacă nu şi-ar fi dăruit dragostea şi inocenţa lui Brad... Lui Dustin?

Ochii i se împăienjeniră, dar se chinui să-şi limpezească privirea. Nu exista Brad. Doar Quinn. Quinn era real, iar ea era ChanteL O O’Hurley. Cei din familia O’Hurley erau supravieţuitori.

Plângând, zdrobi cutia de capul lui Brewster.

Când acesta se prăbuşi la picioarele ei, tot ce putu face ea fu să se lase la podea, gâfâind, luptându-se să găsească aer într-o cameră mistuită de fum şi de flăcări.

11 omorâse? Privi către uşă, înconjurată acum de flăcări. Singura ei cale de ieşire. Supravieţuire. Făcu un pas în faţă, se opri, apoi se aplecă asupra lui Brewster.

El o iubise. Nebun ori sănătos la cap, orice făcuse avusese legătură cu ea. Cumva, mai târziu, avea să rezolve problema, dar nu se putea salva pe ea fără să încerce să îl salveze pe el.

Işi smulse prosopul şi acoperi cu el faţa lui. Tavanul scârţâi ameninţător, dar ea nu

îndrăzni să se uite. Nu gândea. Totul era concentrat asupra supravieţuirii. Incolăcindu-şi mâinile pe trunchiul lui, Chantel începu să îl târască înspre uşă şi mai aproape de flăcări.

Pierdea. Nu exista aer care să îi umple plămânii în timp ce trăgea greutatea ca de plumb a trupului lipsit de cunoştinţă al lui Brewster. Focul câştiga, apropiin- du-se cu paşi mici. Simţi suflul ca de furnal al căldurii pe pielea ei şi îşi dori cu disperare să îşi fi făcut timp să ude nişte prosoape.

Aflată la câţiva centimetri de uşă, se împiedică şi căzu, ameţită de lipsa oxigenului. „Un pic mai departe”, îşi impuse ea, târându-se pe podea – şi pe Brewster după ea. „Ah, Doamne, încă un pic.”

Privi, prea uluită ca să fie speriată, cum o bârnă căzu, cuprinsă de flăcări, în cadă.

- Chantel!

Auzi strigătul slab, în timp ce se lupta să rămână conştientă. Cumva, reuşi să mai câştige cinci centimetri.

Quinn dărâmă cu piciorul uşa din faţă şi nu văzu decât un zid de flăcări. Strigă din nou după ea, dar nu auzi decât trosnetul focului. Acoperişul luase foc. Fugi către uşă, dar căldura îl făcu să dea înapoi. Atunci o văzu – ori i se păru că o vede – ghemuită lângă peretele din partea opusă, cu flăcările despărţindu-i.

Tuşind din cauza fumului pe care îl înghiţise, alergă în spatele clădirii, rugându-se pentru întâia oară în viaţa sa de adult.

Ea aproape că reuşise să iasă. Acesta fu

primul gând când o văzu, căzută peste Brewster, aproape de uşă. Când din tavan se desprinse un lemn în flăcări, el îşi aruncă trupul peste al ei. Simţi lovitura şi arsura de pe mână înainte de a o târî afară, pe iarbă.

-Pentru numele lui Dumnezeu..., începu Matt, alergând înspre ei.

- Brewster este înăuntru, reuşi să spună Quinn. Ai grijă de ea!

Quinn se luptă din nou cu valul de căldură, care aproape că distrusese ceea ce fusese uşa din spate. Tâ- rându-se pe burtă, se apropie încet, până când reuşi să apuce încheietura mâinii lui Brewster. Dacă exista puls, el nu îl simţi, dar îl trase totuşi. În timp ce acoperişul se prăbuşi în interior, îl lăsă pe Brewster întins pe iarbă şi se rostogoli pe spate ca să tragă aer în piept.

- Chantel.

Tuşind încă, se târî până la ea. Chipul ei era mânjit de funingine. Auzi sirenele când ea deschise ochii şi îl privi.

-Quinn. El...

- L-am scos. Nu încerca să vorbeşti deocamdată.

Ea începu să tremure, deşi căldura se simţea intens. Quinn îşi scoase cămaşa şi o acoperi pe Chantel.

- Este în şoc, spuse el scurt. A inhalat fum. Are nevoie să fie dusă la spital.

- Le-am cerut să trimită o ambulanţă. Matt îşi dezbrăcă jerseul şi îl puse peste cămaşa lui Quinn. Va fi bine. Este puternică.

- Da. Quinn îi legănă capul în poala lui. Da.

-A crezut că sunt Hailey.

Ii căută mâna în timp ce oscilă între leşin şi conştientă.

- Ştiu. Şştt.

Ii luă mâna şi i-o strânse. Durerea provocată de arsuri era reală. Ea era reală. Iar ei erau vii.

- Eu... pentru scurt timp, şi eu am crezut asta. Quinn, spune-mi cine sunt.

- Chantel O'Hurley. Singura femeie pe care am iubit-o.

- Mulţumesc, şopti ea şi adormi.

Până când îi fu permis să o vadă, Quinn petrecuse douăzeci şi patru de ore fără somn. Refuzase să plece din spital să se schimbe, aşa că hainele îi erau murdare şi duhneau a fum. Toată noaptea se plimbase pe holuri şi le înnebunise pe infirmiere.

Fusese tratată împotriva şocului şi a inhalării de fum. Medicii îl asiguraseră că ea nu avea nevoie decât de odihnă. Intenţiona să o vadă şi să îi vorbească el însuşi înainte să plece undeva. Iar, când avea să plece, ea urma să meargă cu el.

În zorii zilei următoare, Chantel se trezi dintr-un somn indus de medicamente. Când medicul ieşi din salonul ei, clătina din cap. Se uită la Quinn, observându-i mâna bandajată şi hainele arse.

-O puteţi vedea acum. Ii voi face externarea, dar, dacă aveţi vreo influenţă asupra ei, ar trebui să o convingeţi să mai stea încă o zi, pentru a fi ţinută sub observaţie.

- Pot avea grijă de ea acasă.

Medicul aruncă o privire neîncrezătoare în direcţia uşii.

- Poate că puteţi. Domnule Doran?

Quinn se opri cu mâna pe clanţă.

-Da?

- Este o femeie foarte încăpăţânată.

-Ştiu.

Pentru prima oară, după ore întregi, Quinn zâmbi. Deschise uşa şi o văzu pe Chantel şezând în capul oaselor pe pat, încruntându-se într-o oglindă.

- Arăt oribil.

- Frumuseţea este numai de suprafaţă, zise el când ea coborî oglinda ca să se uite la el.

- Este un lucru bun, pentru că tu arăţi mai rău decât mine. Ah, Quinn... Işi desfăcu larg braţele. Chiar eşti aici, şopti ea, folosindu-şi toată puterea ca să îl strângă în braţe. Acum, totul este bine, nu-i aşa? Totul va fi bine.

-S-a terminat. Ar fi trebuit să am mai bine grijă de tine.

- Iţi voi da mai puţini bani.

- La naiba, Chantel, nu este o glumă!

- Mi-ai salvat viaţa, îi spuse ea, retrăgându-se.

- Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla...

- Nu. Işi puse vârfurile degetelor pe buzele lui. Nu mai vreau să mă gândesc la „dacă”, Quinn. Sunt în siguranţă – şi la fel şi tu. Asta este tot ce contează acum. Şi... şi James...

-Va trăi, spuse Quinn, răspunzând întrebării

ei nerostite. Se ridică şi începu să umble prin cameră. Va fi închis, Chantel. Voi face tot ce ţine de mine ca asta să se întâmple.

- Quinn, era atât de patetic, atât de confuz. A creat ceva care l-a copleşit.

- Te-ar fi ucis.

- Ar fi ucis-o pe Hailey, îl corectă ea. Nu pot decât să îl compătimesc.

- Uită-l, îi spuse Quinn, ştiind că el era nevoit să o facă dacă nu voia să fie mâncat de viu de amărăciune. Vine familia ta.

- Aici? Toată lumea?

-Surorile tale şi părinţii. Nimeni nu ştie cum să dea de Trace.

- Quinn, nu vreau să întrerup luna de miere a lui Maddy. Şi toţi ceilalţi...

-Vor să se asigure că eşti bine. Doar pentru asta sunt familiile, nu-i aşa?

-Da. Işi împreună mâinile. Aşa este. Quinn, meriţi o familie – propria familie.

Se întoarse cu faţa către ea, pregătit să se lupte pentru ceea ce dorea.

-Ştiu ce vreau, Chantel.

- Da, cred că da. Luase decizia atunci când deschisese ochii, pe iarbă, şi îi văzuse chipul. Quinn, înainte ca toate astea să se întâmple noaptea trecută, te-am aşteptat. Ştiam că, atunci când aveai să te întorci şi să mă iei în braţe, urma să fac alegerea corectă pentru amândoi. Aruncă o privire prin cameră, apoi în oglindă. Strâm- bându-se, o puse cu faţa în jos pe masa de lângă ea. Nu este chiar aşa cum mă aşteptam să decurgă lucrurile, dar ar fi de mare ajutor dacă ai veni aici şi m-ai lua în

braţe.

El se aşeză pe pat lângă ea şi o luă în braţe.

-Ascultă, trebuie să îţi spun asta. Când am ajuns aseară şi casa de la piscină ardea, am ştiut că erai înăuntru, pentru că inima mi se oprise. Dacă te-aş fi pierdut, nu ar mai fi pornit niciodată.

-Quinn. Işi înălţă capul, căutând buzele lui. Găsin- du-le, găsi toate răspunsurile de care avea nevoie. Aş dori o logodnă scurtă, zise ea, zâmbind. Foarte, foarte scurtă.

CĂRŢI ROMANTICE

SERIA „FAMILIA O'HURLEY"

Frumoasa şi talentata Chantel O'Hurley are tot ce îşi poate dori o actriţă ca ca: este bogată, se bucură de faima şi de apreciere şi este înconjurată de fani care o adoră – piintre aceştia număiându-se însă şi unui a căi ui adoraţie s-a transformat în obsesie. O obsesie care începe să o neliniştească pe Chantel în momentul în care admiratorul ei secret recuige la scrisori obscene şi la ameninţări.

Deşi obişnuită să se descurce în viaţă de una singură şi piea încăpăţânată pentru a ceie ajutorul cuiva, Chantel simte că este pe punctul de a ceda nervos, aşa că apelează la un detectiv particular, Quinn Doran, recomandat de agentul ei, care îi este bur. prieten. Quinn acceptă Iară tragere de inimă – cu multe condiţii şi la un tarif scandalos de mare – sarcina de a o proteja pe aparent glaciala actriţă şi de a descopeii cine este autorul scrisorilor şi al telefoanelor anonime pe care aceasta le primeşte tot mai des.

Cei doi constată însă că atracţia dintre ei reuşeşte să dărâme zidurile ridicate cu grijă de fiecare dintre ei în jurul propriei inimi şi ajung să se descopere reciproc dincolo de aparenţe.

Alături de Quinn, Chantel are curajul de a înfrunta orice ameninţări şi orice temeri ce se ascund în ea. Dar va avea, oare, şi curajul de a iubi şi, mai ales, de a se lăsa iubită?

„Când vine vorba de romane de dragoste,
nimeni nu e mai bun decât Nora Roberts."

BoMist

NORA ROBERTS a scris peste 225 de romane, publicate în 35 de ţări, în peste 500 de milioane de exemplare. Este autoarea distinsă cu cele mai multe ptemii RITA – peste 20.

Tradiţie din 1989

ISBN 978-606-33-4833-4